Rosamunde

PILCHER

DORMITORUL ALBASTRU

EDITURA VIVALDI

Niciodată nu este prea târziu s-o descoperi pe ROSAMUNDE PILCHER. Opera sa poate fi considerată o adevărată binecuvântare.

Vivaldi

ISBN 973-9473-17-X

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

THE BLUE BEDROOM AND OTHER STORIES
by ROSAMUNDE PILCHER

Copyright © 1985 by ROSAMUNDE PILCHER

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

IMPRIMERIA
ARTA GRAFICA
Calea Șerban Vodă 133, S. 4, Cod 70517, BUCUREȘTI
Tel.: 336 29 11 Fax: 337 07 35

fblondi

ROSAMUNDE PILCHER

Dormitorul albastru

În românește
de
Roxana POPESCU

Editura *Vivaldi*
București, 2002

Toby

Într-o zi rece de primăvară, doar cu puțin înainte de Paște, Jemmy Todd, poștașul, a intrat în bucătăria familiei Harding, a pus corespondența pe masă și le-a spus că domnul Sawcombe, vecinul lor, murise, în urma unui atac de cord, chiar în acea dimineață.

Patru dintre membrii familiei Harding se aflau în jurul mesei. Toby, în vârstă de opt ani, mînca porția zilnică de fulgi. Brusc, vestea despre cele întâmplate l-a făcut să simtă un nod în gât. Nodul tot creștea. Fulgii păreau să capete gustul și consistența unui burete și Toby se simțea incapabil să înghită.

Dar nu numai Toby era șocat, ci toți ceilalți membri ai familiei se priveau tulburați, uluiți. Tatăl său, îmbrăcat pentru a pleca la serviciu, tocmai se pregătea să se ridice de pe scaun. Uimit, lăsă ceașca pe masă și sprijinindu-se de spătarul scaunului îl privea pe poștaș.

— Bill Sawcombe? Mort? Când ai aflat?

— Vicarul m-a anunțat, chiar înainte de a porni să împart scrisorile. L-am întâlnit când ieșea din biserică.

Toby își ridică privirile către mama sa și îi văzu ochii înlăcrimați. „Oh, Doamne!" își spuse. Nu suporta să-și vadă mama plângând. O văzuse o singură dată cu fața

scăldată în lacrimi când un câine bătrân fusese adormit pentru totdeauna. Atunci trăise sentimentul că întreaga lume se prăbușea în jurul său.

— Biata doamnă Sawcombe. Ce durere!

— Domnul Sawcombe a suferit un atac de cord cu ceva timp în urmă, le reaminti Jemmy.

— Dar își revenise. Și se ținea încă bine. Lucra în grădină și după toți anii de trudă la fermă, se putea bucura de liniște.

Vicky, care împlinise nouăsprezece ani, își recăpătă glasul.

— Nu se poate! Nu pot să cred.

Vicky venise acasă pentru sărbătorile de Paște. Locuia la Londra unde își găsise de lucru și împărțea un apartament cu încă două fete. Vicky niciodată nu se schimba pentru micul dejun atunci când se afla în vacanță, prin urmare coborâse la masă îmbrăcată în halatul de casă, făcut dintr-un material pentru prosop, cu dungi albe și albastre. Dungile albastre aveau aceeași nuanță ca și ochii fetei. Vicky avea păr lung blond deschis și uneori părea frumușică. Alteori era chiar urâțică. De obicei, când era supărată, arăta extrem de neatrăgătoare pentru că i se lăsau colțurile gurii ca și când era gata să izbucnească în lacrimi. Astfel conturul chipului său prelung se ascuțea în mod alarmant. Tatăl lor mereu îi atrăgea atenția că era prea slabă, dar pentru că mânca enorm, asemenea unui plugar, nimeni nu putea să-i aducă nici o vină pentru felul cum arăta. Putea fi învinuită doar de lăcomie.

— A fost un om minunat. Tuturor ne va lipsi.

Privirile mamei se întoarseră către Toby în vreme ce rostea aceste cuvinte. Toby continua să stea nemișcat în

fața mesei cu obrajii rotunzi din pricina fulgilor pe care nu se simțea capabil să-i înghită. Mama — ca și ceilalți de altfel — știa că domnul Sawcombe fusese prietenul lui Toby. Se aplecă peste masă și își așeză mâna peste mâna lui Toby, ca un gest încurajator.

— Tuturor ne va fi dor de el, Toby.

Băiatul continua să rămână tăcut. Dar, datorită gestului încurajator al mamei sale, datorită căldurii mâinii ei, reuși să se mai liniștească și să înghită fulgii. Înțelegând sentimentele pe care le trăia fiul său, mama luă castronul din fața copilului, chiar dacă era pe jumătate plin.

Apoi se auzi din nou glasul lui Jemmy:

— Bine că Tom se află la fermă. Astfel va fi mai ușor pentru doamna Sawcombe.

Tom era nepotul domnului Sawcombe. Era un tânăr în vârstă de douăzeci și trei de ani. Toby și Vicky îl cunoșteau de când se știau pe lume. Pe vremea când erau copii și chiar adolescenți, Vicky și Tom obișnuiau să meargă împreună la petreceri, la seratele dansante organizate, la clubul de călărie Pony ca și în taberele de călărie, în timpul verii. Mai târziu, Tom a plecat la Colegiul pentru agricultură; Vicky, după terminarea școlii, a urmat cursuri de secretariat și a plecat la Londra, prin urmare nu au mai avut ocazia să se vadă prea des.

Toby regreta că cei doi nu mai ieșeau împreună. Vicky își făcuse o mulțime de prieteni la Londra și uneori îi aducea în vizită, acasă. Toby nu-l găsea pe nici unul la fel de interesant și atrăgător precum era Tom Sawcombe. Pe unul dintre acești prieteni îl chema Philip și Vicky îl invitase să petreacă Anul Nou împreună cu familia Harding. Era un tânăr înalt, blond și conducea o mașină de un negru strălucitor ce semăna cu o torpilă. Philip era genul

de tânăr care face notă discordantă într-o familie și când se afla alături de el, nici Vicky nu părea mult diferită de el și pentru Toby toate acestea erau extrem de neplăcute. Toby nu reușea să înțeleagă cum sora lui putea să vorbească într-un alt fel decât cel cunoscut lui și mai ales să râdă altfel.

În Ajunul Anului Nou au organizat o mică petrecere și Tom a fost și el invitat. Vicky se purtase într-o manieră politicoasă, dar rece și Tom păruse nefericit din pricina comportării ei. Toby considerase atitudinea surorii sale de-a dreptul îngrețoșătoare. Toby ținea nespus de mult la Tom și nu suporta să-l vadă abătut și când petrecerea a luat sfârșit i-a vorbit mamei sale despre ceea ce gândea.

— Înțeleg sentimentele tale, dar trebuie să-i dăm lui Vicky libertatea de a lua singură hotărârile legate de viața ei. Vicky este o persoană matură și are dreptul să-și aleagă prietenii, să facă greșeli și mai ales să urmeze propriul ei drum. Asta înseamnă să fim o familie: să ne acordăm înțelegere și respect.

— Nu vreau să mai fac parte din aceeași familie cu Vicky dacă ea se poartă urât.

— Probabil așa simți acum, dar Vicky este și va rămâne sora ta.

— Nu-mi place nici acest Philip.

Curând imaginea lui Philip s-a estompat și a dispărut din viața lui Vicky. Nu l-a mai invitat niciodată acasă și treptat până și numele lui a fost dat uitării și apoi înlocuit cu alte nume. Familia a respirat ușurată și lucrurile au părut să intre pe vechiul lor făgaș; dar nu și pentru Tom. Din seara petrecerii, relațiile dintre Tom și Vicky se răciseră atât de mult încât nu se mai vedeau și tocmai din această cauză tânărul nu se mai apropiase de locuința familiei Harding de când aflase că Vicky sosise acasă.

— Da, da. Într-adevăr, doamna Sawcombe nu este singură, rosti domnul Harding. Îl are pe băiat alături.

Își privi ceasul și se ridică de la masă.

— Trebuie să plec. Jemmy, îți mulțumesc pentru că ne-ai anunțat de cele întâmplate.

— Îmi pare rău că am fost purtătorul unor vești rele, se scuză Jemmy.

Poștașul ieși din bucătărie, urcă în furgonul roșu și porni să răspândească veștile în întreaga parohie. Tatăl lui Toby porni și el către slujba sa. Vicky urcă în camera ei pentru a se schimba. Toby și mama sa rămaseseră singuri în bucătărie, încă așezați în jurul mesei.

Toby ridică privirile către mama. Aceasta îi zâmbea.

— Nu s-a mai întâmplat ca unul din prietenii mei să moară, a rostit Toby.

— Asemenea lucruri se întâmplă adesea.

— Dar nu avea decât șaizeci și doi de ani. Chiar alaltăieri mi-a spus. Nu este bătrân.

— Atacurile de inimă vin pe neașteptate. Cel puțin nu a suferit sau nu a rămas imobilizat la pat. Cred că ar fi fost tare nefericit dacă ar fi devenit o povară pentru familia sa, dacă ar fi ajuns dependent de cei din jurul său. Toby, când mor oameni din jurul tău trebuie să te gândești la lucruri frumoase, să-ți amintești de vremurile bune. Să te bucuri pentru ei.

— Nu pot să mă bucur pentru că domnul Sawcombe este mort.

— Moartea face parte din viață.

— Dar nu avea decât șaizeci și doi de ani.

— Nu vrei niște ouă cu șuncă?

— Nu.

— Ce-ai vrea să faci?

— Nu știu.

— De ce nu te duci prin sat să-l cauți pe David? Poate vrea să vă jucați împreună.

David Harper era prietenul lui de vacanță. Tatăl acestuia se ocupa de cârciuma din sat și de multe ori, David îi oferea o băutură răcoritoare sau un pachet de sărățele.

Toby a rămas tăcut cumpănind propunerea mamei sale. Poate că aceasta avea dreptate. Era mai bine să se ducă în sat decât să nu facă nimic.

— Da. Bine. Mă duc.

Împinse scaunul și se ridică. Simțea o gheară dureroasă în piept ca și când ar fi primit o lovitură chiar în inimă.

— ...Toby ...să nu fii prea îndurerat din pricina domnului Sawcombe. El nu ar fi vrut ca tu să suferi din pricina lui.

Ieși din casă și porni de-a lungul drumului. Între drumul de țară și păşunea pentru vaci care aparținea fermei domnului Sawcombe se afla un mic padoc unde Vicky obișnuia să își adăpostească poneiul. Dar poneiul dispăruse de mult și tatăl lui Toby cedase padocul doamnei Sawcombe pentru oile sale de prăsilă. Doamna Sawcombe privea aceste animale ca pe odoarele ei încornorate. Acestea aveau nume demodate ca Daisy și Emily. Într-o dimineață rece, în octombrie trecut, Toby venise să viziteze oile și le găsise în compania unui berbec ce avea coarne răsucite. Berbecul rămăsese împreună cu oile pentru scurt timp apoi stăpânul său îl mânase spre camioneta care îi purtase înapoi către casă.

Dar se pare că în timpul scurt petrecut împreună cu cele patru oi, berbecul făcuse treabă bună. Se născuseră

deja trei perechi de gemeni și doar Daisy mai aștepta ceasul când avea să-și aducă puiul pe lume. Toby se aplecă peste gard și o strigă. Daisy porni încet, cu demnitate și apoi îi atinse mâna cu botul ei umed. Toby o mângâie între cornițele încovoiate și o examină cu ochii specialistului, așa cum proceda Tom. Era enormă, nu numai din pricina cojocului de blană ci și a pântecului uriaș.

— Crezi că vei aduce gemenii pe lume chiar azi? o întrebă Toby.

„Și Daisy are gemeni", spuse domnul Sawcombe, doar cu o zi sau două în urmă. „Asta înseamnă că avem un spor de 200/100. Înțelegi, Toby? 200/100. Este tot ce-și poate dori un crescător de oi. Aș vrea nespus de mult ca lucrurile să iasă astfel. De dragul doamnei Sawcombe, aș dori ca și Daisy să aibă gemeni."

Gândul că nu avea să mai stea de vorbă cu domnul Sawcombe i se părea absolut inacceptabil. Nu putea să se obișnuiască cu ideea că dispăruse pentru totdeauna, că nu se mai afla în apropiere. Muriseră și alți oameni, dar nu se mai întâmplase ca o persoană atât de apropiată de Toby, așa cum era domnul Sawcombe, să dispară pentru totdeauna. Bunicul lui Toby murise cu mult timp în urmă, astfel încât Toby nici nu și-l mai amintea. Bunicul îi era aproape deoarece pe noptiera bunicii se afla o fotografie a sa și pentru că bunica îi tot povestea diverse întâmplări din viața lui. Bunica locuise singură un timp, după moartea bunicului, dar când îmbătrânise și vechea gospodărie devenise o povară pentru ea, domnul Harding transformase vechea aripă a casei într-un apartament pentru bunica. Prin urmare, bunica locuia împreună cu ei, deși nu chiar întru totul împreună pentru că apartamentul său era complet separat de al lor. Bunica avea

propria sa bucătărie și baie. Își pregătea masa singură și trebuia să bați la ușă mai înainte de a intra în aripa locuită de ea. Mama îl învățase pe Toby să bată la ușă și insistase să nu intre neanunțat în apartamentul bunicii pentru că aceasta ar fi însemnat să-i tulbure liniștea bătrânei.

Își luă la revedere de la Daisy și porni către sat, adâncit în gânduri. Mai cunoscuse și alți oameni care muriseră. Doamna Fletcher, care ținuse magazinul și oficiul poștal din sat, murise și ea. Mama lui Toby își pusese pălăria cea neagră și mersese la înmormântare. Dar doamna Fletcher nu fusese prietena lui. De fapt, își amintea că se temea de doamna Fletcher. Era bătrână și urâtă, asemenea unui păianjen negru. Stătea pe scaun toată ziua și vindea timbre. Cu ceva timp înainte de a muri, doamna Fletcher lăsase magazinul în grija fiicei sale, Olive, dar ea era zilnic în magazin, o prezență apăsătoare. Împletea ciorapi și își frământa gingiile bătrâne; ochii ei asemenea unor mărgele alergau de colo-colo, încercând să nu scape nimic din ceea ce se întâmpla în jur. Nu, nu. Nu-i plăcuse doamna Fletcher. Și nici nu-i simțise lipsa vreodată. Dar golul lăsat de domnul Sawcombe era deja chinuitor.

Apoi își aminti de David. Mama îi sugerase să plece în căutarea lui David pentru a se juca împreună. Dar Toby nu avea nici cea mai mică dorință să se afle în compania lui David. Nu voia să se joace de-a cosmonauții sau să pornească în căutarea peștilor în pârâul mâlos aflat în spatele grădinii ce înconjura cârciuma. Poate era mai bine să treacă pe la un alt prieten, Willie Harrell, tâmplarul satului. Willie era o persoană blândă, cu

vorba moale; purta o salopetă veche, demodată și o șapcă din stofă la fel de veche. Toby îl cunoscuse pe vremea când Willie venise în casa familiei Harding pentru a face dulapuri noi în bucătărie. După aceea, Toby pornise de multe ori, în diminețile când era în vacanță, către atelierul lui Willie pentru a schimba câteva cuvinte cu acesta.

Chiar și atelierul în sine răspândea un farmec, o atmosferă magică. Mirosul dulceag și talașul împrăștiat pe podea pretutindeni îl atrăgeau pe Toby. Era locul unde Willie construise porți pentru gardurile fermelor din jur și uși pentru hambarele acestora sau tocuri pentru ferestre, căpriori și grinzi. Din când în când, Willie făcea și sicrie, fiind singurul tâmplar din sat; și tot el îndeplinea oficiul de cioclu. În asemenea situații, Willie era de nerecunoscut. Purta un costum negru și melon și chipul său căpăta un aer sumbru. Vorbea în șoaptă, cu respectul cuvenit unor asemenea împrejurări și cu o atitudine pioasă.

În acea dimineață, ușa atelierului era deschisă larg. Furgoneta era parcată în curte printre grămezi de talaș. Toby se îndreptă către ușă și își aruncă privirile înăuntru. Willie se sprijinea pe bancul de lucru și sorbea cafea dintr-o cană mare.

— Willie!

Acesta își ridică privirile. Zărindu-l, zâmbi către copil.

— Salut, tinere Toby. Ce vești ai?

— M-am gândit să trec să mai stăm de vorbă.

Se întreba dacă Willie aflase despre cele întâmplate domnului Sawcombe. Se îndreptă către Willie și se sprijini și el de banc. Luă o șurubelniță și începu să se joace cu ea.

— N-ai nimic de făcut?

— Mai nimic.

— L-am văzut pe tânărul David acum câteva minute. Se plimba cu bicicleta și purta o pălărie de cowboy. Nu cred că e mare veselie când te joci singur de-a cowboy-ul.

— Nu-mi place acest joc.

— Ei bine, azi nu prea am timp de vorbă. Până la ora unsprezece trebuie să ajung la familia Sawcombe.

Toby rămase tăcut. Știa ce voiau să însemne aceste cuvinte. Willie și domnul Sawcombe fuseseră prieteni buni, din totdeauna. Jucaseră popice împreună și duminica mergeau împreună la biserică.

Acum Willie urma să facă... mintea lui Toby refuză imaginile și cuvintele ce reprezentau ceea ce urma să facă Willie.

— Willie?

— Ce s-a întâmplat?

— Domnul Sawcombe a murit.

— M-am gândit eu că ai aflat, murmură Willie cu simpatie. Am citit pe chipul tău chiar în momentul în care ai intrat în atelier.

Willie așeză cana pe banc și își puse amândouă mâinile pe umerii lui Toby.

— Nu trebuie să suferi. Știu că îți va lipsi și îi vei duce dorul, dar nu trebuie să suferi din această pricină. Tuturor ne va lipsi prezența lui, rosti el cu glas îndurerat.

— Era cel mai bun prieten al meu.

— Știu. Ciudat lucru și prietenia! Tu prietene, câți ani ai? Opt. Și tu te înțelegeai perfect cu Bill Sawcombe. Ne gândeam că te simțeai atras de el pentru că mereu erai singur, fiind atât de mititel față de sora ta Vicky!

— Willie, vei face sicriul pentru domnul Sawcombe?

— Așa cred.

Toby și-l imagina pe Willie făcând sicriul, alegând

lemnul, măsurând, așezându-și prietenul cu grijă în interiorul aromat al sicriului, purtându-se cu el așa cum te porți cu un copil când îl așezi în pat. În mod ciudat, aceste imagini îi mai alinau durerea.

— Willie?

— Ce mai e?

— Știu că atunci când moare cineva tu așezi persoana în sicriu și o duci la cimitir. Și mai știu că atunci când mor, oamenii merg în Rai. Aș vrea să-mi spui ce altceva se mai întâmplă?

— Da, da.

Willi a sorbit din cană restul de cafea. Își așează o mână, din nou, pe umărul lui Toby și-l scutură ușor.

— Poate că ceea ce se întâmplă între drumul spre cimitir și cel către Rai este secretul meu și al Domnului.

Tot nu avea nici cea mai mică dorință să se joace cu David. Când Willie urcase la volanul furgonetei sale și pornise către casa familiei Sawcombe, Toby se îndreptase și el înapoi către casă pentru că nu găsea nimic mai bun de făcut. O luă pe scurtătura ce-l ducea direct la țarcul oilor. Cele trei oi care deja fătaseră se aflau în mijlocul câmpului, cu mieii în preajma lor. Daisy se retrăsese într-un loc ferit, la umbra unui pin scoțian, ferită de vântul primăvăratic. Alături de ea, tremurând pe picioarele firave se afla un ghemotoc de lână, un mieluț.

Toby știa prea bine că nu trebuia să se apropie de ea. O urmări din priviri câteva momente. Mieluțul o împingea cu botul în căutarea laptelui și Toby auzi glasul blând al lui Daisy „vorbind" puiului ei. Toby trăia sentimente contradictorii. Bucuria și deznădejdea se îngemă-

nau în sufletul său. Era fericit că mielul se născuse sănătos și dezamăgit pentru că Daisy nu avusese gemeni așa cum prevăzuse domnul Sawcombe. Doamna Sawcombe nu va avea ocazia să se mândrească cu faptul că toate oile sale gestante au adus pe lume gemeni.

După câteva minute Daisy se ghemui la pământ și mielul își găsi culcuș lângă mama sa.

Toby porni de-a lungul câmpului și cum intră în casă îi spuse mamei sale:

— Daisy a fătat. Acesta-i ultimul miel.

Mama pregătea piure pentru prânz. Se întoarse cu fața spre el și l-a privit întrebător:

— Nu are gemeni?

— Nu. A fătat doar un singur mieluț. Suge și pare să fie sănătos. Poate că ar trebui să-l anunțăm pe Tom.

— De ce nu-i telefonezi chiar tu?

Dar Toby nu dorea să formeze numărul de telefon al familiei Sawcombe. Se temea că nu ar fi găsit cuvintele potrivite pentru a vorbi cu doamna Sawcombe în cazul în care aceasta ar fi răspuns la telefon.

— Nu poți suna tu?

— Dragul meu, acum nu pot. Prânzul este aproape gata și vreau să merg să o văd pe doamna Sawcombe și să-i duc niște flori. Îi voi lăsa vorbă lui Tom.

— Cred că ar trebui înștiințat acum. Domnului Sawcombe îi plăcea să fie anunțat imediat ce oile fătau. Doar așa... dacă ar fi fost nevoie de ajutor.

— Dacă tu simți că trebuie anunțat Tom chiar acum, de ce nu o rogi pe Vicky să-i telefoneze lui Tom?

— Vicky?

— Nu văd ce ar putea avea împotrivă. Este sus, calcă rufe. Spune-i că prânzul este gata.

Toby porni în sus, pe scări.

— Vicky, masa este gata. Știi, Daisy a fătat. Mă gândeam că poate îl suni pe Tom să-i dai de știre. Cred că ar trebui anunțat.

Vicky așeză jos fierul de călcat cu o mișcare bruscă, nervoasă.

— Nici nu-mi trece prin cap să-i telefonez lui Tom Sawcombe.

— De ce?

— Pentru că pur și simplu nu vreau. N-ai decât să-l suni tu.

Toby știa de ce nu voia Vicky să sune. Știa cât de urât se purtase cu Tom la Crăciun. De atunci Tom nu-i mai vorbise.

— Sună tu! repetă Vicky.

Toby își încreți ușor nasul, în semn de concentrare, apoi întrebă:

— Ce trebuie să spun dacă răspunde doamna Sawcombe?

— Poate ar trebui să o rogi pe mama să sune.

— Este ocupată și vrea să plece imediat după prânz. Se duce la doamna Sawcombe.

— În acest caz îi poate lăsa vorbă lui Tom.

— Așa spunea și ea.

— Hai, Toby, încetează cu prostiile! La ce bun te tot agiți dacă lucrurile stau așa?

— Domnului Sawcombe îi plăcea să fie lângă oaie imediat ce aceasta a fătat.

Vicky se încruntă.

— Daisy se simte foarte bine, spuse ea încercând să-l liniștească.

Vicky ținea la Daisy și vorbind despre ea, glasul fetei se înmuie devenind mai cald, mai puțin arțăgos.

— Eu nu sunt de aceeași părere.

— Ei, oricum, în curând se va simți bine. Hai, să coborâm! Sunt lihnită de foame.

— Scoase fierul din priză și îl îndemnă pe Toby să coboare în bucătărie.

Norii rari ce se mișcaseră alene pe cerul dimineții, deveniseră tot mai compacți și neguroși și după prânz se porni și ploaia. Îmbrăcată cu o pelerină de ploaie, ducând în brațe un buchet imens de margarete, mama lui Toby pornise către casa doamnei Sawcombe. Vicky a urcat scările, anunțându-l pe Toby că intra în baie pentru a se spăla pe cap. Rămas singur, Toby porni către camera sa. Se așeză pe pat și luă o carte pe care o împrumutase de la bibliotecă. Citea despre exploratorii Arcticii și nu ajunsese nici măcar la sfârșitul primului capitol când a auzit zgomotul produs de motorul unei mașini ce s-a oprit scârțâind pe aleea din fața casei. Puse cartea jos și se duse la fereastră. Chiar în acel moment Tom Sawcombe cobora din vechiul său Land-Rover.

Toby a deschis fereastra; se aplecă în afară și-l salută pe Tom.

— Bună, Tom.

Tom ridică privirile. De sus, de la fereastră, Toby vedea stropii de ploaie ce se adunau în buclele blonde ce împodobeau capul lui Tom. Ochii săi albaștri păreau și mai luminoși din pricina chipului arămiu, ars de soare și vânt. De sub scurta de culoare kaki pe care o purta la lucru se profila spatele puternic și umerii lați, masivi, ca ai unui jucător de rugbi. În rest purta o pereche de pantaloni din jeans uzați și decolorați și o pereche de cizme din cauciuc, înalte până la genunchi.

— Mama ta mi-a dat vestea despre Daisy. Am vrut să arunc o privire. E și Vicky pe aici?

Uimitoare întrebare.

— Se spală pe cap, a răspuns Toby.

— Du-te și spune-i să coboare, te rog, Toby! Nu sunt sigur dacă nu cumva Daisy nu mai are încă un miel. Cred că în acest caz voi avea nevoie de ajutor.

— Te ajut eu.

— Știu băiete că ești dornic să ajuți, dar ești cam mititel ca să o poți ține pe Daisy. Mai bine vorbește cu Vicky.

Toby s-a retras de la geam și a pornit să facă ceea ce i se ceruse.

A găsit-o pe Vicky în baie; își clătea părul în chiuvetă.

— Vicky! Tom este aici.

Vicky a închis robinetele și și-a îndreptat spatele. Părul îi atârna pe spate și pe tricou îi apăreau pete de apă, în timp ce îl fixa pe Tom din priviri.

— Tom? Ce vrea?

— Crede că Daisy mai are un miel pe care nu l-a putut făta. Zice că are nevoie de ajutor și eu nu sunt destul de voinic pentru asta.

Vicky a luat în grabă un prosop, l-a înfășurat în jurul capului, strângându-și părul și a întrebat:

— Unde este?

— Jos.

A părăsit baia în grabă și a pornit în fugă, în jos, pe scări. Tom îi aștepta la parter. Intrase deja în casă, fără a cere permisiunea, așa cum se întâmpla în zilele de altădată, mai înainte ca el și Vicky să se fi certat.

— Dacă mai are încă un miel, nu crezi că s-ar putea să fie deja mort?

— Trebuie să ne convingem. Ai face bine să-mi aduci o găleată cu apă și un prosop. Te aștept pe câmp. Toby, tu vii cu mine acum.

Când au ieșit din casă au observat că ploaia se întețise. Au pornit de-a lungul cărării și apoi au traversat pajiștea mărginită de rododendroni, ca mai apoi să sară gardul. Prin ploaia deasă, Toby o văzuse pe Daisy așteptându-l. Stătea în picioare, adăpostindu-și puiul, dar capul ei era îndreptat în direcția lor. Văzându-i că se apropie a scos un sunet, adânc, ca un hohot pornit din piept. Acesta era departe de behăitul sănătos, viguros cu care îi întâmpina de obicei.

— Da, fetițo. Am sosit. Totul va fi bine, o încurajă Tom, apropiindu-se.

S-a oprit lângă ea și a prins-o de coarne. Daisy nu a opus rezistență și nici nu a încercat să scape, așa cum se întâmpla de obicei când cineva proceda astfel. Probabil simțea că avea nevoie de ajutor și înțelesese că Tom și Toby se aflau acolo tocmai din acest motiv.

— Da, fetițo, liniștește-te!

Tom și-a trecut mâna de-a lungul spatelui, peste blana groasă, îmbibată de apa de ploaie.

Toby privea în tăcere. Simțea inima bătându-i mai repede ca de obicei, dar nu din pricina îngrijorării ci a emoției care îl stăpânea. Nu se temea, pentru că Tom se afla acolo. Așa se întâmpla și pe vremea când domnul Sawcombe se afla alături de el: nu-i era frică de nimic.

— Tom?! De ce nu a ieșit și celălalt miel?

— E posibil să fie mai mare. Sau poate nu a ajuns într-o poziție bună.

Tom a privit către casă. Urmărindu-i privirile, Toby a văzut-o pe Vicky. Aceasta traversa pășunea în grabă, cu

picioarele ei lungi și subțiri ca niște fuse și cu părul lucios ca de focă. Într-o mână ducea o găleată mai veche. Când a ajuns alături de ei a pus găleata jos și a rămas tăcută.

— Bună treabă! Acum, ține-o tu, Vicky! a spus Tom. Ține-o cu blândețe, dar și cu fermitate, în același timp. Nu va opune rezistență. Prinde-i blana cu putere și nu-i da drumul. Toby, tu ține-i coarnele și vorbește-i blând. Încurajeaz-o. Astfel va ști că se află în mâini bune.

Vicky arăta de parcă dintr-un moment în altul ar fi putut izbucni în lacrimi. A îngenunchiat, acolo pe pământul mocirlos și a îmbrățișat-o pe Daisy lipindu-și obrazul de blana udă.

— Biată Daisy! Micuță Daisy! Trebuie să dai dovadă de curaj și vei vedea că totul va fi bine.

Tom și-a scos în grabă hainele: jacheta mai întâi, apoi cămașa și chiar tricoul alb pe care-l purta pe sub cămașă. Rămas gol până la brâu a început să-și spele mâinile și brațele.

— Și acum hai să vedem ce se întâmplă cu Daisy! a spus el după ce și-a clătit mâinile.

Agățat de coarnele lui Daisy, Toby își dorea să închidă ochii. Dar nu! Era hotărât să reziste. „Vorbește-i" îl îndemnase Tom ceva mai devreme. „Încurajeaz-o", îl îndemnase el.

— Da, fetițo! Da, da! Va fi bine! repetă Toby căci alte încurajări nu-i veneau în minte.

Deci aceasta era nașterea. Miracolul etern, cum obișnuia să-i spună domnul Sawcombe. Astfel începea viața. Și el, Toby, ajuta la împlinirea acestui miracol.

— Hai, că reușim! Da, da! Iată că ne descurcăm! Încetișor, fetițo!

Daisy a scos un geamăt de durere și nemulțumire. Apoi, Toby a auzit glasul prietenului său, din nou:

— Iată-l! Ce grăsan! Și trăiește!

Acolo, în fața lui, se afla micuța vietate care le pricinuise atâtea temeri. Un berbecuț alb cu pete negre, a cărui blană era pătată cu sânge ici-colo, zăcea pe o parte în fața lor. Era măricel și sănătos. Toby a eliberat coarnele lui Daisy din strânsoarea mâinilor sale și Vicky și-a desprins brațele din jurul ei. Simțindu-se liberă, Daisy s-a întors către nou venitul aflat pe iarbă, inspectându-l. A scos un sunet slab, matern și apoi s-a aplecat și a început să-l curețe cu limba. După o vreme l-a împins ușor cu botul și aproape imediat după aceste îngrijiri mielul a început să miște. A înălțat capul și apoi cu totul uimitor a încercat să se ridice în picioare. Lingându-i blana din nou, Daisy îl recunoștea ca fiu al ei, își asuma responsabilitatea pentru el, iubirea și dorința de a-l proteja. Mielușul s-a clătinat pe picioarele nesigure, a făcut doi pași cu șovăire și apoi, încurajat de mama sa a început să sugă.

Mult mai târziu, după ce Tom se ștersese cu ajutorul cămășii și îmbrăcase tricoul și haina de ploaie, cei trei continuau să stea îm mijlocul câmpului; uitaseră de ploaie și o priveau pe Daisy și pe cei doi gemeni. Miracolul îi fascinase și erau mulțumiți, încântați de ei înșiși, de efortul lor comun ce ajutase la înfăptuirea minunii. Vicky și Toby ședeau alături pe pământ sub bătrânul pin scoțian și Vicky purta un zâmbet pe chip. Era un zâmbet pe care Toby nu-l mai văzuse de foarte multă vreme.

— Cum ai știut că trebuie să mai fie un miel? a întrebat Vicky privindu-l pe Tom.

— Avea burta prea mare și nu părea să se simtă în largul ei. Era neliniștită.

— Doamna Sawcombe a avut un spor de două sute la sută, spuse Toby.

— Așa e, Toby, îl aprobă Tom zâmbind.

— Dar de ce nu a venit pe lume singur, din propria lui dorință?

— Privește-l! Este dolofan și are un cap mare. Acum se simte bine și nu cred că vor fi probleme.

Apoi, privind către Vicky, Tom a continuat:

— În schimb tu s-ar putea să ai probleme dacă mai stai în ploaie. Ai părul ud și s-ar putea să răcești.

Tom s-a aplecat, a luat găleata și apoi a întins cealaltă mână către Vicky pentru a o ajuta să se ridice.

— Hai să mergem!

Vicky a luat mâna ce i se întinsese și s-a ridicat. Au rămas câteva minute privindu-se în tăcere și zâmbind.

— Mă bucur că putem sta de vorbă, din nou.

— Da. Și eu. Îmi pare rău.

— A fost și vina mea.

Vicky șovăia. Avea un aer timid. Zâmbi din nou, dar era un zâmbet nesigur, oarecum trist, ce-i făcea colțurile gurii să se arcuiască în jos.

— Să nu ne mai certăm niciodată, Tom. Bunicul meu spunea că viața este mult prea scurtă pentru a ți-o trece cu certuri.

— Nici nu am apucat să-ți spun cât de... cât de rău îmi pare... toți suntem îndurerați. De fapt, nici nu știu prea bine ce se cuvine să spui în asemenea situații.

— Da, înțeleg. Există lucruri despre care nu trebuie vorbit. Și acum să mergem!

Păreau să fi uitat de Toby. Au pornit de-a lungul câm-

pului. Tom îi înconjurase umerii cu brațul și Vicky își așezase capul pe umărul lui.

Toby privea în urma lor și era mulțumit. Și domnul Sawcombe ar fi fost mulțumit. Și ar fi fost încântat să-i vadă pe gemenii lui Daisy. Cel de al doilea miel arăta minunat, nu era doar un grăsan, așa cum îl numise Tom. Avea o pereche de cornițe asemenea unor mugurași, ineluțe în blănița moale și cârlionțată. Și avea și niște pete minunate. Se întreba ce nume va alege doamna Sawcombe pentru acest mieluț. Probabil îi va spune Bill. A rămas pe câmp până ce a început să simtă umezeala din plin și frigul l-a pătruns până la oase. Atunci s-a ridicat și întorcând spatele oilor a pornit către casă.

Mama se întorsese din vizita făcută doamnei Sawcombe. Când a venit ora ceaiului a pregătit pentru Toby feliuțe de pește prăjite în pesmet cu cartofi și biscuiți de ciocolată. În timp ce Toby se desfăta cu toate aceste bunătăți i-a povestit mamei despre marea aventură trăită alături de Daisy. „... și Tom și Vicky sunt prieteni din nou", a încheiat el.

— Știu, i-a zâmbit mama. Au plecat împreună în Land-Rover-ul lui Tom. Vicky va cina la familia Sawcombe.

Tata s-a întors acasă după ora ceaiului și au urmărit împreună, la televizor, un meci de fotbal, apoi Toby a urcat și a făcut o baie. A stat mult timp în apa fierbinte, aburindă, cu aromă de pin – furase câțiva stropi din sticla în care Vicky păstra esența pentru baie – și gândindu-se la ziua ce se încheia și-a spus că, totuși, nu fusese o zi chiar atât de rea. Și a hotărât că trebuia să meargă să o viziteze pe Buni pentru că nu trecuse întreaga zi pe la ea.

A ieșit din baie, și-a pus pijamaua și halatul și a pornit de-a lungul culoarului ce ducea către apartamentul bunicii. A bătut la ușă și un glas l-a îndemnat:

— Intră!

Când a trecut pragul a trăit același sentiment pe care-l încerca de fiecare dată. Când păşea în apartamentul bunicii părea să intre într-o altă lume. Mobila şi draperiile, perdelele şi toate celelalte lucruri erau total diferite de cele existente în casa lui. Nimeni altcineva nu avea atât de multe fotografii şi bibelouri. În cămin ardea întotdeauna un foc mic şi alături se afla fotoliul în care Buni stătea cu lucrul de mână odihnindu-se în poală şi cu o carte alături. Bunica avea şi televizor dar nu-i acorda un interes deosebit pentru că nu-i plăcea. În schimb citea mult şi Toby nu şi-o imagina altfel decât cufundată în citirea unei cărţi. Ori de câte ori Toby o întrerupea, Buni închidea cartea, nu mai înainte de a pune semnul între pagini şi apoi o aşeza alături pentru a-i acorda întreaga atenţie nepotului ei.

— Bună, Toby!

Era îngrozitor de bătrână. Bunicuţele altor băieţi erau relativ tinere, dar a lui Toby era foarte bătrână pentru că la fel ca şi Toby şi tatăl său apăruse pe lume asemenea unui gând venit târziu. Era subţire, atât de subţire încât ai fi putut să o frângi în două şi mâinile ei erau aproape transparente, cu încheieturile degetelor îngroşate de trecerea anilor, astfel încât nu-şi putea trece inelele peste ele, aşa că era nevoită să le poarte permanent. Acestea erau strălucitoare şi arătoase.

— Ce-ai făcut azi?

Toby a luat un taburet şi l-a aşezat lângă fotoliul bunicii, după care a început să-i povestească despre domnul Sawcombe. Dar bunica aflase deja. I-a mai povestit şi despre Willie care îi făcuse sicriul domnului Sawcombe şi despre faptul că nu simţise nici cea mai mică dorinţă să se joace cu David. Şi, bineînţeles nu a uitat să-i poves-

tească despre mielului lui Daisy. În cele din urmă i-a dat vestea despre Vicky și Tom.

Buni era încântată.

— Minunat! Asta-i cea mai bună veste! Bine că au pus capăt acelei supărări copilărești.

— Crezi că se vor îndrăgosti și apoi se vor căsători?

— S-ar putea. Dar la fel de bine este posibil să nu se întâmple așa.

— Erai îndrăgostită de bunicul când te-ai căsătorit?

— Cred că da. A trecut atâta vreme de atunci încât uneori uit anumite lucruri.

— L-ai...

Ezită. Totuși simțea că trebuia să afle. Și gândul că bunica nu se temea să răspundă unor întrebări stânjenitoare îi dădea curaj.

— Când a murit... I-ai simțit lipsa? I-ai dus dorul?

— De ce întrebi? Îți lipsește domnul Sawcombe?

— Da. I-am dus dorul întreaga zi.

— Cu timpul te vei simți mai bine. Golul lăsat se va șterge și tu îți vei aminti doar lucrurile bune.

— Așa s-a întâmplat cu tine și cu bunicul?

— Cred că da.

— Este înfricoșător să mori?

— Nu știu. Nu mi s-a întâmplat niciodată.

Bunica zâmbea. Așa cum se întâmpla totdeauna, zâmbetul ei exprima voioșie și ștrengărie și tocmai de aceea părea surprinzător pe chipul ei atât de bătrân și ridat.

— Dar...

Toby o privea intens. Nimeni nu trăiește veșnic.

— Dar nu-ți este teamă?

Buni s-a aplecat și luând mâinile lui Toby într-ale sale l-a privit calm.

— Vezi tu, Toby, totdeauna mi-am spus că viața unui

om seamănă cu un munte. Și fiecare om trebuie să-l urce singur. Pornești de jos, din vale, unde este soare și cald. În jur sunt pajiști și pârâuri și pretutindeni vezi flori ca piciorul-cocosului. Asta se întâmplă în copilărie. Apoi începi să urci. Treptat, muntele devine tot mai abrupt și urcușul este dificil, dar dacă din când în când te oprești și privești în jurul tău atunci fiecare pas, fiecare efort este răsplătit. Și când ai ajuns în vârf, pe cel mai înalt pisc, acolo unde zăpada și gheața licăresc în lumina soarelui și poți admira tot ceea ce te înconjoară, un peisaj de o frumusețe ce trece de orice imaginație, atunci ai atins zenitul, ai izbândit și călătoria s-a încheiat.

Bunica vorbea într-un fel ce făcea ca totul să pară măreț. Înduioșat, cu sufletul încărcat de iubire, Toby a șoptit:

— Nu vreau ca tu să mori.

Buni a râs ușor:

— Nu-ți face griji, băiete. Cred că voi mai sta prin preajma ta încă mult timp continuând să-ți dau bătăi de cap. Ei și-acum ce ai zice de o cremă de mentă, după care am putea să jucăm un joc?! Chiar începusem să mă simt singură și plictisită.

Într-un târziu, Toby a urat noapte bună bunicii sale și s-a retras. Și-a spălat mai întâi dinții, apoi a intrat în camera sa. A tras perdelele și a privit afară. Ploaia încetase. Undeva, spre răsărit, luna urca pe cer, furișându-se printre nori. În lumina palidă, oferită de astrul nopții, Toby zărea țarcul oilor și niște mogâldețe întunecate, ghemuite la pământ: oile și mieluții. Toți se adunaseră sub bătrânul pin, ce le oferea adăpost cu mărinimie. Și-a scos halatul și s-a așezat în pat. Mama pusese o sticlă cu apă caldă în așternut, o dovadă de alint și încurajare.

Toby a luat sticla și a așezat-o pe stomac. A rămas, așa întins pe spate, cu ochii larg deschiși în întunericul blând al camerei sale. Se simțea bine și gândurile sale erau mai puțin întunecate. În cele din urmă și-a spus că învățase o seamă de lucruri în acea zi. Învățase despre viață. Ajutase la o naștere și fusese de față la momentul în care între Vicky și Tom înmugurise o relație nouă. Poate se vor căsători. Poate, nu. Dacă se căsătoreau urmau să aibă copii. (Știa deja cum apăreau copiii pe lume, pentru că într-o conversație ca între bărbați, referitoare la creșterea vitelor, domnul Sawcombe îi explicase toate acestea.) Prin urmare Toby ar fi putut deveni unchi.

Și învățase și despre moarte... „Moartea face parte din viață", spusese mama. Și Willie spusese că moartea era un secret între Dumnezeu și om. Dar Buni gândea că moartea era cel mai sclipitor, cel mai luminos pisc pe care îl poate atinge omul urcând propriul său munte și poate era și cel mai bun, cel mai alinător și mângâietor moment din viața unui om.

Domnul Sawcombe urcase muntele său și ajunsese în vârf. Toby și-l imagina stând acolo sus, triumfător. Purta ochelari mari, rotunzi, de soare, căci strălucirea cerului era orbitoare. Îmbrăcase cel mai bun costum, costumul de duminică și probabil ținea un steguleț în mână.

Deodată se simți cumplit de obosit. A închis ochii. Un spor de două sute la sută! Cât de mulțumit s-ar fi simțit domnul Sawcombe! Ce păcat că nu apucase să trăiască pentru a afla de gemenii lui Daisy!

Zâmbea în întuneric, în vreme ce somnul îl învăluia pe nesimțite. Zâmbea fără un motiv anume. Simtea că oriunde s-ar fi aflat bătrânul său prieten, avea deja cunoștință despre tot ce se întâmplase în acea zi.

O zi ca oricare alta

După o călătorie de afaceri, ce-l purtase prin cinci capitale europene, timp în care servise prânzul cu șapte directori și petrecuse un număr interminabil de ore în săli de așteptare a numeroase aeroporturi, într-o după-amiază de miercuri, James Harner a ajuns, în cele din urmă, pe aeroportul Heathrow venind de la Bruxelles. Era o zi de la începutul lunii aprilie. Bineînțeles, ploua. Cu o noapte în urmă se culcase la ora două și, poate din această pricină, valiza voluminoasă îi părea mai grea ca plumbul. Mai mult decât atât, se temea că o răceală chinuitoare avea să-i tulbure bucuria întoarcerii acasă.

Chipul neted, senin al lui Roberts, șoferul companiei de publicitate pentru care lucra, venit să-l aștepte la aeroport, a fost marea bucurie a acelei zile. Roberts purta, ca de obicei, șapca sa înaltă și se îndrepta către James pentru a-l elibera de povara valizei. Când s-au întâlnit l-a întâmpinat cu căldură spunându-i că spera că avusese o călătorie plăcută.

Au pornit direct către sediul companiei, și odată ajuns, James a aruncat o privire grăbită asupra biroului său, apoi i-a oferit secretarei o sticlă cu parfum cumpărată dintr-un magazin scutit de taxe vamale de pe aeroport.

Era exact darul pe care aceasta îl merita. Încheiată și această îndatorire, James a pornit de-a lungul culoarului către biroul președintelui companiei.

— James! Minunat! Hai, intră, prietene! Cum a fost?

Sir Osborne Bake nu era numai președintele companiei pentru care lucra James ci și un vechi și extrem de prețuit prieten. Prin urmare, amabilitățile, politețea oficială nu-și aveau rostul între ei. În mai puțin de o jumătate de oră James își informase superiorul despre activitatea sa din ultimele zile: care firmă se arătase interesată, care rămăsese în expectativă. Cele mai bune vești le-a păstrat pentru final: cele două contracte valoroase pe care le avea deja în servietă. Unul dintre ele fusese încheiat cu o firmă suedeză care, la prețuri modeste, realiza mobilă demontabilă și alte bunuri de calitate din prefabricate. Cel de al doilea contract îl încheiase cu o veche firmă daneză ce producea obiecte din argint și care încerca să-și extindă afacerile, cu prudență, în țările Comunității europene.

Sir Osborne nu pregeta să-și exprime mulțumirea și aprecierea și era nerăbdător să le împărtășească directorilor săi veștile minunate pe care le primise.

— Marți este prevăzută o ședință de consiliu. Crezi că poți întocmi un raport complet? Până vineri. Sau luni [illegible]neață, cel mai târziu.

— Dacă mâine voi avea o zi fără probleme deosebite, îl voi termina până vineri dimineață, apoi îl voi da secretarei și vineri după-amiază fiecare membru al consiliului va intra în posesia unui exemplar.

— Splendid. Astfel vor avea posibilitatea să-l studieze la sfârșit de săptămână în timpul rămas între două partide de golf. Și...

A făcut o pauză, cu tact.

Dar chiar în acel moment, James, aflat în pragul unui strănut chinuitor, a început să-și caute batista. În clipa următoare strănutul a izbucnit asemenea unei bombe. James și-a suflat nasul și a așteptat ca Sir Osborne să reia conversația.

— Ai răcit, băiete?

În glasul său se strecurase o undă de nemulțumire, ca și când se temea că ar fi fost posibil să se molipsească de la James. Dezaproba răcelile, așa cum nu era de acord cu taliile îngroșate, cu prânzurile de afaceri interminabile sau cu atacurile de cord.

— Da, cred că am răcit.

— Hm. Știi ce cred? Ar trebui să stai acasă mâine. Arăți rău. Ești epuizat și cred că astfel vei avea mai mult timp pentru a te ocupa de raport fără întreruperi și alte bătăi de cap. Stând acasă poți petrece câteva ore în plus alături de Louisa, mai ales după această absență. Ce părere ai?

James și-a spus că era o idee minunată și o aprobă.

— Atunci s-a făcut!

Sir Osborne s-a ridicat, punând astfel capăt întâlnirii lor, este adevărat, într-o manieră destul de neașteptată, dar asta numai din cauza microbilor ce puteau invada biroul său somptuos, imaculat.

— Dacă pornești acum spre casă eviți ora de vârf din trafic. Ne vedem vineri dimineață. Dacă aș fi în locul tău, aș acorda o mai mare atenție acestei răceli. Un whisky fierbinte cu lămâie înainte de culcare. Nu există remediu mai bun.

În urmă cu patrusprezece ani, când James și Louisa abia se căsătoriseră, locuiau în Londra, într-un apartament din subsolul unei clădiri aflate în South Kensington.

Dar când Louisa a rămas însărcinată cu primul din cei doi copii ai lor, au luat hotărârea de a se muta la țară. Cu ajutorul câtorva jonglerii financiare au reușit să-și împlinească această dorință și James nu regretase niciodată pasul făcut. Călătoria de o oră pe care trebuia să o facă de două ori, în fiecare zi, i se părea un preț mic pe care trebuia să-l plătească pentru bucuria întoarcerii acasă, în fiecare seară, pentru sanctuarul din cărămidă roșie pe care-l reprezenta căminul său și pentru grădina uriașă ce înconjura casa. Naveta, chiar pe șosele gâtuite de blocarea mașinilor la orele de vârf, nu-l enerva. Dimpotrivă. Timp de o oră, aflat singur în mașină reușea să lase în urmă grijile și tensiunea acumulate la birou și să se pregătească pentru a-și întâmpina familia.

În mijlocul iernii, când intra pe aleea ce ducea către casă, vedea lumina strălucind deasupra ușii de la intrare. Primăvara grădina era inundată de narcise galbene; vara aștepta căderea serii, toropit de căldura de peste zi. Un duș, o pereche de espadrile, o cămașă deschisă la gât, un pahar cu băuturi reci pe terasă, sub glicinele de culoare albăstruie-fumurie și gânguritul porumbeilor sălbatici ce populau pădurea de fagi din spatele grădinii.

Copiii se plimbau cu bicicletele pe pajiștea din jurul casei sau se cățărau pe scara din funie ce îi ducea în căsuța lor construită într-un copac bătrân. La sfârșit de săptămână casa și grădina forfoteau: prieteni, vecini sau cunoștințe ce evadau din Londra veneau împreună cu familiile lor și câinii îi însoțeau. Unii citeau ziarele de duminică tolăniți comod în fotolii de grădină, alții își petreceau timpul pe pajiște, antrenați în întâlniri sportive amicale.

Și în mijlocul tuturor acestor plăceri și bucurii, sufle-

tul acestui trai minunat îl reprezenta Louisa. Louisa nu înceta să-l uimească. Când se căsătorise cu ea, James făcuse acest pas fără a avea cea mai vagă bănuială privitor la genul de om în care avea să se transforme. Louisa era blândă, fără pretenții și dovedise de-a lungul anilor un instinct tulburător, misterios, atunci când era vorba de viața căminului ei, de liniștea și frumusețea acestuia.

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe James ce vrea să însemne, cu exactitate, acest instinct, acest talent, să-l explice, James ar fi fost incapabil s-o facă. Tot ce putea spune era că în ciuda jucăriilor împrăștiate de copii, a pantofilor și desenelor răspândite ici-colo, căminul său era o oază de liniște, de pace și ospitalitate. Totdeauna se aflau flori în fiecare cameră și glasuri vesele, râsete puteau fi auzite oricând; mereu se găsea mâncare suficientă pentru oaspeți ce soseau pe neașteptate și acceptau să rămână la cină.

Dar adevăratul miracol îl constituia felul în care era creată această atmosferă, discret, în mod firesc. James avusese ocazia să stea și în alte familii în care stăpâna casei își petrecuse ziua ștergând și punând ordine în jur cu un aer de om chinuit. Sau se închisese în bucătărie petrecând ore în șir în fața sobei de gătit pe care o părăsise doar cu câteva minute mai înainte ca masa să fie servită. Când apăruse arăta nu numai epuizată, ci și extrem de nefericită.

Louisa își petrecea și ea suficient timp în bucătărie, dar oaspeții simțeau dorința să-și ia paharul sau lucrul de mână și să o urmeze. Chiar dacă le cerea să curețe fasole sau să amestece maioneza, dorința ei nu părea nimănui nefirească. Copiii intrau și ieșeau din bucătărie și uneori rămâneau și ei alături de ea curățând mazăre sau

pentru a face biscuiți din resturile de aluat rămase de la plăcinta cu mere.

Uneori, când se gândea la viața pe care o ducea Louisa, își spunea că, în comparație cu propria lui viață, a ei părea anostă, plicticoasă.

— Ce-ai mai făcut azi? o întreba el când ajungea acasă.

— Mai nimic, răspundea Louisa invariabil.

Continua să plouă în acea după-amiază, în vreme ce se lăsa întunericul. A ajuns în Henborough, orășelul situat înainte de bifurcația ce ducea spre satul lor. Luminile semaforului erau pe culoarea roșie și James a oprit mașina chiar în fața unei florării. Putea să vadă vasele enorme încărcate cu lalele roșii, frezii și narcise. S-a gândit să cumpere un buchet pentru Louisa, dar luminile semaforului s-au schimbat în verde și el a dat uitării acest gând, pornind în șir cu celelalte mașini. Încă nu se întunecase când a intrat pe aleea mărginită de pâlcuri de rododendroni. A intrat în garaj, a oprit motorul mașinii, și-a luat bagajul din portbagaj și a intrat în casă pe ușa bucătăriei. Rufus, bătrânul spaniel a scos un lătrat scurt din coșul în care dormea și soția lui James a ridicat privirile. Stătea la masă și bea ceai dintr-o cană mare.

— Dragule!

Ce bucurie să fii astfel întîmpinat.

— Surpriză!

James a lăsat jos valiza și Louisa s-a ridicat de la masă. S-au întâlnit în mijlocul bucătăriei și s-au îmbrățișat cu multă căldură. James îi simțea coastele fragile prin puloverul vechi de culoare albastră. Împrăștia un miros delicios, ce amintea de mirosul frunzelor arse.

— Ai venit devreme.

— Am reușit să evit ora de maximă aglomerație.

— Ce mai face Europa?

— Este încă acolo unde o știi. Dar e ceva în neregulă, a adăugat el privind-o.

— Ce anume?

— Tu trebuie să-mi spui mie. N-am văzut nici o bicicletă abandonată în mijlocul garajului, nu se aud glasuri gălăgioase și nu am văzut nici un grup de năzdrăvani jucându-se în grădină. Nici picior de copil.

— Au plecat la Hamble, la Helen. Știai că urmau să plece.

Helen era sora Louisei.

Îi spusese. Știa. Uitase.

— M-am gândit că i-ai asasinat și i-ai ascuns în groapa cu îngrășământ pentru grădină.

Louisa l-a privit încruntându-se ușor.

— Ai răcit?

— Da. Cred că am agățat niște viruși undeva între Oslo și Bruxelles.

— Bietul de tine.

— Nici un bietul de tine. Asta înseamnă că mâine nu voi pleca la Londra. Voi sta aici, la sânul soției mele și voi scrie un raport la masa din sufragerie.

A sărutat-o din nou.

— Mi-a fost dor de tine. Știai? Mi-a fost dor cu adevărat. Incredibil. Ce avem la cină?

— Friptură de vită.

Din ce în ce mai bine, gândea el. Și a dat glas acestui gând. Apoi a deschis servieta și a scos o sticlă de parfum (mai mare decât cea oferită secretarei). A primit îmbrățișarea ei de mulțumire și a urcat la etaj pentru a despacheta. Apoi s-a cufundat într-o baie caldă, relaxantă.

A doua zi dimineață, James s-a trezit învăluit în lumina palidă a soarelui și într-o liniște desăvârșită pe care din când în când o tulbura ciripitul firav și cântecul îndepărtat al păsărelelor. A deschis ochii și a înțeles că era singur în pat. Denivelarea ușoară din perna alăturată era singura dovadă a prezenței Louisei. Cu oarecare uimire și-a dat seama că nu-și putea aminti de cât timp nu-și mai luase o zi liberă în timpul săptămânii. Lenevind în pat se simțea ca un școlar ce se bucură de o vacanță neașteptată. A vârât o mână sub pernă și a scos ceasul de mână. Acesta arăta ora opt și jumătate. Ce binecuvântare. Whisky-ul fierbinte cu lămâie pe care-l băuse cu o seară în urmă își făcuse efectul. Răceala dispăruse și se simțea mult mai bine. S-a ridicat din pat, s-a bărbierit și după ce s-a îmbrăcat a coborât în bucătărie, unde a găsit-o pe soția sa sorbind din cafea.

— Cum te simți?

— Ca un om născut a doua oară. Răceala a dispărut.

Louisa s-a ridicat și s-a îndreptat către sobă.

— Ouă cu șuncă?

— Perfect.

James a întins mâna după ziarul de dimineață. În mod normal citea acest ziar seara, când se întorcea acasă. Așezat la masa din bucătăria casei sale, trăia un sentiment ciudat. Luxul de a se bucura de asemenea momente de relaxare îi părea aproape nefiresc, lipsit de bun simț. A aruncat o privire fugară peste cifrele de la bursă, peste rezultatele meciurilor de cricket și în cele din urmă a citit titlurile articolelor mai importante. Louisa începuse deja să așeze vasele murdare în mașina de spălat vase. James a privit-o și a întrebat:

— Nu e datoria doamnei Brick să pună vasele la spălat?

Doamna Brick era soția instalatorului din sat și o ajuta pe Louisa la gospodărie. Unul din avantajele zilei de sâmbătă era prezența doamnei Brick. Aceasta zorea în urma aspiratorului și înmiresma aerul din casă cu ceara folosită la lustruitul podelelor.

— Doamna Brick nu vine în zilele de joi. Și nici în zilele de miercuri sau luni.

— N-a venit niciodată în aceste zile?

— Nu. Niciodată.

Louisa a așezat farfuria cu ouă și șuncă pe masă în fața lui și a turnat o cană mare cu cafea pe care a pus-o alături de farfurie.

— Voi deschide radiatorul în sufragerie. Aerul este înghețat în acea încăpere.

Louisa a ieșit din bucătărie, probabil pentru a duce acest gând la îndeplinire. În minutele următoare uruitul aspiratorului a tulburat liniștea dimineții. „La muncă!" părea să îndemne. „La muncă! La muncă!" James a înțeles aluzia, și-a luat servieta și calculatorul și a pornit către sufragerie. Razele soarelui se răspândeau prin ferestrele generoase ale sufrageriei. James a deschis servieta și a golit conținutul acesteia răspândind obiectele în jurul său. Punându-și ochelarii, își spunea că în viață contează enorm să nu fii deranjat, să nu auzi țârâitul telefonului, să-ți vezi de treburi în liniște.

Brusc, telefonul s-a trezit la viață. A ridicat capul și a auzit-o pe Louisa îndreptându-se către el. Apoi ceva mai târziu convorbirea s-a încheiat și aspiratorul s-a trezit la viață. James și-a reluat activitatea.

Curând pacea dimineții a fost din nou tulburată de uruitul și zbârnâitul pe care James le-a identificat drept semne ale activității mașinii de spălat. James a scris pe o

foaie „Nordul Angliei. Raport general".

Apoi, într-o succesiune rapidă, au mai urmat două apeluri telefonice. Louisa s-a ocupat de amândouă. Cel de al patrulea apel telefonic nu a mai fost recepționat de Louisa. James a încercat să ignore țârâitul insistent dar după câteva momente, iritat de încăpățânarea celui aflat la celălalt capăt al firului, s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat către salon.

— Da?

— Ah... bună ziua! S-a auzit un glas timid.

— Ce doriți? a mârâit James.

— Cred că am greșit numărul. Am format Henborough 384.

— Este corect. Sunt James Harner.

— Aș dori să vorbesc cu doamna Harner.

— Nu știu unde se află în acest moment.

— Sunt domnișoara Bell. Voiam să discutăm despre aranjamentele florale pentru slijba de duminica viitoare. Eu și doamna Harner ne ocupăm de flori împreună și m-am gândit că poate nu o supără prea tare să lucreze cu doamna Sheepfold săptămâna aceasta și eu voi lucra împreună cu nevasta rectorului săptămâna viitoare. Vedeți, fiica surorii mele...

Sosise momentul să pună capăt avalanșei verbale.

— Domnișoară Bell, dacă așteptați câteva momente, aș putea încerca să o caut pe Louisa. Nu închideți. Nu durează mult.

A pus receptorul jos și a trecut în hol.

— Louisa!

Nici un răspuns.

— Louisa!

Nu era nici în bucătărie.

De undeva, de dincolo de ușa din spatele casei, a auzit un strigăt slab. A ieșit și a descoperit că Louisa se ascunsese pe pajiștea din spatele casei, printre rufele pe care le prindea în cârlige pe sârmă și care, prin numărul lor, păreau să aparțină unei familii chinezești.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnișoara Bell.

Apoi, cu un zâmbet poznaș, a schimbat subiectul.

— Spuneți-mi, doamnă Harner, cum reușiți să aveți rufe atât de albe?

Louisa a răspuns imediat provocării, prinzându-se în joc.

— Cum? Folosind Sploosh.

Glasul ei dulceag, învăluitor, îl imita pe cel al femeii din reclama T.V.

— Lenjeria soțului meu strălucește de un alb imaculat și totul miroase atât de proaspăt! Ce voia domnișoara Bell?

— Spunea ceva despre fiica surorii ei și nevasta vicarului. Telefonul a sunat fără încetare întreaga dimineață.

— Îmi pare rău că te-a deranjat.

— Nu, nu m-a deranjat, dar mor de curiozitate să știu cum faci de ești atât de iubită și solicitată.

— Mai întâi a sunat Helen pentru a mă asigura că amândoi copiii noștri sunt încă în viață. Apoi a telefonat veterinarul care mi-a reamintit că Rufus trebuie vaccinat. Următorul apel a fost din partea lui Elizabeth Thomson care ne-a invitat la cină marțea viitoare. I-ai spus doamnei Bell că o voi suna eu?

— Nu, am rugat-o să aștepte.

— Doamne, James, de ce nu mi-ai spus?

Louisa și-a șters mâinile pe șorț și a pornit spre casă.

James și-a încercat îndemânarea prinzând câteva șo-

sete pe sârmă, dar era o activitate pe cât de plictisitoare, pe atât de migăloasă, astfel încât a renunțat și s-a întors la redactarea raportului.

A scris un nou titlu și l-a subliniat cu un pix roșu, cu mare atenție. Era aproape ora zece și jumătate și a început să se întrebe dacă Louisa își va aminti să îi aducă o ceașcă cu cafea.

Spre mijlocul zilei, dorința de a lua o gustare nu mai putea fi trecută cu vederea. A pus stiloul jos, și-a scos ochelarii și s-a sprijinit de spătarul scaunului. În jur domnea liniștea. S-a ridicat și a trecut în hol. A rămas la picioarele scărilor cu urechile ciulite asemenea unui câine care așteaptă să fie scos la plimbare.

— Louisa!

— Sunt aici.

— Aici, unde?

— În baia copiilor.

James a pornit pe scări în sus în căutarea ei. Ușa de la camera de baie a copiilor era închisă și când a dat să o deschidă a fost atenționat:

— Ai grijă!

Prin urmare a întredeschis-o cu atenție și a aruncat o privire iscoditoare prin crăpătura ușii. Pe pardoseala băii erau întinse cearceafuri pe care Louisa le folosea în mod obișnuit pentru a acoperi mobilele, ferindu-le astfel de praf. Scara de zugrav era și ea în încăpere și cocoțată pe scară se afla Louisa. Aceasta vopsea galeria aflată deasupra ferestrei. Deși fereastra era deschisă, mirosul de vopsea era destul de puternic. Și frigul pătrunzător.

James a tresărit înfiorat.

— Ce Dumnezeu faci aici?

— Vopsesc galeria.

— Asta am văzut. Dar, de ce? Nu arăta bine și mai înainte?

— Mai înainte nu aveai cum să vezi dacă arăta bine sau nu pentru că era acoperită cu un gen de perdeluță cu ciucuri.

Îți aminți de perdeluță.

— Și ce s-a întâmplat cu ea?

— M-am gândit să spăl perdelele profitând de faptul că nu sunt copiii acasă. Am spălat și perdeluța, dar avea o căptușeală care a devenit lipicioasă după spălat și ciucurii au căzut și ei, așa încât am fost nevoită să o arunc. Prin urmare trebuia să vopsesc galeria pentru a se potrivi cu restul încăperii și pentru a arăta cum se cuvine.

James a rămas un timp pe gânduri, apoi a spus:

— Da, înțeleg.

— Dorești ceva? a întrebat Louisa.

Era evidentă dorința ei de a-și continua munca.

— Nu, nimic deosebit. M-am gândit că o cană de cafea ar fi binevenită.

— Iartă-mă. Nu m-am gândit. De obicei nu mai fac încă o cafea dacă doamna Brick nu este aici.

— Nici o problemă. Oricum, se apropie prânzul.

În glasul lui James se strecurase o undă de speranță. Foamea îi dădea târcoale. A pornit înapoi către sufragerie și către raportul său. În trecere a luat un măr din castronul aflat pe servantă. Așezându-se la masă, în fața calculatorului și a riglei își dorea ca la masa de prânz să se bucure de preparate calde cu carne.

Curând a auzit pașii Louisei pe scări. Păși atent, semn

că ducea scara și cutia cu vopsea. Totodată își spuse că acesta era un semnal pe care-l aștepta de mult. Vopsitul galeriei luase sfârșit. În minutele următoare au apărut și zgomotele caracteristice activității din bucătărie: sertare ce se închideau și deschideau, clinchetul cratițelor, bâzâitul mixerului. În scurt timp un miros îmbietor s-a furișat până în sufragerie. Era atât de ademenitor încât îi lăsa gura apă. A încheiat paragraful și a tras o nouă linie perfectă. Apoi și-a spus că merită să bea ceva.

A intrat în bucătărie și, îmbrățișând-o pe Louisa pe la spate, a încercat să vadă ce pregătea în cratița aflată pe sobă.

— Este enorm pentru două persoane.

— Dar cine a spus că este vorba de două persoane? Este pentru douăzeci.

— Vrei să spui că avem optsprezece invitați la prânz?

— Nu, nicidecum. Dar vom avea douăzeci duminică la prânz, la sfârșitul săptămânii viitoare.

— Dar eu văd că pregătești acum această minunăție.

— Ai dreptate. Este o musaca. Când voi termina, o congelez și cu o zi înainte de a primi oaspeții o scot din congelator și am sfârșit treaba cât ai bate din palme.

— Dar azi, la prânzul de acum, ce avem de mâncare?

— Tot ce dorești. Supă, pâine, brânză, un ou fiert.

— Un ou fiert?

— Dar la ce te așteptai?

— Friptură de miel. Cotlete. Plăcintă cu mere.

— James! Noi niciodată nu mâncăm atât de mult la prânz.

— Ba da. La sfârșit de săptămână așa mâncăm.

— Dar acelea sunt zile deosebite. Seara mâncăm omletă, la sfârșit de săptămână. În zilele de lucru este altfel.

— De ce?

— De ce? Astfel încât atunci când ajungi seara acasă tu să poți avea o masă bună. Ești obosit și ai nevoie să te refaci. Acesta este motivul.

Avea dreptate. James a oftat și a urmărit-o din priviri cum adăuga condimente la musaca. Sare, piper, și alte diverse ierburi. Simțea că-i lasă gura apă din nou.

— N-aș putea să mănânc puțin din ceea ce pregătești tu?

— Nu.

James și-a spus că aceasta era o atitudine egoistă, meschină. Pentru a-și oferi o mică bucurie a luat cuburi de gheață din frigider, le-a pus în pahar și a turnat gin și apă tonică peste ele. A luat paharul și a pornit către salon. Voia să se așeze lângă foc și să citească ziarul de dimineață, în așteptarea mesei de prânz.

Dar în salon nu ardea focul în cămin. Atmosfera era rece, neprietenoasă.

— Louisa!

— Da?

I se părea lui sau în glasul ei se strecurase o undă de nemulțumire?

— Vrei să fac eu focul?

— Dacă vrei, nu am nimic împotrivă, dar nu crezi că este o risipă să-l aprinzi dacă nici unul dintre noi nu stă acolo?

— Dar tu nu vei stai aici după-amiază?

— Cred că nu.

— La ce oră aprinzi focul, în mod obișnuit?

— În jurul orei cinci. Dacă vrei, poți să-l aprinzi acum, a insistat ea.

Dar James s-a încăpățânat să nu-l aprindă. O plăcere masochistă îl îndemna să rămână acolo în frig, așezat într-un fotoliu, citind articolul de fond al ziarului de dimineață.

În cele din urmă, prânzul a fost mult mai bun decât se aşteptase el. O supă groasă de legume, pâine neagră, cu o coajă crocantă, unt de ţară, o bucăţică de brânză Stilton şi o cană cu cafea. Pentru ca bucuria să fie completă, şi-a aprins şi un mic trabuc.

— Cum merge? a întrebat Louisa.

— Ce să meargă?

— Raportul.

— Am făcut cam două treimi din el.

— Ce băiat deştept eşti! Ei bine, eu te voi lăsa liniştit, aşa încât vei putea să lucrezi fără întrerupere.

— Mă laşi? Mă părăseşti? Spune-mi numele iubitului tău!

— Fără îndoială nu este vorba despre un iubit. Trebuie să-l scot pe Rufus la plimbare şi să trec pe la măcelărie. Mi-au promis că îmi vor aduce un miel de primăvară.

— Şi când vom mânca acest miel? La Crăciun?

— Nu. Chiar în seara aceasta. Dacă ţii cu adevărat să fii răutăcios, eu pot congela mielul şi îl mâncăm la momentul propus de tine.

— Să nu îndrăzneşti să faci o asemenea greşeală. Şi altceva? Ce alte bunătăţi ne aşteaptă?

— Cartofi noi şi mazăre congelată. Te mai gândeşti şi la altceva în afară de mâncare?

— Uneori gândurile mă poartă spre băutură.

— Eşti un mâncău!

— Nicidecum. Sunt un gourmet.

S-a apropiat de ea şi a sărutat-o. Gândindu-se mai bine la gestul său a spus:

— Ştii, mi se pare ciudat să te sărut la masă. Nu se întâmplă prea des.

— S-a întâmplat pentru că nu sunt copiii în preajmă.

— Hai să facem acest lucru mai des. Să scăpăm de copii, vreau să spun. Dacă sora ta nu-i poate ține la ea, propun să-i închidem în cotet.

În acea după-amiază, fără Louisa în casă, fără câine, fără copii, fără oaspeți, fără nici un alt semn de viață, casa părea moartă. Îi țiuiau urechile din pricina tăcerii adânci care-l înconjura. Această liniște nefirească era la fel de enervantă ca un zgomot continuu, inutil. Din locul în care se afla, James nu auzea decât tic-tac-ul ceasului din hol. Își spuse că aceasta era atmosfera în care trăia Louisa zi de zi. El era plecat la Londra, copiii mergeau la școală. Acum înțelegea de ce stătea de vorbă cu câinele.

Când în sfârșit, Louisa s-a întors, bucuria lui a fost atât de mare încât s-a abținut cu greu să nu meargă să o întâmpine. Probabil Louisa simțise această dorință a lui căci a vârât capul pe ușă și l-a strigat. James a încercat să pară surprins de sosirea ei.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în grădină.

James sperase că avea să aprindă focul și să-și ia lucrul de mână așteptându-l să i se alăture. Pur și simplu se simțea trădat.

— Dar ce treburi ai în grădină?

— Vreau să mă ocup de stratul de trandafiri. Este prima oară în această primăvară când am posibilitatea să mă ocup de el. Dacă sosește cineva cu o dubiță și sună la ușă te rog să răspunzi sau să mă anunți pe mine.

— Aștepți oaspeți?

— Cumnatul doamnei Brick a spus că trece pe aici

dacă are timp.

Cumnatul doamnei Brick era un personaj necunoscut.

— Și ce intenționați să faceți?

— Are un ferăstrău.

James o privea nedumerit și Louisa dădea semne de iritare.

— Of, James, ți-am mai spus. Unul dintre fagi s-a prăbușit în pădure și fermierul căruia îi aparține pădurea mi-a spus că pot lua ramurile căzute dacă reușesc să găsesc pe cineva care să le taie. Este lemn bun pentru foc. Doamna Brick mi-a spus că m-ar putea ajuta cumnatul ei. Și ți-am vorbit și ție despre asta. Necazul este că niciodată nu mă asculți atunci când vorbesc și chiar dacă mă asculți nu-mi dai atenție.

— Ești gălăgioasă ca o nevastă.

— Și la ce altceva te-ai asteptat? Te rog stai cu auzul treaz, dacă vrei să-mi fii de ajutor. Ar fi enervant să vină până aici și apoi să plece crezând că nu sunt acasă.

James i-a dat dreptate. Louisa a închis ușa cu grijă. Ceva mai târziu a zărit-o, încălțată cu cizmele de cauciuc, făcându-și de lucru în stratul de trandafiri. Rufus ședea lângă roabă și o urmărea din priviri. „Ce câine prostănac! Măcar de i-ar fi de ajutor!"

Raportul i-a solicitat, din nou, atenția. Nu-și amintea să fi existat o altă lucrare care să-i fi cerut atât de mult timp pentru a o duce la bun sfârșit. Curând a reușit să ajungă la ultima parte: încheierea. Tocmai când se chinuia să găsească o frază de încheiere cât mai interesantă, liniștea i-a fost spulberată de scârțâitul și scrâșnetul unei mașinării ce părea să se apropie de casa lor. A tot

înaintat pe alee până a ajuns în dreptul ușii din spatele casei. Zgomotul persista de parcă șoferul, temător, nu voia să-și asume riscul de a opri motorul până când nu era convins că cineva îi va deschide.

Fraza meșteșugită a fost pierdută pe veci. James s-a ridicat și a pornit să deschidă răspunzând astfel clopoțelului de la ușă. A deschis și s-a trezit față în față cu un bărbat chipeș, cu părul alb și ten arămiu. Bărbatul purta o pereche de pantaloni din piele de căprioară și o scurtă din tweed. În spatele lui, pe alee, zdrăngănind și tremurând, scoțând nori de fum, se afla o camionetă rablagită de culoare albastră, acoperită cu noroi uscat și îngrășământ de câmp.

Bărbatul avea o privire luminoasă de un albastru strălucitor.

— Doamna Harner, vă rog!

— Eu nu sunt doamna, sunt domnul Harner.

— Eu vreau să stau de vorbă cu doamna Harner.

— Sunteți cumnatul doamnei Brick?

— Exact, Redmay. Josh Redmay.

James era nedumerit. Nu părea să aibă nici o legătură cu doamna Brick. Cu privirile lui albastre și atitudinea marinărească aducea mai mult cu un amiral în retragere și cu atât mai puțin cu o persoană care să-și frece coatele cu cei aflați pe punțile inferioare.

— Doamna Harner se află în fața casei, în grădină. Dacă...

— Am adus ferăstrăul. Unde se află copacul?

În mod sigur, domnul Redmay nu avea timp de politeturi.

Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să îi răspundă: „Două grade vest – sud-vest". În schimb a spus:

— Eu nu știu exact, dar soția mea cunoaște locul și vă

va duce direct la el.

Domnul Redmay l-a măsurat din priviri. James a reușit să facă față privirilor scrutătoare îndreptându-și spatele și înălțând bărbia. Domnul Redmay i-a întors spatele și a pornit către vehiculul său acoperit de noroi uscat. A urcat și a oprit motorul. Camioneta a încetat să mai tremure și liniștea s-a așternut în grădină. Dar mirosul... mirosul persista, enervant. Domnul Redmay a luat din spatele camionetei ferăstrăul și o canistră cu benzină. Văzând lama ferăstrăului, asemenea gurii lacome a unui rechin furios, James a devenit brusc agitat. Imagini de coșmar i-o înfățișau pe Louisa fără degete.

— Domnule Redmay...

Cumnatul doamnei Brick s-a întors și l-a privit. James se simțea ca un caraghios, dar nici că-i păsa.

— N-o lăsați pe soția mea să se apropie prea mult de obiectul acela.

Expresia de pe chipul domnului Redmay nu a suferit nici o schimbare. Dar a înclinat capul în direcția lui James, a săltat ferăstrăul pe umăr și a dispărut după colțul casei. „Ar trebui să fiu mulțumit că nu m-a scuipat în față", și-a spus James intrând în casă

La ora cinci fără un sfert, raportul era încheiat. Citit, recitit, corectat, la obiect, bine argumentat. Cu un sentiment de satisfacție, James l-a pus în servietă și a închis-o. În dimineața următoare secretara îl va dactilografia. La ora prânzului câte o copie se va afla în corespondența fiecăruia dintre directorii firmei.

Era obosit. S-a întins și a căscat. De cealaltă parte a grădinii ferăstrăul continua să se tânguie. S-a ridicat și a tre-

cut în salon. A luat cutia cu chibrituri aflată pe șemineu și a aprins focul. A pornit apoi către bucătărie, unde a pus ceainicul pe foc. A văzut coșul cu rufe pentru călcat, așezat pe masa din bucătărie. Un castron plin cu cartofi curățați aștepta cuminte, în vreme ce pe sobă, într-o crăticioară, fierbea ceva, la foc mic. A ridicat capacul și aroma îmbătătoare a supei de asparagus a învăluit bucătăria. Supa lui preferată.

Apa din ceainic a fiert. A preparat ceaiul, apoi l-a turnat într-un termos. A luat căni, o sticlă cu lapte, un pachet de zahăr cubic și căutând printre cutiile cu biscuiți a găsit una plină cu o prăjitură cu fructe. A tăiat trei felii, apoi a așezat totul într-un coș, a luat o haină veche din cuier și a ieșit.

L-a întâmpinat o după-amiază târzie, albastră și calmă. Aerul umed mirosea a proaspăt, a pământ și plante abia înmugurite. A pornit să străbată pajiștea direct prin iarbă și apoi a sărit gardul ce separa grădina de pădurea de fagi. Țipătul ferăstrăului devenea tot mai ascuțit pe măsură ce se apropia de locul unde se afla copacul căzut, astfel încât i-a găsit fără probleme pe Louisa și pe domnul Redmay. Acesta din urmă fixase ferăstrăul pe o capră întocmită cu ajutorul unui buștean, astfel încât el și Louisa lucrau împreună: domnul Redmay mânuia ferăstrăul și Louisa îl aproviziona cu ramuri ce se transformau în doar câteva secunde în lemne pentru foc. În jur plutea un miros puternic de talaș.

Privindu-i, James își spunea că munceau într-o armonie deplină, asemenea unei echipe perfecte și acest gând i-a stârnit o undă de gelozie. Poate, atunci când se va pensiona, când va ieși din această cursă ametitoare a lumii publicitare, el și Louisa își vor petrece amurgul vieții

tăind lemne.

Louisa a ridicat privirile și l-a văzut apropiindu-se. A văzut-o spunând ceva domnului Redmay și în minutele următoare acesta a oprit ferăstrăul, tânguitul acestuia încetând brusc. Domnul Redmay și-a îndreptat spatele, s-a întors și l-a văzut pe James apropiindu-se.

Se îndrepta spre ei ducând coșul și se simțea ca o nevastă de fermier.

— M-am gândit că a sosit timpul să bem o ceașcă de ceai.

Stând acolo, în pădurea în care întunericul începea să se strecoare, bând ceai și mâncând prăjitură cu fructe, ascultând gânguritul porumbeilor și fâlfâitul aripilor, în vreme ce se retrăgeau în cuiburile lor, James trăia un sentiment plăcut, cald, de liniște și siguranță. Nu era singur. Louisa părea obosită și se sprijinise de umărul său. Privindu-l, a spus:

— Vezi, James? Ai fi putut să crezi că vom obține atât de mult lemn doar din câteva ramuri?

— Dar cum vom duce totul acasă?

— Am aranjat deja, cu doamna dumneavoastră, a intervenit domnul Redmay. Voi împrumuta un tractor sau o remorcă de la fermier și vom căra tot lemnul. Probabil chiar mâine. Se înserează și ar fi bine să ne încheiem ziua acum.

Au strâns totul și au pornit către casă. Când au ajuns, Louisa a urcat să facă o baie și James l-a invitat pe domnul Redmay să bea împreună un pahar. Acesta a acceptat fără șovăire și s-au așezat amândoi în fața căminului, în salon, unde au băut mai multe pahărele cu whisky. Când domnul Redmay s-a ridicat pentru a porni către

casă, cei doi erau cei mai buni prieteni.

— Să știi că o nevestică cum e a dumneavoastră nu găsești decât una la un milion, a spus domnul Redmay la plecare.

Apoi, trântind ușa camionetei a adăugat:

— Când doriți să scăpați de ea, să-mi spuneți mie. Oricând se găsește de lucru pentru un muncitor adevărat.

Dar James i-a spus că nu vrea să scape de ea. Încă nu.

După plecarea domnului Redmay, James a intrat în casă și a urcat la etaj. Louisa ieșise din baie și se îmbrăcase deja. Purta halatul ei de casă din catifea albastră și cordonul prins în talie îi scotea în evidență talia îngustă. Își pieptăna părul când a intrat James.

— Nu te-am întrebat ce ai făcut cu raportul tău. Este gata?

— Da. L-am terminat.

James s-a așezat pe marginea patului și a slăbit nodul cravatei. Louisa și-a pus câțiva stropi de parfum pe gât și apoi l-a sărutat în creștetul capului.

— Ai muncit din greu, a adăugat ea, apoi a părăsit încăperea și a pornit pe scări în jos.

James a rămas un timp nemișcat apoi s-a dezbrăcat și a făcut o baie. Când a coborât în bucătărie, coșul cu rufe de călcat dispăruse, dar mirosul de rufe proaspăt călcate persista. Când a trecut prin dreptul sufrageriei a văzut-o așezând masa. S-a oprit și a privit-o. Louisa a ridicat privirile și a întrebat:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Cred că ești obosită.

— Nu mai mult ca altădată.

A întrebat-o ca în fiecare seară:

— Vrei ceva de băut?

Louisa a răspuns ca de obicei:
— Aș vrea un pahar de Xeres.
Se reîntorseseră la rutina de zi cu zi.

Nimic nu s-a schimbat. În dimineața următoare, James a plecat la Londra. Și-a petrecut ziua la birou, a mâncat la o cârciumă la ora prânzului împreună cu unul dintre redactorii mai tineri și s-a întors acasă la ora de maximă aglomerație în trafic, ajungând la țară la căderea serii. Dar nu s-a îndreptat direct către casă. A oprit mașina în Henborough, a coborât și a intrat în florărie. A cumpărat un braț de narcise galbene, lalele de un roz pal și irișii violeți. Vânzătoarea i-a împachetat în hârtie fină, James a plătit, i-a luat acasă și i-a oferit Louisei.
— James...
Era uimită. În culmea uimirii. James nu avea obiceiul să vină acasă cu brațele încărcate cu flori.
— Sunt minunate!
Louisa și-a îngropat fața în ele inspirând adânc aroma lor.
— Dar de ce... Cu ce ocazie? a întrebat ea.
Pentru că ești soția mea, mama copiilor mei, inima acestei case. Ești fructul din compot, cămășile curate din dulap, bușteniî din coș, trandafirii din grădină. Tu însemni florile din biserică și mirosul de vopsea din baie și lumina ochilor domnului Redmay. Și eu te iubesc.
— Fără nici un motiv anume, a rostit James.
Louisa l-a sărutat.
— Cum a fost ziua de azi?
— Totul a mers bine. Dar tu? Tu ce ai făcut?
— Eu?! Mai nimic.

Doamnele spaniole

La începutul lunii iulie, într-o zi de joi, a murit bătrânul amiral Colley. A fost înmormântat în sâmbăta următoare în cimitirul din sat și două săptămâni mai târziu, nepoata sa Jane, s-a căsătorit cu Andrew Latham chiar în biserica în care se ținuse slujba de înmormântare. În sat au existat persoane care au ridicat sprâncenele în semn de nedumerire și familia a primit scrisori pline de reproșuri din partea unor rude îndepărtate și înaintate în vârstă, dar membrii familiei, ștergându-și lacrimile au continuat pregătirile și repetau ori de câte ori era cazul „Este exact ceea ce ar fi vrut și el să facem".

Laurie s-a trezit în dormitorul inundat de razele soarelui. Era luna iulie și abia era șase și jumătate. Razele soarelui se revărsau asupra patului ei, acoperindu-l ca o pătură călduroasă. Oglinda triplă aflată pe masa de toaletă reflecta razele soarelui irizate pe covorul de un roz decolorat.

Dincolo de fereastra deschisă se vedea cerul albastru stins, fără nici un nor, vestitor al unei zile fără cusur. Dinspre mare adia o boare ce făcea să tremure ușor perdelele împodobite cu margarete brodate. Perdelele se asortau cu tapetul pereților și cu volănașele ce atârnau de

baldachinul patului. Toate fuseseră alese de mama lui Laurie, pe vremea când aceasta abia împlinise treisprezece ani și se afla la internat. Își amintea momentul întoarcerii acasă și uimirea pe care o trăise în acele clipe la vederea dormitorului redecorat. În adâncul sufletului, Laurie își dorise o cameră de o simplitate austeră, asemenea unei cabine marinărești, cu pereții albi și mult spațiu pentru cărțile ei. Dar mai ales își dorise un pat ca al bunicului, cu sertare dedesubt și cu o scăriță necesară pentru a urca în el.

„Fericită fi-va mireasa asupra căreia strălucesc razele soarelui". Asculta cu atenție zgomotele casei. Undeva, mai jos, în adâncurile bătrânei case, s-a deschis o ușă, apoi s-a închis. Unul dintre câini a prins a lătra. Știa în mod sigur că mama ei se trezise deja și probabil își făcea primul ceai al zilei. Apoi, așezată în fața mesei din bucătărie, compunea ceea ce ar fi trebuit să fie ultima din cele o sută de liste conținând lucrurile pe care le avea de făcut.

Întâmpinat la gară pe mătușa Blanche.
Coafor – Va dori să ia prânzul?
Robert să ia garoafele de la florărie.
Masa câinelui. NU UITA!

„Fericită fi-va mireasa asupra căreia strălucesc razele soarelui". Pe același palier cu ea, în celălalt capăt, Jane probabil continua să doarmă. Niciodată nu-i plăcuse să se trezească devreme și nu avea de gând să-și încalce obiceiul, chiar dacă era vorba de ziua nunții sale. Laurie și-o imagina blondă și cu tenul trandafiriu, cu părul răvășit și cu bărbia sprijinită în bătrânul ursuleț de pluș,

rămas fără ochi. Acest ursuleț constituia un motiv de ușoară nedumerire și iritare pentru mama lor, care nu privea cu ochi buni ideea ca ursulețul să o însoțească pe Jane în luna de miere. Laurie era și ea de acord. Neglijeurile de croială clasică și poveștile de dragoste nu fac casă bună cu ursuleții de pluș. Dar Jane avea o manieră proprie de a aproba cu drăgălășenie ceea ce se cerea de la ea ca mai apoi să facă exact invers. Prin urmare, Laurie era convinsă că în acea seară ursulețul avea să se afle în apartamentul nupțial al unui hotel elegant.

Gândurile o purtau prin celelalte încăperi ale casei. În camera de oaspeți se afla fratele ei împreună cu soția. În camerele ce fuseseră cândva ale copiilor dormeau, în paturile moștenite de la înaintași, copiii acestora. Laurie își îndrepta gândurile către tatăl său. Probabil începuse să se foiască în somn; apoi deschidea ochii, mulțumea cerului pentru vremea minunată, după care începea să-și facă probleme legate de parcarea mașinilor, de calitatea șampaniei, chiar de faptul că pantalonii de la costumul de ceremonie necesitaseră o ușoară transformare în talie. Apoi urmau notele de plată.

„Nu ne putem permite o nuntă mare" afirmase el hotărât în momentul în care se anunțase logodna. Și ceilalți, asemenea ecoului preluaseră mesajul; dar, probabil, fiecare avea alte motive pentru a susține ideea tatălui ei. „Noi nu dorim o nuntă mare", spusese și Jane. „Ceremonia de la ofițerul stării civile urmată de un prânz ar fi suficient."

„Nu dorim o nuntă mare" se arătase de acord și mama, dar spusese aceste cuvinte fără prea multă tragere de inimă. „Totuși, întreg satul se așteaptă la mai mult de atât. Cred că se poate organiza ceva simplu..."

Aceste cuvinte au lăsat cale liberă pentru ca Laurie și bunicul să-și aducă partea lor de contribuție. Dar Laurie nu a avut nici cea mai mică posibilitate să-și exprime părerea pentru că se afla la Oxford la vremea logodnei și era prinsă până peste cap în lucrări practice și prelegeri. Dar bunicul și-a exprimat părerea fără șovăire, susținând ideea că o mică petrecere, un strop de senzațional era absolut necesar.

„Aveți doar două fiice", le spusese el părinților lui Laurie. „Ce rost are să organizați o petrecere discretă, departe de ochii lumii? Nici nu susțin că ar trebui să închiriați un cort. Părerea mea este că puteți scoate mobila din salon și dacă este o zi frumoasă oaspeții se vor putea răspândi pe pajiștea din jurul casei..."

Parcă îi auzea glasul rostind aceste cuvinte. S-a rostogolit pe spate și și-a înfundat fața în pernă luptând împotriva lacrimilor și a valului de durere ce amenința să o copleșească. Bunicul fusese viața ei, favoritul ei, cel mai înțelept sfătuitor, cel mai bun prieten. Jane și Robert erau apropiați ca vârstă, dar Laurie se născuse la o diferență de șase ani și de aceea fusese un copil singuratic, fără a se bucura de compania fraților ei. „Ce copilaș ciudat!", exclamau prietenele mamei privind-o, și asta se întâmpla când era și Laurie de față, de parcă ea nu ar fi putut să le audă. „E atât de închisă în sine. Nu vrea niciodată să se joace cu alți copii?"

Laurie nu avea nevoie de compania copiilor pentru că îl avea pe bunicul ei.

Bunicul servise în marină toată viața. După retragerea sa și moartea soției ce avusese loc în urmă cu mai bine

de douăzeci de ani, acesta își cumpărase o bucată de pământ în apropiere de locuința fiului său, își construise o căsuță și se mutase în Cornwall lăsând în urma sa orașul Portsmouth. Căsuța era din lemn de cedru, cu acoperiș din șindrilă și o verandă spațioasă ce țâșnea spre mare. La vremea fluxului apa acoperea stâncile clipocind și îi amintea bunicului de zilele petrecute pe mare. Își montase și un telescop pe verandă și acesta constituia o sursă de necontenită bucurie. Nu existau bărci sau vapoare al căror drum să-l urmărească din priviri, căci în afară de câteva ambarcațiuni șubrede ale pescuitorilor de crabi, trase la mal pe prundiș, nici un alt vas nu pătrundea în estuar. Dar bunicul urmărea zborul păsărilor și număra mașinile ce străbăteau digul. Iarna, puține mașini se aventurau prin acele locuri, dar odată cu venirea verii se îngrămădeau bară la bară și soarele strălucea în parbrize în vreme ce zgomotul motoarelor se făcea auzit până departe precum bâzâitul albinelor.

Murise pe verandă, într-o seară caldă, cu tradiționalul pahar de gin roz în mână și cu gramofonul cântând în camera aflată în spatele lui. Îi era tare drag gramofonul. Niciodată nu avusese televizor, dar iubea nespus muzica. „Barcarolla". Asculta Barcarolla în momentul morții. Discul continua să se învârtă în gol și acul rămăsese prins în ultima rilă a discului. Tocmai de aceea la înmormântare se cântase Barcarolla.

Bunicul avusese și un pian la care cânta cu entuziasm, dar fără prea multă strălucire sau finețe. La vremea când Laurie era micuță o învățase numeroase cântece pe care le cântau împreună. În cea mai mare parte erau cântece marinărești, ale căror cuvinte păreau lipsite de sens.

Adio, rămâneți cu bine, frumoase doamne spaniole,
Adio, rămâneți cu bine, doamne din Spania,
Căci noi primit-am ordin să înălțăm pânzele spre bătrîna Anglie...

Bunicul cânta acest cântec în ritm de marş lent, lovind cu putere clapele, în timp ce Laurie ținea isonul atacând notele înalte, fapt ce o făcea, de cele mai multe ori, să-şi piardă respirația.

„Un marş minunat", obişnuia bunicul să spună, amintindu-şi stindardul de pe Whale Island şi fanfara Marinei regale cântând „Doamnele spaniole" în vreme ce căpitanul trecea în revistă garda şi pavilionul de război flutura sub cerul dimineții.

Poveştile sale erau legate de viața armatei. Vorbea despre Hong Kong şi Simonstown şi Malta. Participase la luptele din Mediterana, apoi în Orientul Îndepărtat şi în Ceylon. Supraviețuise bombardamentelor şi se salvase de pe nave ce se scufundaseră. Apoi, cu zâmbetul pe buze, neclintit, asemenea unei stânci, revenise pe mare, ajungând astfel cel mai iubit amiral în funcție.

Invincibil. Dar nu fusese invincibil. Nici o ființă umană nu este invincibilă. În cele din urmă, fusese învins chiar în fotoliul său, în vreme ce asculta „Barcarolla". Paharul cu gin roz căzuse pe podea, sfărâmat în bucățele. Nimeni n-ar fi putut să spună cât rămăsese acolo singur, fără ca cineva să ştie că plecase dintre cei vii. Unul dintre pescarii ce reparau o barcă îşi aruncase privirile în sus, spre casă, şi îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă. Urcase până la casa lor şi cu şapca în mână le dăduse vestea.

Adio, rămâneți cu bine, frumoase doamne din Spania

În timpul serviciului religios cântaseră imnurile care-i plăceau bunicului în mod deosebit. Privind coşciugul acoperit cu pavilionul de război, Laurie izbucnise în hohote nestăvilite şi mama ei se văzuse obligată să o conducă afară din biserică. De la înmmormântarea bunicului, Laurie nu mai păşise pragul bisericii; găsise un noian de scuze pentru a nu participa la repetiţia ce avusese loc doar cu o zi în urmă.

„Eu sunt domnişoară de onoare şi ştiu ce am de făcut. Nu are nici un rost să vin, având în vedere câte treburi sunt de dus la bun sfârşit. Voi da o mână de ajutor la mutatul mobilei şi voi curăţa covorul din salon cu aspiratorul."

Dar azi... azi era ziua nunţii şi nu era posibil să găsească o altă scuză.

În fond nu avea scuză nici să stea în pat. Laurie s-a ridicat, s-a îmbrăcat, şi-a periat părul şi a pornit către camera lui Jane. Acesteia i se servise micul dejun în pat, ceea ce ei îi plăcea foarte mult, având în vedere cât era de leneşă. Laurie nu suporta să ia micul dejun în pat deoarece totdeauna împrăştia firimiturile în aşternut.

— Bună dimineaţa! Cum te simţi?

S-a apropiat de Jane şi a sărutat-o.

— Nu ştiu. Ar trebui să simt ceva deosebit?

— Emoţie?

— Nu sunt emoţionată. Mă simt minunat: răsfăţată, alintată.

— Este o zi măreaţă. Bună, Teddy. Zilele tale sunt numărate, spuse Laurie trăgând ursuleţul de sub pernă.

— Nici gând! s-a arătat Jane ofensată şi l-a smuls din mâna surorii sale. Are o viaţă lungă înaintea sa. Trebuie să trăiască pentru ca şi copiii noştri să-l chinuie cum l-am

chinuit și eu. Ia și tu o felie de pâine prăjită, o îndemnă ea pe Laurie.

— Nu, mănâncă tu! Trebuie să-ți păstrezi forțele.

— Și tu ai nevoie de energie. Trebuie să faci tot ce se cuvine. Cum ar fi prinsul buchetului când îl voi arunca în direcția ta și ai obligația să-l cucerești pe cavalerul de onoare.

— Of, Jane!

— Hai, nu fii caraghioasă. Doar este vorba despre William Boscawan. Ești convinsă că nu-l poți vrăji? Știu că îți arătai colții ca un animal rănit doar dacă intra în aceeași cameră în care te aflai și tu, dar vina îți aparține în întregime. Totdeauna el s-a purtat extrem de politicos.

— M-a tratat întotdeauna ca pe o puștoaică de zece ani.

William Boscawan constituia un vechi motiv de nemulțumire și vrajbă. Tatăl său era avocatul familiei și William se alăturase firmei de avocatură a tatălui său, cu cinci ani în urmă. Prin urmare se întorsese acasă pentru a munci și pentru a se bucura de viață. William sfărâma pe rând inima fiecărei fete din ținut. El și Jane trăiseră o scurtă idilă până în clipa în care William ieșise din grațiile acesteia definitiv în favoarea lui Andrew Latham. Această situație nu schimbase cu nimic relația de prietenie dintre cei doi tineri așa încât atunci când au început pregătirile de nuntă nimeni nu s-a arătat uimit că Andrew l-a ales tocmai pe el să-i fie cavaler de onoare.

— Nu înțeleg de ce nu-ți place.

— Îmi place, nu am nimic împotriva lui. Dar este un tip alunecos.

— Absolut deloc. Este un scump.

— Vreau să spun... Of... știi foarte bine ce vreau. Mașina, barca și toate fetele care îi aruncă ocheade provocatoare când el își oprește privirea asupra lor.

— Ești răutăcioasă. El n-are nici o vină dacă fetele se îndrăgostesc de el.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult dacă ar avea mai puțin succes.

— Asta seamănă cu vorba care spune că „strugurii sunt acri", doar că este pe dos. Nu trebuie să-ți fie antipatic doar pentru că este simpatizat de alții.

— Dar ți-am spus că nu-mi este antipatic. Adică... nu există nici un motiv care să-l facă dezagreabil. Uneori îmi doresc să-l văd cu fața plină de coșuri sau să aud că în timp ce conducea acea formidabilă mașină a explodat un cauciuc. Și, de ce nu, că a căzut în apă, în vreme ce se afla la bordul bărcii sale.

— Ești imposibilă. Parcă te văd cum te vei alege cu un bătrân studios și din cale afară de plicticos ce poartă funduri de sifoane în loc de ochelari.

— Aceștia sunt bărbații cu care mă întâlnesc eu în mod obișnuit.

Au rămas un moment tăcute, zgâindu-se una la cealaltă, apoi au izbucnit în hohote de râs.

— Renunț. Atacurile tale m-au înfrânt.

— Și eu. Și acum, cred că este timpul să cobor la micul dejun.

A pornit către ușă dar, chiar în momentul în care a atins clanța, a auzit glasul surorii sale:

— Laurie...

Glasul ei suna altfel. Laurie s-a întors și a privit-o.

— Laurie, totul e bine? Te simți bine?

Laurie a rămas uitându-se la ea uimită. Niciodată nu fuseseră foarte apropiate, atât de intime încât să se confeseze una celeilalte și nici nu-și împărtășiseră secrete. Laurie înțelegea foarte bine cât de greu trebuie să fi fost

pentru Jane să pună aceste întrebări. Simțea că era datoare să lase garda jos, dar aceasta reprezenta singura, unica sa armă împotriva golului imens, al sentimentului dureros provocat de pierderea suferită. Fără acest secret al ei era pierdută. Probabil ar fi izbucnit într-un șuvoi de lacrimi cărora n-ar fi putut să le pună capăt până la sfârșitul zilei.

Fiecare fibră a trupului său, fiecare nerv se contracta și se retrăgea în interior, asemenea unei anemone de mare ce a suferit o mică atingere.

— Ce vrei să spui?

Răceala din glasul ei era evidentă.

— Știi foarte bine.

Biata Jane avea un aer nefericit.

— Bunicul...

Laurie a continuat să rămână tăcută.

— Toți... toți știm că pentru tine este mai greu... mai rău decât pentru noi, ceilalți. Tu ai fost totdeauna deosebită pentru el, specială. Și acum... azi... pe mine nu m-ar fi supărat dacă am fi contramandat nunta. Doar ceremonia la ofițerul stării civile nu m-ar fi necăjit. Și Andrew gândește și simte la fel ca și mine. Dar mama și tata... cred că n-ar fi fost corect față de ei.

— Tu n-ai nici o vină.

— Nu vreau să te știu tristă și nefericită. Nu vreau să știu că noi suntem cauza unor noi suferințe pentru tine.

— Nu ai nici o vină, a repetat Laurie.

Și pentru că nu mai era nimic altceva de spus a deschis ușa, a ieșit, apoi a închis-o în urma ei.

Orele treceau. Casa, din care fusese scos mobilierul, arăta ciudat și curând o seamă de străini au pus stăpânire pe ea. Mai întâi a sosit personalul ce se ocupa de mân-

care. Au apărut dubele la ușă și din ele au fost scoase mese, pe care, ca din senin, asemenea unor baloane de săpun, au apărut paharele. Patroana florăriei a sosit și ea într-o camionetă pentru a face ultimele retușuri aranjamentelor florale realizate cu o zi în urmă. Robert a pornit către gară pentru a o întâmpina pe mătușa Blanche. Unul dintre copii era bolnav. Tatăl lui Laurie nu-și găsea bretelele. Mama a fost cuprinsă brusc de o toană inexplicabilă. Era peste puterile ei să poarte pălăria pe care o comandase pentru costumul de soacră. A coborât cu pălăria pe cap pentru a demonstra și celorlalți câtă dreptate avea. Pălăria arăta ca o bonetă de ajutor de brutar și avea culoarea roz a azaleelor.

— Arăt de parcă n-aș avea nici un Dumnezeu! se văită ea și Laurie simțea din glasul ei că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

Toți au încercat să o asigure că arăta cum nu se putea mai bine și că, imediat ce coafeza își va fi terminat treaba, lucrurile vor sta și mai bine, mai ales după ce va îmbrăca și toaleta pe care urma să o poarte la ceremonie. A continuat să rămână fermă pe poziție până când a sosit coafeza. Sosirea acesteia a constituit un moment binevenit. Gândurile i-au fost abătute de la pălărie și a fost de acord să o urmeze pe aceasta la etaj.

— Perfect! a exclamat tatăl lui Laurie. Nimic nu este mai bun în cazul crizelor de nervi, așa cum este o vizită la coafor!

Spunând acestea și-a trecut o mână prin părul rar.

— Tu te simți bine? a întrebat el privind-o pe Laurie.

Glasul său trăda o degajare voită dar Laurie știa că se gândea la bunicul. Acest gând era insuportabil, așa că s-a folosit din nou de un subterfugiu.

— Eu nu port pălărie. Doar o floare.

Expresia ivită pe chipul tatălui său la aceste cuvinte a stârnit în ea şi mai multă durere. Se ura pe sine pentru că le rostise. Mai înainte de a avea timp să spună ceva, tatăl s-a scuzat şi s-a îndepărtat, lăsând-o singură.

Personalul care organiza masa pentru nuntă s-a ocupat şi de prânzul din acea zi. Prânzul a fost servit în bucătărie şi întreaga familie s-a reunit în jurul mesei. Au mâncat preparate neobişnuite pentru acea oră din zi, cum ar fi pui în aspic, salată de cartofi şi trufe. De obicei, prânzul lor consta în supă, pâine şi brânză. După masă, toţi au urcat în camerele lor pentru a se îmbrăca. Laurie şi-a periat părul mătăsos, l-a strâns în jurul capului într-un gen de coroniţă şi a prins o floare de camelie în el. A îmbrăcat mai întâi juponul, apoi rochia lungă din mătase de un galben stins cu năsturei ce se închideau până la gât. Şi-a prins un şirag de perle în jurul gâtului şi a luat buchetul din flori de câmp apoi s-a întors şi s-a privit în oglinda prinsă pe uşă. O tânără palidă, necunoscută, cu un gât subţiratic scos în evidenţă din pricina părului strâns în vârful capului, cu privire tristă şi un chip inexpresiv, o privea din oglindă. „Aşa arăt de când a murit bunicul. Insensibilă. Intangibilă. Aş dori să vorbesc despre el, dar nu pot. Nu încă. După ce ziua de azi va fi trecut, poate atunci voi avea puterea să vorbesc. Dar până atunci, nu."

A deschis uşa şi a pornit pe scări, în jos. A ciocănit la uşa mamei. A intrat şi a găsit-o pe mama sa aşezată în faţa mesei de toaletă. Aceasta adăuga ultimele retuşuri ţinutei sale. Apoi a luat în mână pălăria ce stârnise fur-

tuna cu scurt timp în urmă. Părul proaspăt aranjat de coafeză se învolbura până pe umeri.

Era fermecătoare. Privirile mamei și ale fiicei s-au întâlnit în oglindă. Într-un târziu mama s-a întors și a privit-o intens. Cu glas tremurat a murmurat:

— Scumpa mea, ești atât de frumoasă!

— Credeai că voi arăta altfel? a întrebat Laurie zâmbind.

— Nu, bineînțeles. Doar că sunt copleșită de un teribil sentiment de mândrie maternă.

Laurie s-a apropiat de ea și a sărutat-o, apoi s-a scuzat.

— M-am îmbrăcat prea devreme. Știu. Și tu arăți bine, a adăugat ea. Și pălăria este elegantă și drăguță.

Mama a luat-o de mână și i-a șoptit numele.

Laurie și-a tras mâna repede și a murmurat:

— Nu mă întreba cum mă simt. Și nu-mi vorbi despre bunicul.

— Scumpa mea, înțeleg. Tuturor ne este dor de el. Toți simțim un gol imens. Azi ar fi trebuit să se afle aici, alături de noi. Dar de dragul lui Jane și Andrew, de dragul bunicului, nu trebuie să fim triști. Viața merge înainte și bunicul ar fi vrut ca nici un nor să nu umbrească strălucirea acestei zile.

— N-o voi umbri nici eu.

— Știu că pentru tine este cel mai dureros. Toți știm.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Laurie a coborât. Totul era pregătit pentru petrecere. Casa avea un aer străin, neprietenos. Și nu era numai casa, mesele, faptul că salonul îi era necunoscut, florile mult prea numeroase. Nu. Era vorba despre ea însăși. Senzația pe care i-o dădea rochia fină, pantofii delicați,

înfiorarea pe care aerul răcoros o provoca în jurul gâtului lipsit de pavăza părului bogat ce-i cădea până dincolo de umeri. Nimic nu mai era ca altădată. Știa că nimic nu va mai fi cum a fost. Probabil acesta era momentul în care începea să se maturizeze. Cu trecerea timpului, când va fi matură cu adevărat, va privi în urmă și va spune: „Acela a fost începutul. Aceea a fost ziua în care am încetat să mai fiu copil; când am înțeles că tot ceea ce este bun și frumos nu durează o veșnicie."

Ținând buchetul de flori de câmp a ieșit pe terasă și s-a așezat pe un scaun. Privirile ei se plimbau în jurul grădinii. Măsuțe și scaune ascunse sub umbrelele ce înfloriseră pe neașteptate erau răspândite pe pajiște. În spatele acestora, spre capătul grădinii, acolo unde terenul cobora în pantă se zăreau apele estuarului. În spatele tufelor de fucsia se iveau catargele bărcilor pescărești și acoperișul ascuțit al casei ce aparținuse bunicului. Cât de capricios era timpul, acest teribil magician; cum ar fi să poată da timpul înapoi?! Ar fi dorit să aibă din nou doar doisprezece ani, să poarte pantaloni scurți și pantofi sport și să coboare pajiștea în fugă, ducând prosopul sub braț. Apoi l-ar fi luat pe bunicul și ar fi pornit în expediție pe plajă, așa cum se întâmpla în fiecare zi. Sau ar fi urcat în trenul ce i-ar fi purtat până în oraș, unde bunicul și-ar fi refăcut rezerva de tutun și lame de ras și ar fi cumpărat pentru Laurie un cornet cu înghețată. Apoi s-ar fi așezat pe zidul ce mărginea portul și ar fi stat acolo sub razele soarelui privind activitatea pescarilor.

O mașină se apropia de casă. A oprit și roțile sale au scrâșnit pe aleea cu pietriș. O portieră s-a trântit. Laurie

n-a dat atenție nici uneia din aceste fapte. Își spunea că sosise un barman, angajat în ultimul moment, sau poate sosise poștașul aducând noi telegrame de felicitare pentru tânăra pereche. După câteva momente ușa de la intrare s-a deschis și un glas de bărbat a întrebat:

— Nu e nimeni acasă?

Fără urmă de îndoială, nou venitul era cavalerul de onoare William Boscawan.

Era ultima persoană pe care și-ar fi dorit să o vadă. Laurie a continuat să tacă. Rămăsese înmărmurită, lipsită de grai. I-a auzit pașii străbătând holul și apoi deschizând ușa bucătăriei.

— Nu e nimeni aici?

În tăcere, Laurie s-a ridicat și a pășit în grădină, sub căldura soarelui, pornind de-a lungul pajiștei. Adierea vântului se juca în rochia ei și tălpile sandalelor noi alunecau ușor pe iarba uscată. A ajuns la poarta ce se deschidea între tufele de fucsia și nu a auzit pe nimeni strigând în urma ei. A închis poarta la loc și a coborât poteca ce ducea spre casa din lemn de cedru.

Ușa de la intrare nu era încuiată. Niciodată nu fusese. A intrat și a inhalat adânc mirosul casei: aromă de cedru și fum de tutun, mireasmă de esență de laur din care bătrânul își punea câțiva stropi în păr. Pereții holului strâmt erau împodobiți cu fotografii ale navelor pe care le comandase. Și gongul uriaș provenind dintr-un templu din Burma și coarnele de gnu* pe care bunicul o vânase în Africa. A deschis ușa camerei de zi. Covoarele persane vechi și roase, fotoliile din piele curbate la mijloc erau la locul lor. O muscă mare, albastră bâzâia izbin-

* *gnu* = antilopă africană (n. tr.)

du-se de geamul ferestrei. S-a îndreptat către fereastră a deschis-o și a lăsat musca să zboare liberă. În camera părăsită, cu aer stătut, a năvălit aer proaspăt. Laurie a ieșit pe verandă. Fluxul adusese apele mării până la poalele zidului aflat jos, la picioarele ei. Marea era albastră ca cerul și smălțuită de razele soarelui ce scânteiau ca bănuții noi de un penny.

Laurie se simțea epuizată de parcă ar fi străbătut mile întregi pentru a ajunge acolo. Fotoliul bunicului se afla alături de telescop. S-a așezat, aranjându-și rochia cu mare grijă ca să nu se șifoneze. S-a sprijinit de spătar și a închis ochii. Zgomote venite de departe îi tulburau gândurile: motoarele mașinilor ce străbăteau digul, și apa ce se lovea de zid necontenit, țipătul unui pescăruș singuratic... Își dorea să rămână pe verandă, singură, netulburată de prezența altcuiva... să-și petreacă întreaga zi stând acolo... să nu se ducă la biserică, la petrecere, să nu stea de vorbă cu nimeni...

Undeva s-a deschis o ușă. Perdelele din casa bunicului au tremurat sub curentul de aer provocat de deschiderea ușii. Apoi ușa s-a închis la loc. Laurie a deschis ochii, dar a continuat să rămână nemișcată.

Se auzeau pași străbătând casa. În clipa următoare, William a apărut în dreptul ferestrei deschise. A sărit peste pervaz și a rămas pe verandă privind-o. În culmea uimirii, Laurie îl privea și se vedea nevoită să recunoască față de sine însăși că arăta senzațional, îmbrăcat în costumul de cavaler de onoare, cu redingotă și pantaloni în dungi și cu garoafa albă la butonieră. Gulerul alb apre-

tat al cămășii scotea în evidență chipul bronzat, ars de soare și părul negru ce se potrivea de minune cu haina de culoare închisă. Pantofii perfect lustruiți sclipeau în lumina soarelui. Nu era frumos. Nu era chipeș. Dar zâmbetul său, ochii albaștri scânteietori, alura bărbătească făceau din el un bărbat atrăgător pe care era imposibil să nu-l remarci.

— Bună, Laurie.

— Ce cauți aici? l-a întrebat Laurie. N-ar trebui să te afli alături de Andrew, să-i susții moralul și să faci în așa fel încât să ajungă la timp la biserică?

William a zâmbit poznaș.

— Andrew este la fel de rece și calm ca și un sloi de gheață.

A dispărut din nou, intrând în casă, după care a revenit ducând cu sine un scaun. L-a așezat în fața lui Laurie și a luat loc pe el, întinzându-și în față picioarele lungi și vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Este puțin agitat. Se teme că s-ar putea ca o mână necunoscută să strecoare confetti în valize. Prin urmare, am venit să ascund bagajele lui Jane într-o mașină unde să nu poată fi găsite. Mi-a mărturisit că nu-l deranjează cutiile de tablă agățate de mașină și nici scrumbiile ascunse în motorul acesteia, dar nu suportă să vadă confetti împodobind covorul din camera de hotel.

— Ai văzut-o pe Jane?

— Nu, dar tatăl vostru mi-a adus bagajele. Atunci a remarcat dispariția ta. Una dintre femeile ce dau ajutor la aranjarea meselor te zărise pornind spre grădină, așa am ajuns aici. Am vrut să mă asigur că totul este în regulă.

— Sunt bine.

— Nu ești invidioasă din pricina nunții?

— Bineînțeles că nu. Nu crezi că este timpul să te întorci la Andrew, mai înainte ca acesta să intre în panică?

William și-a privit ceasul.

— Este perfect. Am timp zece minute.

A privit în jur liniștit.

— Ce loc minunat! Te simți de parcă ai fi pe puntea unei nave.

— Știai că acesta nu a fost totdeauna un estuar? a întrebat Laurie. De mult, tare demult, mai înainte ca nisipul și aluviunile să-l blocheze, aici se afla un canal ce pătrundea adânc în interiorul uscatului. Fenicienii își aduceau corăbiile până aici înaintând la vremea fluxului. Corăbiile erau încărcate cu mirodenii, damasc și alte minunății aduse de pe coastele Mediteranei. Își ancorau corăbiile, le descărcau, schimbau mărfurile cu localnicii și apoi porneau înapoi înfruntând pericolele călătoriilor. Corăbiile gemeau, încărcate până la copastie cu cositorul din Cornwall. Asta se întâmpla în urmă cu două mii de ani. Gândește-te: două mii de ani. Știai, toate acestea? l-a întrebat Laurie.

— Da. Dar mi-a plăcut să le ascult.

— Te simți bine gândindu-te la aceste lucruri, nu-i așa?

— Da. Îți oferă sentimentul de echilibru.

— Mie bunicul mi-a vorbit despre asta.

— Mi-am imaginat că el ți-a povestit.

— Îmi este un dor cumplit de el, s-a surprins Laurie mărturisind.

— Știu. Cred că toți îi simțim lipsa. A fost un om mare și a avut o viață măreață.

Nu se gândise niciodată că o persoană așa, ca William, ar fi putut să-i ducă dorul Amiralului. L-a privit mai atent, căci îi stârnise curiozitatea.

„De fapt nu-l cunosc deloc", și-a spus Laurie.

Brusc nu mai trăia sentimentul că stă de vorbă cu un străin, în tren. Devenise mult mai ușor să se afle în preajma lui.

— Nu-i simt lipsa doar pentru că am fost alături de el timp îndelungat. De fapt în ultimii ani am fost mai mult plecată. Dar, când eram copil îmi petreceam fiecare clipă alături de el. Pur și simplu nu mă pot obișnui cu gândul că el nu se mai află aici și că nu-l voi mai găsi aici niciodată.

— Știu.

— Și nu numai poveștile pe care mi le spunea, ca cea despre fenicieni, îmi lipsesc. Avea atât de multe de povestit. Întâmplări petrecute în viața lui. Întreaga lume s-a schimbat chiar sub ochii lui. Își amintea totul. Totdeauna era dornic să stea de vorbă. Răspundea la întrebări și putea să-ți explice o grămadă de lucruri. Îți spunea cum poate naviga o barcă împotriva vântului. Știa numele stelelor. Și te putea învăța să folosești busola și să joci Mah Jong și dame. Cine va mai putea face toate acestea, acum, pentru copiii lui Robert?

— Presupun că depinde de noi acum.

Privirile li s-au întâlnit și Laurie a remarcat tristețea lui.

— Tu gândești că sunt imposibilă. Am dreptate?

— Nu.

— Știi că așa sunt și sunt conștientă că spulber bucuria lui Jane. Și nu vreau ca lucrurile să iasă așa. Dacă aș fi putut avea ceva mai mult timp... dar această căsătorie...

Deodată ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Dacă am fi putut amâna totul! Doar pentru scurt timp. Nu suport gândul că trebuie să intru în biserică. Ideea că trebuie să zâmbesc și să fiu drăguță și atentă cu

cei din jur este insuportabilă. Nu pot îndura nimic din ceea ce urmează să se întâmple. Toți susțin că bunicul ar fi vrut ca lucrurile să meargă înainte, așa cum fusese prevăzut. Dar cum pot ei să știe ce și-ar fi dorit? Nici nu-l pot întreba, pentru că el nu mai este aici. Cum este posibil ca ei să *știe*...?

Îi era imposibil să continue. Lacrimile se revărsau, acoperindu-i obrajii. Laurie a încercat să le strângă cu mâna, dar William a scos o batistă din buzunar și a trecut-o în mâna ei fără o vorbă. Laurie și-a șters lacrimile cu batista moale, din bumbac, apoi și-a suflat nasul.

— Aș vrea să rămân așezată aici, în acest loc pentru tot restul vieții, a murmurat Laurie deznădăjduită.

William a zâmbit.

— Cred că n-ar fi bine pentru nimeni. Și nici nu l-ar aduce înapoi pe Amiral. Iar tu, faci o mare greșeală. El ar fi dorit ca nunta să aibă loc. Chiar el a spus acest lucru. Cu două săptămâni înainte de a muri, l-a vizitat pe tatăl meu. Probabil nu se simțea prea bine sau poate a avut un presentiment. Au vorbit despre multe și atunci Amiralul i-a mărturisit tatălui meu că n-ar fi dorit ca nunta să se amâne în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva cu el.

Laurie și-a șters ochii din nou.

— Este adevărat? Chiar acesta este adevărul?

— Îți dau cuvântul meu. Nu ți se pare tipic pentru el? Totdeauna i-au plăcut lucrurile clare, bine puse la punct, care să meargă cu precizia cu care se desfășoară activitatea pe o navă. Și aș mai vrea să-ți spun ceva, deși nu cred că ar trebui să discut despre asta. Este o confidență, așa că vreau să păstrezi secretul.

Laurie l-a privit uimită.

— Amiralul ți-a lăsat ție această casă. A dorit ca ea să-ți

aparţină ţie, cea mai dragă dintre nepoţii lui, cea mai bună prietenă. Acum te rog să nu începi să plângi din nou pentru că faţa ta se va umfla şi se va acoperi cu pete roşii şi vei fi o domnişoară de onoare urâtă şi nicidecum frumoasă. Aceasta este o zi fericită. Nu privi în urmă! Gândeşte-te la Jane şi Andrew! Ridică fruntea sus! Amiralul va fi mândru de tine.

— Îmi este atât de frică să nu mă fac de râs.

— N-o să te faci, a asigurat-o William.

Momentul a sosit. În pridvorul vechii biserici, mireasa, tatăl ei şi domnişoara de onoare se pregăteau. Bătăile clopotelor încetaseră. Din interiorul bisericii şoaptele şi fornetele oaspeţilor nerăbdători ajungeau până la ei. Laurie a sărutat-o pe Jane şi s-a aplecat să-i aranjeze încă o dată poalele rochiei. Buchetul lui Jane împrăştia arome puternice de tuberoze.

Vicarul, purtând odăjdiile albe, aştepta să înceapă ceremonia. Paznicul bisericii a dat un semnal domnişoarei Treadwell, învăţătoarea din sat, care cânta la orgă. Marşul a început. Laurie a respirat adânc. Au pornit, trecând pragul bisericii.

În lumina palidă, biserica apărea scăldată în flori şi înmiresmată de aromele lor. Prin vitralii, razele soarelui scânteiau. Toţi cei prezenţi, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare s-au ridicat în picioare. Laurie nu se mai gândea la înmormântarea bunicului ci încerca să-şi concentreze atenţia asupra pălăriei roz a mamei sale, asupra umerilor laţi ai fratelui ei şi asupra capetelor drăgălaşe, cu părul frumos pieptănat ale copiilor.

"Într-o zi când vor fi mai mari, le voi povesti despre

fenicieni. Le voi povesti despre toate lucrurile minunate pe care bunicul mi le-a spus mie."

Era un gând care o ajuta să meargă mai departe. Avea de ce să privească înainte. Deodată a înțeles că tot ce fusese mai rău rămăsese în urmă. Nu se mai simțea nefericită și neliniștită. Era calmă și-și continua drumul în spatele surorii sale, pășind în ritm cu muzica.

Muzica. Melodia pe care o cânta domnișoara Treadwell suna ca un strigăt de triumf, atât de potrivită cu acel moment. Probabil nu mai fusese cântată niciodată într-o asemenea ocazie, dar îi purta către altar pe aripile ei, oferindu-le bucurie, fericire.

Doamnele spaniole

Laurie simțea un nod în gât.

"N-am știut. N-am avut nici cea mai mică bănuială că ar fi putut să aleagă drept marș pentru nuntă cântecul bunicului".

Dar cum ar fi putut să bănuiască? Refuzase să participe la repetițiile pentru nuntă și probabil nici unul dintre membrii familiei nu avusese curajul să îi spună.

Adio, rămâneți cu bine, frumoase doamne spaniole

Bunicul. Era acolo. Era prezent la nuntă, martor al tradiției, bucurându-se de frumusețea ceremoniei, încurajându-i pe toți cei de față. Prezență încă vie în mijlocul familiei.

Adio, rămâneți cu bine, doamne din Spania

Andrew și William așteptau la marginea altarului. Amândoi se întorseseră cu fața spre ușă privind mica procesiune ce se apropia. Privirile lui Andrew nu se dezlipeau de Jane. Pe chipul său se citeau mândrie și uimire în același timp. Dar William...

N-o slăbea din priviri pe Laurie, având o expresie preocupată și încurajatoare, în același timp. Laurie simțea cum nodul din gât se topise. Teama că ar fi putut izbucni în lacrimi dispăruse și ea. Ar fi vrut să-i poată vorbi lui William despre bunicul, dar când privirile lor s-au întâlnit, acesta zâmbea și i-a făcut un mic semn cu ochiul. Atunci, Laurie a înțeles că nu mai era nevoie de vorbe. William știa deja.

Crăciunul domnișoarei Cameron

Orășelul numit Kilmoran avea o sumedenie de fețe și toate erau frumoase, în opinia domnișoarei Cameron. Primăvara, apele estuarului băteau în albastru indigo; departe de mare, pe câmpuri forfoteau mieii și în grădinile fiecărei căsuțe dansau narcise în adierea vântului. Vara aducea oaspeții. Grupuri numeroase formate din familiști soseau pe plajă, înotau în apele puțin adânci. Toneta mobilă a vânzătorului de înghețată se afla lângă peretele digului în care valurile băteau neîncetat. Bătrânul proprietar al unui măgăruș plimba copiii veniți la plajă. Și apoi, pe la mijlocul lunii septembrie, oaspeții dispăreau treptat, casele de vacanță se închideau și ferestrele lor peste care se trăgeau obloanele priveau către mare asemenea ochilor unor orbi. Ținutul întreg era cuprins de zumzăitul combinelor ce strângeau recolta. La vremea când frunzele copacilor se desprindeau și cădeau la cea mai slabă adiere a vântului și furtunile de toamnă purtau valurile mării până la zidul aflat la poalele grădinii sale, domnișoara Cameron aștepta sosirea primelor gâște sălbatice ce veneau din nord. După sosirea acestora, știa că iarna era aproape.

Probabil acesta era cel mai frumos moment. Era cea mai frumoasă dintre fețele acestui ținut, își spunea domnișoara Cameron, ținând acest gând numai pentru sine. Casa ei era orientată către sud, de-a lungul estuarului. Adesea se trezea înconjurată de negură, pradă vântului și ploii, dar alteori cerul era limpede, lipsit de orice nor și atunci, domnișoara Cameron obișnuia să rămână în pat și să urmărească drumul pe care îl străbătea soarele spre orizont inundând dormitorul cu razele sale ce iradiau o lumină rozacee. Sclipeau pe barele din alamă ale patului și se reflectau în oglinda aflată pe masa de toaletă.

Era douăzeci și patru decembrie și una din acele dimineți senine. În ziua următoare era sărbătoarea Crăciunului. Era singură și urma să sărbătorească Crăciunul tot singură. Dar acest gând nu o deranja. Ea și casa își vor ține de urât una celeilalte. S-a ridicat și a închis fereastra. Un pescăruș stătea pe zidul aflat la capătul grădinii, scoțând țipete ascuțite din pricina unei bucăți de pește stricat. Brusc a deschis aripile și și-a luat zborul. Lumina soarelui reflectată în penajul alb al pescărușului a transformat imaginea acestuia în cea a unei păsări vrăjite, o pasăre roz, atât de frumoasă încât la vederea ei, inima domnișoarei Cameron vibra de bucurie și plăcere. A urmărit din priviri zborul pescărușului până când acesta s-a pierdut în zare, apoi a încălțat papucii și a coborât la bucătărie pentru a pune ceainicul pe foc.

Domnișoara Cameron împlinise cincizeci și opt de ani. Până în urmă cu doi ani locuise în Edinburgh, în

casa înaltă,.rece, orientată spre nord, în care se născuse și crescuse. Fusese singurul copil al părinților săi, al unor părinți atât de maturi, încât la vremea când ea a împlinit douăzeci de ani, aceștia erau deja bătrâni. Acest fapt făcuse ca plecarea ei de acasă și alegerea unui drum în viață să pară dacă nu imposibilă, cel puțin greu de realizat. În cele din urmă s-a ajuns la un compromis. A hotărât să urmeze cursurile Universității Edinburgh și să locuiască acasă. După absolvire a obținut un post în învățământ, într-o școală din oraș. Când a împlinit treizeci de ani nu se mai punea problema plecării de acasă, căci aceasta ar fi însemnat să părăsească doi oameni foarte bătrâni care – în mod cu totul greu de imaginat, cum gândea adesea domnișoara Cameron – erau răspunzători de existența ei.

Când a împlinit patruzeci de ani, mama sa, care niciodată nu se bucurase de o sănătate prea bună a suferit un atac de cord, a zăcut în pat ceva mai mult de o lună și apoi a murit. După înmormântare, domnișoara Cameron și tatăl ei s-au întors în casa cea înaltă și întunecată. Tatăl a urcat scările și s-a așezat lângă foc cu un aer morocănos. Ea a coborât în bucătărie și a pus ceainicul pe foc. Bucătăria se afla la subsol și avea ferestre apărate cu gratii pentru a intimida posibilii intruși. Așteptând ca apa să fiarbă, domnișoara Cameron privea printre bare mica porțiune de piatră aflată în dreptul ferestrei. Încercase să planteze câteva mușcate, dar acestea se ofiliseră și singura formă de vegetație pe care o putea zări erau câțiva lăstari de răscoage ce se încăpățânau să supraviețuiască. Din pricina barelor de la ferestre, bucătăria părea o ce-

lulă. Niciodată nu trăise acest sentiment, dar așa simțea în acel moment și înțelegea că acesta este adevărul. Era prinsă într-o închisoare din care nu avea să mai scape vreodată.

Tatăl ei a continuat să trăiască încă cincisprezece ani și ea a continuat să predea până când acesta a devenit atât de lipsit de puteri, atât de fragil încât se temea să-l mai lase singur, fie și numai pentru câteva ore pe zi. Prin urmare, și-a dat demisia din slujba pe care o avea și care nu-i oferise bucurii mari, dar o ajutase să se simtă împlinită, și și-a devotat întreaga existență tatălui ei. Banii pe care îi avea nu erau foarte mulți și își spunea că nici tatăl ei nu dispunea de prea mulți, de vreme ce suma pe care i-o dădea pentru gospodărie era destul de mică și el era totdeauna foarte prudent când era vorba de consumul de cărbuni sau de încălzirea centrală și chiar față de cele mai simple și modeste forme de distracție.

Tatăl ei avea un automobil vechi pe care îl conducea domnișoara Cameron. În zilele când vremea era bună îl urca în mașină, îmbrăcat în costumul gri din tweed și cu pălăria neagră pe cap, ce-l făcea să semene cu un cioclu. Ea se așeza la volan și porneau către malul mării sau ieșeau din oraș. Uneori ajungeau chiar până la Holyrood Park. Acolo, bătrânul cobora din mașină și, poticnindu-se la fiecare pas, făceau o mică plimbare pe jos sau pur și simplu ședeau la soare la poalele culmilor acoperite cu iarbă. Apoi, prețul benzinei a urcat brusc și, fără să se consulte cu fiica sa, domnul Cameron a vândut mașina, iar ea nu avea atât de mulți bani încât să își poată permite să cumpere alta în loc.

Domnișoara Cameron avea o prietenă, Dorothy Laurie; fuseseră colege la universitate. Dorothy se căsătorise cu un doctor tânăr, care devenise un celebru neurolog. Împreună aduseseră pe lume un număr satisfăcător de copii care ajunseseră și ei adulți. Dorothy era permanent indignată de felul în care se desfășura existența domnișoarei Cameron. Simțea, și o spunea fără reținere, că părinții domnișoarei Cameron se dovediseră extrem de egoiști și nepăsători față de ea și, cu cât înainta în vârstă, bătrânul devenea tot mai rău. Când a aflat despre vânzarea mașinii a sărit în sus ca arsă.

Se aflau în salonul însorit, încărcat cu flori, luând ceaiul împreună. Domnișoara Cameron își dusese sarcinile la bun sfârșit având grijă ca bătrânul să ia ceaiul și-l ajutase să meargă la toaletă, ferindu-l astfel de pericolul de a cădea pe scări.

— Este de-a dreptul caraghios! exclamase Dorothy. Nu se poate să se afle într-o situație financiară atât de precară. Sunt convinsă că-și poate permite să aibă o mașină, măcar de dragul tău, dacă nu pentru binele său.

Domnișoarei Cameron îi displăcea să mărturisească, fie și lui Dorothy, că tatăl său nu se gândise niciodată la altcineva decât la el însuși.

— Nu știu.

— Atunci ar trebui să afli. Vorbește cu contabilul său ori cu avocatul.

— Dorothy, știi bine că nu aș putea să fac un asemenea pas. Ar însemna lipsă de loialitate.

Dorothy a pufnit așa cum fac eroinele în romanele de modă veche.

— Nu vreau să-l necăjesc.

— I-ar face bine puțină supărare. Dacă o dată sau de

două ori în viață ar fi avut de înfruntat o suferință nu ar mai fi fost atât de egoist acum.

— Este atât de singur!

— Bineînțeles. Oamenii egoiști sunt totdeauna singuri. Este doar vina lui. Ani în șir n-a făcut altceva decât să stea în fotoliu și să-și plângă de milă.

Ceea ce spunea Dorothy era întru totul adevărat, așa încât nu avea contraargumente. Cu glas stins, domnișoara Cameron a încercat o nouă scuză:

— Acum nu se mai poate face nimic. Are nouăzeci de ani. Este mult prea târziu pentru a încerca să-l schimb.

— Da, dar nu este încă târziu să te schimbi tu. Nu ai dreptul să îmbătrânești alături de el. Trebuie să te bucuri și tu de o părticică din viața ta.

Domnul Cameron a murit în cele din urmă, fără dureri, în liniște; după o cină excelentă, gătită și servită de fiica sa, a adormit pentru a nu se mai scula niciodată. Domnișoara Cameron se bucura pentru el, pentru că sfârșitul venise atât de pașnic. La înmormântare a participat un număr surprinzător de mare de oameni. Câteva zile mai târziu, domnișoara Cameron a fost invitată la biroul avocatului tatălui său. Purtând o pălărie neagră și ducând cu sine un profund sentiment de neliniște, domnișoara Cameron a trecut pragul biroului. Dar, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, nimic din tot ce și-a imaginat ea nu s-a adeverit. Domnul Cameron, bătrânul scoțian atât de prevăzător, își jucase cărțile strâns. Austeritatea în care trăise ani în șir, grija pentru fiecare bănuț, totul nu fusese decât o mare, o imensă păcăleală. În testament îi lăsa fiicei sale casa, toate bunurile mobile

și mult mai mulți bani decât își imaginase ea vreodată. Politicoasă și mai sigură și stăpână pe sine ca niciodată, a părăsit biroul avocatului și a păşit în Charlotte Square invadată de lumina soarelui. Un stindard fâlfâia pe meterezele castelului și aerul era rece și proaspăt. A mers pe jos până la Jenners. A luat o cafea și apoi a pornit către casa prietenei sale.

La aflarea veștilor, ca de obicei, Dorothy a oscilat între satisfacția de a ști că prietena sa se bucura de o situație financiară prosperă și furia provocată de zgârcenia de care dăduse dovadă domnul Cameron.

— Îți poți cumpăra o mașină. Poți să călătorești. Îți poți cumpăra o haină de blană și îți poți permite croaziere. Te poți bucura de tot ce vrei. Ce ai de gând să faci? Cum vrei să-ți trăiești viața de acum înainte?

— Îmi voi cumpăra o mașină, a răspuns domnișoara Cameron prudent.

Avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu gândul că era liberă să se miște așa cum îi dorea imina, fără să țină seama de nevoile și preferințele altcuiva.

— Și vei călători?

Dar domnișoara Cameron nu se simțea atrasă de ideea de a călători. Nu voia nici să plece în croaziere. Un singur lucru își dorea cu adevărat. Și-l dorise întreaga viață și acum îl putea avea.

— Voi vinde casa din Edinburgh și îmi voi cumpăra o alta.

— Unde?

Știa exact unde. În Kilmoran. Pe când avea doar zece ani fusese invitată de părinții unei colege de școală și petrecuse vara în Kilmoran. Fusese o vacanță minunată și domnișoara Cameron se simțise atât de fericită încât nu uitase niciodată acele zile.

— Mă voi muta în Kilmoran.

— Kilmoran? Doar de cealaltă parte a estuarului?

Domnișoara Cameron a zâmbit. Era un zâmbet pe care Dorothy nu-l mai văzuse niciodată, așa încât a preferat să rămână tăcută.

— Acolo îmi voi cumpăra o casă, a repetat domnișoara Cameron.

Zis și făcut. Casa era construită în terase și orientată cu fața spre mare. Din spate, adică dinspre nord, avea un aspect anost, chiar lipsit de orice element atrăgător. Avea ferestre pătrate și intrarea principală pornea direct de pe trotuar. Dar interiorul era minunat. O casă de dimensiuni reduse, în stil georgian. Holul era pardosit cu dale din piatră și de aici pornea o scară sculptată ce te purta la etaj, unde se afla salonul cu fereastră boltită. În fața casei exista o grădină pătrată, protejată de un zid față de vântul ce bătea dinspre mare. În perete se deschidea o poartă înaltă și de la picioarele acesteia porneau treptele ce duceau către plajă. Vara, copiii alergau pe marginea zidului înalt al falezei, țipau și strigau unii la alții, dar pe domnișoara Cameron nu o deranjau aceste zgomote, cum de altfel nu o enervau nici freamătul valurilor sau țipetele ascuțite ale pescărușilor sau vântul ce părea să bată necontenit.

Casa avea nevoie de îmbunătățiri și reparații ce necesitau cheltuieli dar, plină de curaj, fără a se plânge, domnișoara Cameron s-a pus pe treabă și cheltuieli. A instalat încălzire centrală și a dublat ferestrele. Bucătăria a fost schimbată în întregime și a montat dulăpioare din lemn de pin. La fel a procedat și cu baia, înlocuind cada,

chiuveta și toaleta cu altele noi, de culoare verde stins. Cele mai mici și elegante piese de mobilier existente în casa din Edinburgh au fost transportate la Kilmoran într-un camion imens, împreună cu argintăria, porțelanurile și fotografiile de familie. A cumpărat covoare și perdele; a schimbat tapetul și a vopsit ușile și tocurile acestora într-un alb strălucitor.

Și grădina... niciodată nu avusese o grădină, așa încât și-a cumpărat mai întâi cărți pe care le studia seara, în pat, înainte de culcare. Apoi a plantat veronică și cimbrișor, levănțică de mare și escallonia. A cumpărat și o mașină de tuns iarba și chiar ea a tuns grădina și a smuls buruienile crescute în tufe.

Și, cum era de așteptat, datorită activității în grădină, i-a cunoscut și pe vecini. În partea dreaptă a casei locuia familia Mitchell, un cuplu de bătrâni, pensionari. Au sporovăit peste gardul grădinii, apoi într-o zi, doamna Mitchell a invitat-o pe domnișoara Cameron la cină, urmată de o partidă de bridge. Treptat, cu prudență, s-au apropiat și au devenit prietenii domnișoarei Cameron. Dar erau oameni în vârstă, de modă veche, ce respectau convenientele, așa încât nu i-au sugerat niciodată domnișoarei Cameron că ar putea să li se adreseze cu numele de botez. Domnișoara Cameron fiind o persoană rezervată nu a îndrăznit să le propună să i se adreseze cu numele de botez, astfel încât singura persoană care-i rostea prenumele era Dorothy. Este trist când ajungi să remarci că cei din jur nu ți se mai adresează cu numele de botez. Atunci îți dai seama că ai îmbătrânit.

Vecinii a căror casă se afla de cealaltă parte erau cu totul diferiți. Nu locuiau permanent în Kilmoran. Casa era folosită doar la sfârșit de săptămână sau în timpul verii.

— Familia Ashley locuiește alături, o informă doamna Mitchell, după ce domnișoara Cameron pusese câteva întrebări discrete referitoare la casa cu obloanele trase.

Apoi, doamna Mitchell furnizase o seamă de alte informații.

— El este arhitect și are o firmă în Edinburgh. Mă mir că nu ai auzit vorbindu-se despre el, având în vedere că ai trăit toată viața acolo. Ambrose Ashley. S-a căsătorit cu o fată mult mai tânără ca el... pictoriță, cred... și au o fiică. Pare o copilă drăgălașă... Domnișoară Cameron, nu doriți încă o felie de budincă... sau o porție de salată?

Familia Ashley a apărut la Paște. Era Vinerea Mare și vremea era rece, iar cerul senin. Când domnișoara Cameron a ieșit în grădină a auzit glasuri ce veneau de dincolo de zidul grădinii. A privit spre casa de alături și a văzut obloanele ridicate și ferestrele deschise. O perdea roz flutura în adierea vântului. Apoi, la o fereastră de la etaj a apărut o fată. Pentru câteva momente s-au privit una pe cealaltă, apoi stânjenită domnișoara Cameron a întors spatele și a intrat în casă. Ce situație! Ce vor gândi despre ea dacă și-au dat seama că trăgea cu ochiul?

Chiar în aceeași zi, ceva mai târziu, în timp ce smulgea buruienile din grădină, și-a auzit numele. Era fata de alături. Cocoțată pe zidul grădinii o privea. Avea o față rotundă, cu pistrui, ochi de culoare întunecată și un păr roșu, bogat, prin care vântul se juca în voie.

Domnișoara Cameron s-a ridicat, a traversat peluza și și-a scos mănușile de grădină.

— Eu sunt Frances Ashley.

Și-au strâns mâinile peste gard. În acel moment, domnișoara Cameron a observat că fata nu era chiar atât de tânără pe cât i se păruse ei de la distanță. În jurul

ochilor și al gurii avea câteva riduri fine și nuanța aceea de păr poate nu era în întregime naturală, dar expresia acestui chip era atât de deschisă, de sinceră și iradia o vitalitate deosebită, astfel încât domnișoara Cameron a dat uitării sfiala și s-a simțit relaxată.

Privirile tinerei femei alergau prin grădină.

— Dumnezeule! Ați muncit din greu. Arată atât de bine și este atât de îngrijită! Aveți un program deja stabilit pentru duminică? Duminica Paștilor, vreau să spun. Noi vom face frigărui, dacă nu va ploua, și ne-am gândit să vă invităm, dacă vă face plăcere.

— Cât de amabili sunteți! Mulțumesc. Mi-ar face plăcere să vin.

Domnișoara Cameron nu mai fusese invitată niciodată la o asemenea petrecere.

— La ora unu fără un sfert. Puteți veni prin grădină, pe faleză.

— Abia aștept!

În timpul ce a urmat acestei conversații, domnișoara Cameron a înțeles că, datorită prezenței familiei Ashley în casa de alături, viața se schimbase și pentru ea. Era mult mai mult zgomot, dar era plăcut. Voci ce se chemau între ele și râsete și muzică ce zbura dincolo de ferestrele deschise. Domnișoara Cameron își făcuse curaj singură gândindu-se la melodiile „hard-rock" pe care bănuise că va fi nevoită să le asculte. Prin urmare, a fost foarte încântată când a auzit primele acorduri de Vivaldi. Din când în când îi zărea pe membrii familiei Ashley. Tatăl era un bărbat înalt, suplu și distins, cu păr argintiu. Fiica, purtând aceeași podoabă de păr roșu ca și

mama sa, era o fetiță cu picioare ce păreau mai lungi ca ale oricărui alt copil și umbla îmbrăcată în pantaloni din jeans, decolorați. Familia Ashley avea și oaspeți (domnișoara Cameron se întreba cum reușeau să locuiască toți în aceeași casă) și după-amiezele și le petreceau pe plajă, jucând jocuri caraghioase cu mingea. Cele două capete roșcate – mama și fiica – de departe păreau două surori pornite desculțe, pe nisip, într-o goană teribilă pentru a prinde mingea.

În Duminica Paștilor zorii s-au ivit strălucind în lumina soarelui, deși aerul era rece, tăios. Dincolo de estuar, pe celălalt mal, în zare, crestele muntelui Lammermuir erau încă acoperite cu zăpadă. Domnișoara Cameron a mers la biserică, apoi la întoarcerea acasă și-a schimbat hainele de duminică alegând o ținută potrivită pentru picnic. Nu purtase niciodată pantaloni, așa încât a îmbrăcat o fustă comodă și un pulover călduros peste care a luat un hanorac. A încuiat ușa de la intrare și a părăsit casa, urmând zidul falezei; a deschis poarta grădinii și a intrat în curtea familiei Ashley. Focul fusese aprins, așa că fumul se ridica vesel în înaltul cerului. Pe mica peluză se îngrămădeau o mulțime de oaspeți de toate vârstele. Unii stăteau pe fotolii de grădină, alții se așezaseră pe covoare întinse pe iarbă. Toți păreau veseli, bine dispuși și prietenoși de parcă se cunoșteau de vreme îndelungată. La început, domnișoara Cameron s-a simțit copleșită de un val de timiditate și regreta că acceptase invitația. Dar în momentele următoare Ambrose Ashley a apărut lângă ea ținând în mână o furculiță lungă în capătul căreia se afla înfipt un cârnăcior ars.

— Domnișoară Cameron, mă bucur să vă întâlnesc. Ați fost amabilă că ați acceptat invitația noastră. Vă doresc un Paște fericit. Și acum, vă rog să mă însoțiți pentru a vi-i prezenta pe ceilalți invitați. Frances! A sosit domnișoara Cameron. I-am invitat și pe soții Mitchell, dar nu au sosit încă. Frances, ce putem face penrtu ca focul să scoată mai puțin fum? Cârnăciorul acesta nu-l pot oferi decât unui câine.

Frances a izbucnit în râs.

— Caută un câine, dă-i cârnăciorul și treci la treabă din nou! l-a îndemnat ea.

Domnișoara Cameron a început să râdă și ea privindu-l. Situația era extrem de comică: domnul Ashley sincer, uimit și neajutorat, ținând în mână furculița la capătul căreia se afla cârnăciorul ars. În minutele următoare a adus un scaun pentru domnișoara Cameron și altcineva i-a oferit acesteia un pahar cu vin. Chiar pe când se pregătea să-i vorbească acestei ultime persoane despre sine – cine era, unde locuia – i-a fost oferită o farfurie plină cu mâncare. A ridicat privirile și în fața ei se afla fiica familiei Ashley. Ochii cu priviri întunecate îi moștenise de la mamă, dar zâmbetul fermecător, dezarmant, era al tatălui. Nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani, dar domnișoara Cameron, care de-a lungul anilor urmărise evoluția unui număr infinit de fete, era convinsă că această copilă se va transforma într-o tânără de o frumusețe deosebită.

— Nu doriți să mâncați? a întrebat fata.

— Sigur, cu plăcere.

A privit în jur neputincioasă. Nu știa cum să procedeze. În cele din urmă a pus paharul pe iarbă. A luat farfuria din mâna copilei, apoi șervețelul de hârtie și cuțitul și furculița.

— Mulțumesc. Nu-mi amintesc să mi se fi spus cum te cheamă.

— Bryony. Sper că vă place friptura de vită în sânge. Aceasta așa a fost preparată.

— Este delicioasă! s-a arătat entuziasmată domnișoara Cameron căreia, de fapt, îi plăcea friptura bine făcută.

— Am pus unt pe cartofii copți. M-am gândit că este mai bine așa, ca să nu fiți nevoită să vă ridicați.

Bryony i-a adresat încă un zâmbet, apoi a pornit către mama ei pentru a o ajuta.

— Minunat copil! a exclamat domnișoara Cameron către persoana aflată alături.

În același timp își dădea silința să găsească cea mai bună metodă pentru a se servi de cuțit și furculiță.

— Da, este adorabilă, a rostit interlocutoarea sa. Vă voi aduce încă un pahar cu vin, apoi, vă rog să-mi povestiți cum ați reușit să dați acestei case noua sa înfățișare atât de plăcută.

A fost o petrecere minunată și nu s-a terminat mai devreme de ora șase. Când a sosit momentul să plece, apele mării crescuseră atât de mult din pricina fluxului, încât domnișoara Cameron n-a simțit nici cea mai mică dorință să pornească de-a lungul zidului din spatele grădinilor; prin urmare, a apucat drumul obișnuit, ieșind pe trotuar. Ambrose Ashley a însoțit-o până acasă. La despărțire domnișoara Cameron i-a mulțumit.

— O petrecere minunată! M-am simțit excelent. Faptul că am băut vin în mijlocul zilei m-a făcut să trăiesc un sentiment deosebit... boem. Sper că atunci când veți mai veni aici îmi veți face o vizită și vom servi prânzul împreună.

— Ar fi minunat, dar nu vom reveni curând. Am primit o invitație să predau la o universitate din Texas. Vom pleca în iulie pentru a ne bucura acolo de o scurtă vacanță și apoi din toamnă voi începe cursurile. Bryony ne însoțește. Va merge la școală în State pentru că nu vrem să o lăsăm aici.

— Veți trăi o experiență minunată...

Domnul Ashley i-a zâmbit.

— Și vă voi simți lipsa, a adăugat domnișoara Cameron.

Anotimpurile au trecut. Primăvara a fost urmată de vară, apoi a venit toamna ce s-a transformat în iarnă. Furtunile au fost aprige și escallonia din grădina familiei Ashley a fost smulsă de pe zid. Atunci, domnișoara Cameron a trecut în curtea de alături ducând cu sine sârmă și foarfeci de grădină și a prins escallonia la locul ei.

A sosit Paștele, din nou, dar familia Ashley nu a reapărut. Au revenit abia la sfârșitul lunii august. Domnișoara Cameron se întorcea de la cumpărături și de la bibliotecă de unde împrumutase cărți noi. Când a trecut colțul și a intrat pe strada lor a zărit mașina parcată în fața casei familiei Ashley. Inima sa a tresărit de bucurie. A intrat în casă, a lăsat coșul în bucătărie, apoi a ieșit direct în grădină. Sus pe zid, domnul Ashley încerca să taie ramurile uscate de escallonia mânuind o pereche de foarfeci de grădină de dimensiuni apreciabile. Văzând-o ieșind în grădină, domnul Ashley s-a oprit din activitatea sa.

— Domnișoară Cameron! a exclamat el și a întins mâna către ea.

— V-ați întors!

Cu greu își putea ascunde bucuria de a o vedea.

— Da. Am stat mai mult timp decât am intenționat. Ne-am făcut prieteni și am avut atât de multe lucruri de văzut și de făcut! A fost o experiență minunată pentru noi toți. Dar acum ne-am întors și eu m-am apucat deja de treabă.

— Cât timp veți rămâne aici?

— Doar câteva nopți... Îmi va lua ceva timp să mă ocup de grădină...

Dar atenția domnișoarei Cameron se îndreptase în altă direcție. Privise cu coada ochiului o mișcare la ușa de la intrare. Aceasta se deschisese și Frances Ashley ieșise din casă și se îndrepta către ei. După o scurtă ezitare, domnișoara Cameron a zâmbit.

— Bine ați venit! Sunt atât de fericită să vă revăd pe amândoi.

Spera din tot sufletul ca cei doi Ashley să nu fi remarcat momentul de ezitare. N-ar fi vrut pentru nimic în lume ca cei doi să ghicească uimirea, șocul pe care îl trăise și care se datora faptului că Frances Ashley se întorsese din America într-o condiție fermecătoare, care sărea în ochi la prima vedere. Se întorsese însărcinată.

— Va avea încă un copil, spunea doamna Mitchell. După atâta timp! Va naște din nou, după vreme îndelungată!

— Nu văd nici un motiv pentru care nu ar trebui să aibă un alt copil. Dacă și-l dorește!

Glasul domnișoarei Cameron nu suna convingător.

— Dar Bryony trebuie să fi împlinit patrusprezece ani.

— Nu contează.

—Nu, nu vreau să spun că ar fi extrem de important, doar că... Cred... mi se pare nefiresc.

Cele două doamne au rămas tăcute un timp, fiind de acord în această privință.

Apoi doamna Mitchell a continuat încercând să folosească cele mai potrivite cuvinte.

— Nu mai este ca atunci când era foarte tânără.

— Dar arată ca o femeie foarte tânără, a contrazis-o domnișoara Cameron.

— Da, pare tânără, dar cred că are în jur de treizeci și opt de ani. Sunt conștientă că pentru noi o asemenea vârstă este sinonimă cu tinerețea, dar nu cred că este o vârstă potrivită pentru a avea un copil.

Domnișoara Cameron nu bănuise că doamna Ashley ar fi putut avea treizecișiopt de ani. Cu doi ani în urmă, privind-o alergând pe nisip, alături de fiica ei, cea cu picioare lungi, își spusese că păreau foarte apropiate ca vârstă.

— Sunt sigură că totul se va sfârși cu bine, a spus ea.

Dar nu părea prea sigură.

— Da, desigur, a susținut-o doamna Mitchell.

Privirile celor două doamne s-au întâlnit, apoi repede, fără un cuvânt, fiecare s-a ferit să se mai uite la cealaltă.

Se aflau, din nou, în mijlocul iernii. Sosea Crăciunul și domnișoara Cameron era singură. Dacă familia Mitchell s-ar fi aflat acasă i-ar fi invitat la prânz, dar aceștia își vizitau una dintre fiice, în Dorset, prin urmare, casa lor era goală. În schimb casa familiei Ashley nu era nelocuită. Sosiseră de la Edinburgh cu o zi sau două în urmă, dar domnișoara Cameron nu apucase să schimbe

nici o vorbă cu ei. Din motive greu de înțeles, iarna este mult mai greu să găsești momentul prielnic pentru a sporovăi cu vecinii. În nici un caz nu poți schimba câteva vorbe peste gard, căci oamenii stau în fața focului din cămin și draperiile acoperă ferestrele. Fiind o persoană sfioasă, domnișoara Cameron nu găsise nici un motiv suficient de serios pentru a merge să bată la ușa lor. Dacă relațiile dintre ei ar fi fost mai strânse le-ar fi cumpărat și cadouri de Crăciun; dar dacă ei nu cumpăraseră nimic pentru ea, gestul ei ar fi putut să-i pună într-o situație neplăcută. Și exista încă o problemă: sarcina doamnei Ashley. Acest fapt complica lucrurile. Cu o zi în urmă, domnișoara Cameron o urmărise din spatele perdelelor întinzând rufe pe sârmă. Arăta de parcă ar fi putut să nască din moment în moment.

În după-amiaza aceleiași zile, doamna Ashley și Bryony au făcut o plimbare pe plajă. Mergeau încet; nu alergau și nici nu făceau întreceri ca în urmă cu un an și mai bine. Doamna Ashley purta cizme înalte din cauciuc și pășea arar, cu dificultate, greoi, ca și când ar fi purtat nu doar copilul în pântec, ci întreaga povară a lumii pe umerii săi. Și părul ei, atât de frumos altădată, părea lipsit de viață. Bryony încerca să-și adapteze ritmul cu cel impus de starea mamei sale. Când s-au întors de la plimbare, Bryony își sprijinea mama, ajutând-o atât cât îi stătea în puteri.

„Nu trebuie să mă gândesc la ele. Nu trebuie să mă transform într-o bătrână băgăcioasă, care își spionează vecinii și inventează povești despre viața lor. Eu nu pot fi astfel."

Ajunul Crăciunului. Din dorința de a nu lăsa ca acest moment să treacă neobservat, domnișoara Cameron a

așezat pe șemineu toate felicitările pe care le primise și într-un bol a pus câteva crenguțe verzi de cetină; a adus câțiva bușteni și a făcut ordine în casă, apoi după-amiaza a pornit de-a lungul plajei într-o lungă plimbare. Se întunecase deja când a ajuns acasă. Se anunța o noapte stranie, noroasă, tulburată de rafale de vânt tăios ce veneau din apus. A tras draperiile și a pus ceainicul pe foc. Tocmai se așezase în fotoliu, în fața focului, când telefonul a prins viață. S-a ridicat să răspundă. Spre uimirea ei, la celălalt capăt al firului se afla un bărbat. Era Ambrose Ashley, vecinul ei.

— Sunteți acasă, a rostit el.

— Bineînțeles.

— Voi veni până la dumneavoastră.

Apoi a închis. În minutele următoare clopoțelul de la intrare a sunat vioi. Domnișoara Cameron a deschis ușa și l-a văzut stând acolo, pe trotuar, cu fața cenușie, trasă, lipsită de viață.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să o duc pe Frances la spital, în Edinburgh.

— Au început durerile? Trebuie să nască?

— Nu știu. Dar nu se simte bine de două zile. Mi-e teamă. Am telefonat doctorului și mi-a spus că trebuie să o duc neîntârziat la spital.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— De aceea am venit. Ați putea sta cu Bryony? Ea vrea să ne însoțească, dar nu cred că este bine și nici nu vreau să o las singură.

— Sigur. Bineînțeles.

În ciuda tulburării pe care o trăia, domnișoara Cameron se simți invadată de un val de căldură. Aveau nevoie de ajutorul ei. Se gândiseră că le putea fi de folos.

— Cred că ar fi foarte bine să vină la mine. Ar fi mai ușor pentru ea.

— Sunteți un înger.

Domnul Ashley a pornit înapoi către casă. Câteva minute mai târziu a ieșit însoțindu-și soția. A ajutat-o să se urce în mașină. În urma lor se afla Bryony ducând valiza mamei sale. Purta pantaloni din jeans și un pulover gros, de culoare albă. Când a văzut-o cum se apleacă și își sărută mama aflată în mașină, domnișoara Cameron a simțit un nod în gât. Paisprezece ani. Știa că aceasta putea fi o vârstă ingrată. Tinerii sunt destul de maturi pentru a înțelege viața, dar nu suficient de experimentați pentru a se dovedi de folos în situații delicate. A revăzut cu ochii minții imaginea lui Bryony și a mamei sale, alergând pe plajă și inima ei lăcrima pentru biata copilă.

Portierele mașinii s-au închis. Domnul Ashley și-a sărutat încă o dată fiica.

— Voi telefona, le-a promis el, apoi a pornit motorul.

În câteva momente mașina a dispărut în noapte. Domnișoara Cameron și Bryony au rămas pe trotuar, în bătaia nemiloasă a vântului.

Bryony crescuse. Era aproape la fel de înaltă ca domnișoara Cameron. Ea a fost cea care a vorbit prima.

— Vă deranjează că voi veni să stau cu dumneavoastră?

Își stăpânea bine emoția, căci glasul ei era calm și detașat.

— Absolut deloc, a răspuns domnișoara Cameron cu aceeași detașare.

— Voi pune un grătar în fața focului, voi încuia și apoi voi veni.

— Termină ce ai de făcut. Eu te voi aștepta.

La sosirea lui Bryony, domnișoara Cameron pregătise deja ceai proaspăt și pusese câțiva bușteni pe foc. Adusese o ceașcă pentru Bryony și un pachet de biscuiți cu ciocolată. Bryony s-a așezat pe covorașul din fața căminului cu bărbia sprijinită pe genunchi și cu degetele sale lungi înlănțuia cana cu ceai, dornică să adune cât mai multă căldură.

— N-ar trebui să te frământi. Sunt convinsă că totul se va sfârși cu bine.

— De fapt nu a vrut acest copil. Când a înțeles ce se întâmplă, ne aflam în America. Spunea că este prea bătrână pentru a avea încă un copil. Apoi a început să se obișnuiască cu această idee și chiar părea încântată. În New York am cumpărat diverse lucruri pentru copil. Dar luna trecută toate s-au schimbat. Părea atât de obosită... și chiar speriată.

— Eu nu am avut copii niciodată, așa încât nu știu ce simt oamenii în asemenea situații. Dar, presupun că este un moment emoționant. Îți înțeleg sentimentele și totodată îmi dau seama cât de neplăcut este să-i auzi pe cei din jur spunând că nu trebuie să-ți faci probleme, că nu ai motive de teamă.

— Ea spune că este prea bătrână. Are aproape patruzeci de ani.

— Mama mea împlinise deja patruzeci de ani mai înainte ca eu să mă fi născut. Eu am fost primul ei copil. Eu nu am avut de suferit din această cauză și mama a trecut foarte bine peste momentul nașterii.

Bryony o privise cu interes, uimită de această dezvăluire.

— Seriors? Și nu v-a deranjat niciodată faptul că era atât de bătrână?

Domnișoara Cameron și-a spus că nu era momentul să dezvăluie tot adevărul, așa încât a preferat să ocolească subiectul.

— Nu, absolut deloc. Și pentru bebeluș va fi minunat, pentru că tu îi vei fi alături. Trebuie să fie foarte plăcut să ai o soră cu paisprezece ani mai mare. Este ca și când ai avea o mătușă apropiată.

— Cel mai rău lucru este că nu-mi pasă de bebeluș. Eu mă tem să nu i se întâmple ceva rău mamei mele.

Domnișoara Cameron s-a aplecat și a bătut-o încurajator pe umăr.

Nu se va întâmpla nimic rău. Nu te mai gândi! Doctorii vor veghea asupra ei.

Părea că sosise momentul să caute un alt subiect de conversație.

— Este ajunul Crăciunului. La televizor se cântă colinde. Vrei să ascultăm?

— Nu, dacă nu vă deranjează prea tare. Nu vreau să mă gândesc la Crăciun și nici nu doresc să mă uit la televizor.

— Atunci ce-ai vrea să facem?

— Mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Domnișoara Cameron a simțit o ușoară strângere de inimă.

— Să vorbim? Despre ce anume?

— Am putea să vorbim despre dumneavoastră.

— Despre mine?

Fără să vrea, a izbucnit în râs.

— Dumnezeule! Ce subiect plicticos. Dar eu nu sunt decât o fată bătrână, care începe să se ramolească.

— Câți ani aveți? a întrebat Bryony cu o asemenea simplitate încât domnișoara Cameron a răspuns fără să stea pe gânduri.

— Dar cincizecișiopt de ani nu înseamnă o vârstă avansată. Nu sunteți bătrână! Aveți cu un an sau doi mai mult ca tatăl meu și el este tânăr. Cel puțin eu totdeauna l-am văzut ca pe un bărbat tânăr.

— Totuși nu cred că sunt o persoană interesantă.

— Eu gândesc că orice ființă este interesantă. Știți ce mi-a spus mama când v-a văzut pentru prima oară? A spus că aveți un chip frumos și că i-ar face plăcere să vă deseneze. Nu vi se pare acesta un compliment?

Domnișoara Cameron s-a îmbujorat de plăcere.

— Este foarte drăguț... sunt recunoscătoare...

— Vorbiți-mi despre dumneavoastră! De ce ați cumpărat această căsuță? De ce ați ales tocmai acest loc?

Îndemnată astfel, domnișoara Cameron, atât de rezervată și tăcută în mod obișnuit, a pornit să vorbească despre sine. I-a povestit lui Bryony despre prima sa vizită în Kilmoran, mai înainte de război, când oamenii erau tineri, inocenți, când un cornet de înghețată era doar un bănuț. I-a vorbit lui Bryony despre părinții ei, despre copilărie și despre casa înaltă și bătrână din Edinburgh. I-a istorisit despre anii de universitate, despre prietenia cu Dorothy, și treptat acest șuvoi al amintirilor nu a mai constituit un chin, o grea încercare, ci un mod de a se elibera Era plăcut să-și amintească școala de modă veche unde predase ani în șir și a simțit că avea puterea să vorbească detașat despre acele zile cenușii trăite în ultima perioadă a vieții tatălui său.

Bryony îi sorbea fiecare cuvânt de parcă domnișoara Cameron i-ar fi povestit uimitoare aventuri trăite în tinerețe. Când în sfârșit povestirea a ajuns la momentul deschiderii testamentului bătrânului domn Cameron, Bryony nu și-a mai putut stăpâni uimirea și bucuria.

— Minunat! Cât de frumos! Seamănă cu un basm. Ce păcat că în această poveste nu există și un prinț, cu părul cărunt care să apară în prag și să vă ceară mâna.

Domnișoara Cameron a zâmbit:

— Sunt mult prea bătrână.

— Ce păcat că nu v-ați căsătorit. Ați fi fost o mamă minunată. Sau măcar dacă ați fi avut frați și surori... Pentru copiii lor ar fi existat cea mai bună mătușă!

Apoi, privind în jur, Bryony a continuat:

— Este foarte potrivită. Casa aceasta cred că v-a așteptat. Știa că veți veni să locuiți aici.

— Acesta este un mod fatalist de a privi lucrurile.

— Da, dar pozitiv în același timp. Eu sunt o fatalistă convinsă.

— Nu faci bine când gândești astfel. Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

S-a lăsat tăcerea. Un buștean a trosnit rupându-se în mai multe bucăți. Domnișoara Cameron s-a aplecat și a împins tăciunii în cămin, apoi ridicând privirile a observat ceasul aflat pe șemineu. Era ora șapte și jumătate. Amândouă au rămas uimite de cât de repede trecuse timpul. Bryony și-a reamintit de mama ei.

— Oare ce se întâmplă?

— Tatăl tău va telefona imediat ce va avea noutăți. Între timp noi ar trebui să spălăm ceștile și farfurioarele și apoi să ne ocupăm de cină. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

— Cel mai mult îmi place supa de roșii la cutie și... ouă cu șuncă.

— Perfect. Sunt de acord cu tine. Hai să ne ocupăm de cină.

Telefonul a rămas tăcut până la ora nouă și jumătate. Când a izbucnit la viață, domnișoara Cameron a ridicat receptorul și a aflat că travaliul se declanșase. Nu se putea spune cât urma să dureze, dar domnul Ashley dorea să rămână la spital.

— Bryony va petrece noaptea la mine, a hotărât domnișoara Cameron. Poate dormi în dormitorul pentru oaspeți. Lângă patul meu se află un telefon, așa că nu ezitați să mă sunați imediat ce aveți vești.

— Așa voi face.

— Doriți să vorbiți cu Bryony?

— Da. Aș vrea să-i urez noapte bună.

Domnișoara Cameron s-a retras în bucătărie cât timp a durat conversația dintre tată și fiică. Chiar și după ce a auzit închizându-se telefonul nu a ieșit în hol, ci și-a făcut de lucru umplând sticle cu apă caldă și ștergând încă o dată masa imaculată de altfel. Se aștepta să o vadă pe Bryony cu ochii înlăcrimați, dar cînd a revenit, aceasta era calmă, stăpână pe sine, cu ochii complet uscați.

— Spunea că nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm. Vă deranjează dacă rămân aici peste noapte? Aș putea să merg până acasă și să-mi iau periuța și cele necesare pentru noapte.

— Chiar doresc să rămâi. Am un dormitor pentru oaspeți.

A sosit și timpul să se retragă. Bryony a urcat în cameră cu o sticlă cu apă fierbinte și cu un pahar mare cu lapte. Domnișoara Cameron a intrat să-i ureze noapte bună, dar timiditatea a împiedicat-o să se aplece și să o sărute. Părul roșu aprins ca o flacără se revărsa ca mătasea pe cea mai bună față de pernă a domnișoarei Cameron. Bryony, o dată cu periuța de dinți, își adusese cu ea și ur-

suleţul vechi şi uzat. Acesta avea botul zdrenţuit şi îi lipsea un ochi.

O jumătate de oră mai târziu, înainte de a se aşeza în pat, domnişoara Cameron a deschis uşa camerei în care dormea Bryony şi a văzut că aceasta adormise deja.

„Cred că fiecare fiinţă omenească este interesantă", spusese Bryony şi inima domnişoarei Cameron săltase de bucurie, plină de speranţă pentru viitorul omenirii. Atâta timp cât existau tineri care gândeau astfel lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.

„A spus că aveţi o faţă frumoasă". Îşi spunea că nu făcea tot ceea ce ar fi trebuit să facă. Se închisese în sine şi îi era de ajuns propria persoană. Dovedea egoism prin simplul fapt că nu se gândea şi la cei din jur. Trebuia să facă mai mult. Trebuia să călătorească. După Anul Nou va lua legătura cu Dorothy şi poate o va întreba dacă nu vrea să plece împreună cu ea într-o călătorie.

Madeira. Ar putea să meargă în Madeira. S-ar bucura de albastrul cerului senin şi de priveliştea oferită de bougainvillia, de arborii jacaranda...

A tresărit în mijlocul nopţii şi s-a trezit. În jur domnea un întuneric de nepătruns şi frigul era muşcător. Suna telefonul. A aprins veioza, a privit ceasul. Nu era nicidecum miezul nopţii. Era ora şase dimineaţa. Prima zi de Crăciun. A ridicat receptorul.

— Da?

— Domnişoară Cameron, sunt Ambrose Ashley...

Părea că orice urmă de putere îl părăsise.

— Da! Spuneţi!

— Un băieţel. S-a născut în urmă cu o jumătate de oră. Un băieţel adorabil.

— Și soția dumneavoastră?

— A adormit. Se simte bine.

— Îi voi spune lui Bryony, a promis domnișoara Cameron.

— Mă voi întoarce în Kilmoran în jurul amiezii. Voi telefona la hotel și voi rezerva o masă apoi voi veni să vă iau și vom servi prânzul împreună. Bineînțeles, dacă vă face plăcere să ne însoțiți pe mine și pe Bryony.

— Sunteți extrem de amabil. Foarte drăguț.

— Dumneavoastră sunteți minunată.

Un nou născut. Un copil născut în dimineața de Crăciun. Se întreba dacă îi vor pune numele Noel. S-a ridicat din pat și a deschis fereastra. Era o dimineață întunecată și rece. Apele crescuseră mult, astfel încât valurile loveau la picioarele zidului. Aerul înghețat avea mirosul mării. Domnișoara Cameron a respirat adânc. Brusc, o emoție uriașă a pus stăpânire pe ea. Se simțea cuprinsă de o energie nestăvilită. Un băiețel. Era atât de mulțumită, de împlinită. În fond, acest sentiment de plenitudine era absolut lipsit de sens având în vedere că ea nu obținuse nici o mare realizare.

S-a îmbrăcat și a coborât în bucătărie pentru a pune ceainicul pe foc. Apoi a pregătit o tavă pentru Bryony și a pus două căni și două farfurioare pe ea.

„Ar fi trebuit să îi ofer un dar. Este Crăciunul și eu nu am nimic să-i ofer." În ciuda acestor gânduri, în adâncul inimii știa că odată cu tava cu ceaiul de dimineață îi ducea lui Bryony și cel mai frumos dar pe care aceasta îl primise vreodată.

Era aproape ora șapte. A pornit pe scări în sus, către

camera unde dormea Bryony. A intrat, a așezat tava pe noptieră și a aprins veioza. Apoi a tras draperiile. Bryony a început să se foiască în pat. Domnișoara Cameron s-a așezat alături de ea și i-a luat mâna într-a sa. Ursulețul era la vedere, urechile lui ieșind de sub bărbia lui Bryony. Aceasta a deschis ochii și a văzut-o pe domnișoara Cameron stând alături. În privirile ei se citea îngrijorarea.

— Crăciun fericit! i-a urat domnișoara Cameron zâmbind.

— A sunat tata?

— Ai un frățior și mama ta se simte perfect.

— Of... eu...

Era mult prea mult. Sentimentul de bucurie, senzația de ușurare au făcut ca zăgazul lacrimilor să cedeze și toată neliniștea și suferința lui Bryony s-a materializat într-un șuvoi de lacrimi. Plângea tare, cu gura larg deschisă, așa cum numai copiii plâng. Era peste puterile domnișoarei Cameron să îndure asemenea priveliște. Nu-și amintea când îmbrățișase ultima oară pe cineva, dar în acea clipă și-a deschis brațele larg și a strâns la pieptul său copila înlăcrimată. Brațele lui Bryony s-au înlănțuit în jurul gâtului domnișoarei Cameron strângând-o tare, până la sufocare. Îi simțea umerii subțirei și bărbia udă, obrajii uzi și ei și șuvoiul neostoit al lacrimilor.

— Am crezut... eu mi-am spus că urma să se petreacă ceva cumplit. Că ar fi putut muri.

— Știu. Știu.

A luat ceva timp până când și-au revenit amândouă. Într-un târziu suspinele au încetat. Lacrimile au fost șterse și ele, apoi pernele au fost bătute și așezate înfoiate la

capătul patului și ceaiul a fost turnat în cești. Și a venit timpul să vorbească despre bebeluș.

— Sunt sigură că trebuie să fie extraordinar să te naști de Crăciun. Cu totul deosebit. Când îi voi putea vedea?

— Nu știu. Tatăl tău îți va spune.

— Când vine?

— Va fi aici la ora prânzului. Vom merge toți trei la hotel și vom lua masa împreună. Vom mânca friptură de curcan.

— Grozav. Mă bucur că veți veni cu noi. Și până vine el ce vom face? Este abia șapte și jumătate.

— Sunt atâtea de făcut. Mai întâi trebuie să luăm micul dejun care trebuie să fie deosebit. Apoi vom face un foc mare, așa cum se obișnuiește de Crăciun. Și dacă dorești, putem merge la biserică.

— Sigur că da. Și vom cânta colinde. Acum nu mă mai deranjează să mă gândesc la Crăciun. Aseară nici nu voiam să știu de el. Credeți că aș putea să fac o baie fierbinte?

— Poți face tot ceea ce-ți poftește inima.

Domnișoara Cameron s-a ridicat, a luat tava și a pornit către ușă. Înainte de a deschide, Bryony a oprit-o.

— Domnișoară Cameron, ați fost atât de bună cu mine aseară. Vă mulțumesc. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu ați fi fost aici.

— Mi-a făcut plăcere să te am alături. Și m-am simțit bine stând de vorbă împreună.

Vorbea cu sinceritate și căldură. În acel moment un gând i-a trecut prin minte.

— Bryony, cred că după toate cele petrecute n-ar mai trebui să-mi spui domnișoara Cameron. Sună atât de protocolar. De fapt, noi am depășit acest stadiu.

Bryony o privea surprinsă, dar nicidecum stânjenită.

— De acord. Dacă așa credeți. Dar cum să vă spun?

— Numele meu este Isobel, a spus domnișoara Cameron zâmbind.

Era un nume frumos, cu adevărat.

La ora ceaiului împreună cu profesorul

Au ajuns la gară mult prea devreme, dar așa îi plăcea lui James. Acesta se îngrozea numai la gândul că ar fi putut să piardă trenul. Au parcat mașina, au cumpărat bilet și apoi au pornit alături, fără grabă către peron. Veronica avea în mână geanta lui James, iar acesta sub braț ducea mingea de rugby în vreme ce haina de ploaie îi atârna pe celălalt braț.

Peronul era pustiu. Acolo unde nu ajungea suflarea rece a vântului era cald și plăcut. Au găsit un loc ferit, într-un colț și s-au așezat sub razele soarelui de septembrie. James se juca lovind cu vârful pantofului pietrișul din jurul băncii. Deasupra lor frunzele uscate, acoperite cu praf ale unui palmier foșneau în adierea vântului O mașină s-a făcut auzită. Apoi un hamal a apărut împingând un cărucior de-a lungul peronului. Îl priveau în tăcere cum se apropia de ei. James a ridicat privirile către ceasul gării.

— Nigel a întârziat! a remarcat el cu satisfacție.

— Mai sunt cinci minute.

James a lovit pietrișul din nou. Veronica îi urmărea

profilul rece, calm, pleoapele coborâte, cu genele lungi ce păreau să-i mângâie obrajii ai căror contururi erau încă ale unui copil. Avea zece ani. Era singurul ei fiu și pleca din nou la internat. Își luaseră rămas bun acasă, îmbrățișându-se cu multă dragoste, o îmbrățișare care-i frânsese inima. Acum se simțea ca și când el era de mult plecat. Îl binecuvânta în gând pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă.

O mașină urcă dealul, apoi îl coborî în viteză, după care intră în parcarea gării. Un scârțâit de frâne și scrâșnetul pietrelor.

James s-a întors, fără a se ridica și a aruncat o privire printre ulucile gardului ce înconjura peronul.

— Este Nigel.

— Am știut eu că trebuie să sosească.

Au rămas așezați, așteptându-l pe Nigel. Câteva clipe mai târziu, acesta însoțit de mama lui au apărut la capătul peronului: era blondă și abia respirând, el mic, dolofan și strălucitor ca o cărțiță. Nigel era de aceeași vârstă cu James și cei doi băieți au început școala împreună, dar James nu avea nici un sentiment de afecțiune față de acesta. Singura relație ce se stabilise între ei o reprezenta călătoria spre școală și cea de la școală spre casă. Împărțeau același compartiment citind benzi desenate și probabil făceau conversație, într-o manieră mai puțin prietenească. Uneori Veronica trăia un sentiment de vinovăție din pricina atitudinii pe care James o avea față de Nigel.

— De ce nu îl inviți la noi în vacanțe? Ați putea să vă jucați împreună.

— O am pe Sally.

— Dar ea este fată. Este sora ta. Și este și mai mare ca tine. N-ar fi mai plăcut să te joci cu un băiat de vârsta ta?

— Nu cu Nigel.

— Of, James, dar nu este un băiat rău.

— Mi-a completat toate intrările în calendarul Postului. Inclusiv pe cea din Ajunul Crăciunului.

Era hotărât să nu uite niciodată. Și nici să ierte. Veronica a renunțat la orice încercare în această privință, dar momentele petrecute alături de mama lui Nigel i se păreau stânjenitoare. În schimb, mama lui Nigel părea foarte relaxată. „Mă consideră mult prea șterșă și lipsită de importanță pentru a-și bate capul cu mine. Probabil nutrește aceleași gânduri și față de James", își spunea Veronica.

— Dumnezeule, ne-am temut că vom pierde trenul! Am dreptate, Nigel? James, ce mai faci? Ai avut o vacanță de vis? Ai fost plecat? Noi am fost în Portugalia, dar Nigel a avut probleme cu burtica și a fost nevoit să stea în pat o săptămână. Cred că ar fi fost mai bine dacă am fi rămas acasă...

Sporovăia și în același timp căuta ceva în geantă. Apoi a scos țigările și cu ajutorul unei brichete de aur și-a aprins o țigară. Purta o salopetă de un albastru deschis, cu fermoar în față, pantofi balerini aurii și în jurul gâtului își înnodase un tricou mițos. Privind-o, Veronica se întreba cum de găsea timp să-și aplice atâta fard în fiecare zi. Imaginea era demnă de admirat și Veronica nu trăia nici un sentiment de ranchiună față de ea. În comparație cu mama lui Nigel, Veronica era extrem de simplu îmbrăcată: o fustă plisată, pantofi sport și nici un strop de fard, ceea ce o făcea să se simtă ca și când ar fi fost goală.

Mama lui Nigel se interesă de Sally.

— S-a întors la școală săptămâna trecută.

— Presupun că în curând va pleca de acasă.

— Are paisprezece ani.

— Doar atât?! Dumnezeule, n-aș fi crezut!

— Sosește trenul! a anunțat James.

Toți s-au întors cu fața în direcția din care venea trenul ca și când acesta ar fi fost un dușman căruia trebuia să-i facă față. A apărut din debleu vuind și a redus viteza când a ajuns în locul în care șina de cale ferată făcea o curbă, apoi a oprit paralel cu peronul. Lumina soarelui s-a ascuns în spatele trenului și gara mică a fost invadată de zgomot. Ușile s-au deschis și călătorii au început să coboare. Mama lui Nigel pornise în grabă în căutarea unui compartiment pentru nefumători. Veronica și cei doi băieți căutau să se țină pe urmele ei.

— Aici... am găsit... și este liber... Hai! Sus! Urcați!

Au urcat și au căutat locurile, apoi au revenit după haine și după valize.

— La revedere, scumpul meu! a spus mama lui Nigel.

L-a îmbrățișat și l-a sărutat zgomotos pe amândoi obrajii, lăsându-i urme de ruj, pe care ulterior Nigel avea să le șteargă cu batista, așa cum proceda de fiecare dată. James și mama sa se priveau peste capetele lor. Însoțitorul de tren s-a apropiat pentru a închide ușa. Era un tren expres și staționa doar câteva minute în gara lor. Ferecați ca într-o închisoare, băieții au lăsat geamul și s-au agățat de fereastră. Nigel în față, ca de obicei. James se strecurase într-un colț, astfel încât să poată vedea chipul mamei sale. Însoțitorul de tren a fluturat steagul verde și trenul s-a pus în mișcare.

„Te iubesc", a spus în gând. Spera că mesajul ei ajunsese la copil.

— Drum bun!

Băiatul a dat din cap.

— Trimite-mi o carte poștală imediat ce ai ajuns la școală.

Băiatul a încuviințat din cap, din nou, fără a rosti un cuvânt.

Trenul prindea viteză. Nigel atârna pe geam fluturând mâna, ocupând toată deschiderea ferestrei. James dispăruse deja în compartiment. Nu găsea nici un sens în prelungirea suferinței provocate de despărțire. Se așezase pe locul său. Veronica părea să-l vadă ca și când s-ar fi aflat de față. Se așezase și deschisese revista cu benzi desenate, încercând să facă față situației imposibile cât mai bine cu putință.

Cele două mame au pornit alături către parcarea aflată în fața gării unde alături se aflau Jaguar-ul alb și vechea mașină de culoare galbenă.

— Ei și de acum cred că vom avea un strop de liniște, a spus mama lui Nigel. Eu și Roger ne-am gândit să plecăm pentru un timp. Casa pare goală fără ei, nu crezi?

Brusc și-a dat seama că n-ar fi trebuit să rostească aceste vorbe. Casa Veronicăi, cu excepția lui Toby, cățelul, era goală. Pentru că avea un suflet bun, în ciuda aparențelor, s-a gândit să adauge:

— Ar trebui să ne faci o vizită. Poate vom lua masa împreună. Îți voi telefona.

— Sigur. Mi-ar face plăcere. La revedere.

Jaguarul a țâșnit din loc, a urcat aleea în pantă ce ducea către șosea, a făcut stânga și s-a îndreptat către oraș. Automobilul Veronicăi, model familial, a pornit mai greu. În vârful pantei, motorul s-a oprit. A pornit din nou, apoi Veronica a așteptat trecerea unui camion, după care și-a continuat drumul. Nu se grăbea. Restul zilei, și ziua

următoare, şi cea care îi urma acesteia, erau toate la fel. Goale. Ore lungi, nesfârşite, de singurătate pe care trebuia să le îndure până când se simţea în stare să-şi reia vechile ocupaţii ce nu aveau nici o legătură cu copiii. Va zugrăvi bucătăria şi va planta câţiva trandafiri. Trebuia să organizeze o acţiune caritabilă într-o dimineaţă şi era momentul să înceapă să se gândească la pregătirile de Crăciun.

Crăciunul. Ideea părea caraghioasă într-o zi superbă ce amintea de mijlocul verii. Pomii nu-şi pierduseră frunzele şi dincolo de coroanele lor, cerul era perfect albastru, fără urmă de nori. A cotit de-a lungul drumului îngust ce ducea către sat. Printre coroanele ulmilor înalţi razele soarelui pătrundeau cu greu, aruncând ici-colo pete de lumină pe şosea. A ajuns la o intersecţie şi a oprit din nou. Un bărbat mâna o turmă de vaci către fermă. Era timpul să fie mulse. Aşteptând trecerea lor, Veronica a aruncat o privire în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă se apropia o altă maşină. Atunci şi-a văzut propria imagine în oglindă. „Arăţi ca o fetişcană." Una cam bătrână. Era furioasă pe sine însăşi. Bronzată, fără nici un strop de fard, cu părul răvăşit ca al fiicei sale. Îşi aminti de mama lui Nigel cu genele rimelate şi pleoapele fardate cu nuanţe de bleu. „Cel puţin acum voi avea timp să-mi fac părul. Şi sprâncenele ar trebui pensate. Poate că nu mi-ar strica un tratament cosmetic", îşi spunea Veronica. Un tratament cosmetic ridică moralul. Aşa va face. Un tratament cosmetic îi va ridica moralul în mod sigur.

Turma a trecut. Bărbatul care le avea în grijă i-a făcut semn cu toiagul să pornească. Veronica i-a mulţumit fluturând mâna, a pornit motorul şi maşina a urcat dealul,

apoi la următoarea curbă șoseaua intra în artera principală a satului. La monumentul eroilor căzuți în război a cotit pe strada ce ducea către mare. Copacii rămâneau în urmă și câmpurile coborau până la coasta înspumată, la marea verde albăstruie pătată cu nuanțe mov și vârstată cu alb. A ajuns în dreptul unui gard viu de fucsia, a redus viteza și făcând un viraj scurt a trecut prin poarta de culoare albă. Casa pătrată, de culoare gri era până în cele mai mici amănunte o construcție de tip vechi, de modă veche. Veronica ajunsese acasă.

A intrat, știind dinainte cum va fi. Ceasul din hol ticăia calm. Toby aflând de sosirea ei, lipăia pe podeaua strălucind de curățenie a bucătăriei. S-a ivit în ușă, fără să latre. Recunoștea pe fiecare membru al familiei în parte, așa că nu lătra. A întâmpinat-o, l-a căutat pe James și pentru că nu a reușit să-l găsească s-a retras cu demnitate în patul său.

În casă era răcoare. Era o construcție veche, cu pereți groși și mobila era și ea veche, așa încât până și mirosul casei amintea trecerea timpului. Dar era un miros plăcut, așa cum întâlnești intrând într-un magazin cu obiecte vechi, bine întreținute. Liniștea era totală. După ce Toby s-a așezat, numai tic-tac-ul ceasului tulbura pacea, însoțit de zgomotul picăturilor de apă ale unui robinet din bucătărie și de bâzâitul frigiderului.

„Aș putea să fac un ceai, deși este abia trei și jumătate. Sau aș putea să strâng rufele de pe sârmă și să le calc. La fel de bine ar fi fost și dacă ar fi urcat în camera lui James și ar fi adunat hainele răvășite". Le și vedea, de parcă s-ar fi aflat în cameră. Pantalonii din jeans, vechi și mototoliți, șosetele de culoare gri, sandalele cu aspect jalnic și tricoul Superman, atât de drag fiului său. Toate acestea

fuseseră purtate de James în acea dimineață; au fost la plajă și au făcut o baie în mare pentru ultima oară. Lăsase vasele nespălate, praful nesters și paturile nefăcute pentru a petrece întreaga dimineață alături de fiul ei. Când s-au întors de la plajă, a pregătit masa de prânz, cotlete cu fasole la cuptor – care-i plăceau atât de mult lui James –, au mâncat și apoi ultimele lor minute împreună au zburat ca gândul.

A lăsat geanta jos, a traversat holul, a străbătut sufrageria, a deschis ușile mari ce dădeau spre grădină și a păsit pe terasă. Apoi a coborât cele două trepte din piatră și s-a îndreptat către fotoliul vechi, aflat în grădină, pe peluză. S-a prăbușit în el, cuprinsă de o stare de apatie inexplicabilă. Soarele îi bătea chiar în față. Și-a dus mâna la ochi pentru a se feri de razele nemiloase și deodată, zgomotele din jur i-au atras atenția. Copiii ieșeau de la școală. Ceasul din turnul bisericii — ca întotdeauna rămas în urmă – bătea jumătatea de oră. O mașină se apropia pe drum, a intrat pe poartă și a oprit în fața celeilalte uși ce se deschidea din fața casei.

„Profesorul a venit acasă", a gândit Veronica.

Rămăsese văduvă în urmă cu doi ani. Pe vremea când era căsătorită locuise la Londra, într-un apartament spațios situat în apropiere de Albert Hall. După moartea soțului ei și urmând sfatul avocatului Frank Kirdy, care era și cel mai bun prieten al lor, Veronica se întorsese în sat, pentru a locui în casa în care trăise pe când era copil. Părea lucrul cel mai înțelept. Copiilor le plăcea viața la țară, iubeau marea și plaja; Veronica era înconjurată de vecini și oameni pe care îi știa de o viață.

Existaseră și câteva obiecții din partea Veronicăi mai înainte de a se muta.

— Casa este mult prea mare, Frank. Pentru mine și copii spațiul este uriaș.

— Dar se poate împărți în două, fără dificultate și vei putea închiria jumătate din ea.

— Și grădina...

— Poți împărți și grădina. Plantezi un gard viu. Vei avea astfel două peluze suficient de mari.

— Cine și-ar dori să vină și să locuiască în aceste locuri?

— Vom căuta pe cineva. Trebuie să găsim un locatar.

Și au găsit. L-au găsit pe profesorul Rydale.

— Cine este profesorul Rydale?

— Am fost împreună la Oxford. Este și arheolog printre multe altele. Este profesor la Universitatea Brookbridge.

— Dar dacă predă la Brookbridge ce sens ar avea să vină și să locuiască în Cornwall?

— Își va lua un an de concediu pentru a scrie o carte. Nu-ți mai face atâtea probleme, Veronica! Este burlac și se simte minunat de unul singur. Fără îndoială, că va avea nevoie de ajutor în gospodărie, dar va găsi pe cineva din sat, astfel încât nu-ți va provoca nici un necaz.

— Ce se va întâmpla dacă n-o să-mi placă?

— Draga mea. Marcus Rydale îi poate duce pe oameni la exasperare, îi poate face să se simtă bine, sau le poate oferi o mulțime de informații, dar este imposibil să nu se facă plăcut.

— Ei bine... Mă rog, fie cum spui tu! a consimțit Veronica, fără tragere de inimă.

Astfel stând lucrurile, casa a fost împărțită în două, peluzele separate și profesorul anunțat că se putea muta

oricând credea de cuviință. După un timp, Veronica a primit o carte poștală fără timbru, greu de descifrat, prin care era anunțată că profesorul urma să sosească duminică. Ziua de duminică a venit și a trecut. La fel s-a întâmplat și cu zilele de luni și marți. Miercuri, la ora prânzului, a sosit profesorul conducând o mașină sport care arăta de parcă fusese asamblată cu bandă adezivă. Profesorul purta ochelari, o pălărie din tweed și un costum tot din tweed, dar cam uzat. Nu a oferit nici o explicație pentru întârziere și nici nu și-a cerut scuze.

Veronica, deja amuzată și exasperată, i-a înmânat cheile. Copiii, fascinați de prezența lui, îi dădeau târcoale, în speranța că le va cere să-i care bagajele. Dar profesorul a dispărut la fel de brusc așa cum apăruse și abia dacă l-au mai zărit. Doamna Thomas, soția poștașului avea grijă de gospodăria lui; cocea pateuri și prăjituri uriașe cu fructe. La mai puțin de o săptămână de la sosire îl și dăduseră uitării. Profesorul s-a instalat confortabil, precum o veveriță și în lunile ce au urmat singurul semn al prezenței sale era zgomotul mașinii de scris, ce putea fi auzit la cele mai ciudate ore din noapte sau motorul mașinii ce intra uruind pe poartă sau dispărea pe drumul către sat pornind în călătorii ce durau chiar și câte trei zile.

Din când în când profesorul apărea în viața copiilor pe neașteptate. Odată, când Sally a căzut de pe bicicletă și profesorul trecea pe drum întâmplător, a oprit, a ajutat-o să se ridice din șanț, a îndreptat roata din față a bicicletei și i-a împrumutat o batistă pentru a-și bandaja piciorul.

— Mami, a fost atât de drăguț! Atât de bun! S-a făcut că nu vede lacrimile mele. Nu crezi că a dat dovadă de tact?

Veronica ar fi vrut să-i mulțumească dar nu l-a întâlnit și săptămânile au trecut; apoi și-a spus că poate uitase deja acea întâmplare. Altă dată, James a intrat seara în casă, aducând un mecanism făcut dintr-o ramură de nuc și o coardă și un mănunchi de ramuri ascuțite perfect.

— Ce sunt astea?

— Un arc și săgeți.

— Par periculoase. De unde le ai?

— M-am întâlnit cu profesorul. El le-a făcut pentru mine. Privește! Trebuie să ții coarda liberă când nu folosești arcul. Atunci când vrei să tragi cu el, apleci bățul puțin, faci un nod și... iată! Vezi? Nu e formidabil? Poți arunca săgeata la distanță de câteva mile.

— Să nu-l îndrepți către alți copii! l-a atenționat Veronica.

— Oricum n-aș fi făcut-o, chiar dacă ar fi existat o persoană pe care să o urăsc. Trebuie să-mi fac o țintă.

James a tras de coardă. Aceasta a scos un sunet satisfăcător, asemenea coardelor de harfă.

— Sper că i-ai mulțumit.

— Bineînțeles. Este foarte drăguț. N-ai putea să-l inviți la cină, sau să beți ceva împreună?

— Of, James, cred că nu i-ar face plăcere. Are de lucru și nu-i place să fie deranjat. Cred că l-aș pune într-o situație neplăcută.

— Da, cum crezi. Probabil ai dreptate.

A tras de coardă din nou, făcând-o să vibreze, apoi a dus arcul în camera sa, unde era convins că se află în siguranță.

Din partea casei locuită de profesor s-a auzit un zgomot. O fereastră s-a închis. Apoi a deschis ușile de la

salon – care servise drept sufragerie pe vremea când casa încă nu fusese împărțită – și a ieșit în grădină. În momentul următor, capul său împodobit cu ochelari s-a ivit peste gardul ce separa peluzele și l-a auzit spunând:

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să bei un ceai.

Pentru o clipă, Veronica a crezut că vorbea cu altcineva. A privit în jurul ei în grabă pentru a descoperi persoana. Dar nu era nimeni altcineva în afara lor. Prin urmare, cu ea vorbea. O invita să ia ceaiul împreună. N-ar fi putut trăi o uimire mai mare decât dacă i-ar fi cerut să danseze împreună în mijlocul peluzei în acel moment. Îl privea încremenită. Nu purta pălărie și vântul îi ridicase părul închis la culoare în vârful capului, ca un vârtej, așa cum i se întâmpla și lui James.

— Am făcut ceai proaspăt și aș putea aduce ceainicul aici, a făcut el o nouă încercare.

Veronica a tresărit, recăpătându-și bunele maniere.

— Scuză-mă... a fost o surpriză... Sigur, mi-ar face plăcere.

A dat să se ridice din fotoliu, dar el a oprit-o.

— Nu, nu! Nu te ridica. Păreai atât de calmă și senină! Aduc eu ceaiul.

Veronica s-a lăsat să alunece la loc, în fotoliu. Profesorul a dispărut în spatele gardului. Veronica a rămas meditând la această uimitoare situație în fața căreia era pusă. Se trezi zâmbind. Ea, el, absurditatea momentului o făceau să zâmbească. Și-a tras fusta peste genunchi și a încercat să-și stăpânească emoția. Se întreba despre ce ar fi putut vorbi ei doi.

Când a revenit, intrând în grădina ei printr-o mică spărtură în gard, Veronica a remarcat felul în care se pregătise. Se așteptase să-l vadă ivindu-se cu un ceainic,

dar el ducea o tavă cu toate cele necesare și pe un umăr purta un pled scoțian. A așezat tava pe iarbă, alături de fotoliul în care ședea Veronica, a întins pledul pe iarbă și s-a așezat pe el, repliindu-și formele ascuțite ca pe lamele unui briceag. Purta o pereche de pantaloni din catifea reiată, pe care cineva încercase să îi repare la genunchi și îi lipsea nasturele de la gulerul cămășii în carouri. Cu toate acestea nu avea un aspect jalnic, ci mai degrabă arata ca un... nomad fericit. Privindu-l se întreba cum reușea să-și păstreze bronzul și formele atât de subțiratice când el își petrecea atâta timp în casă.

— Ei, gata! Acum putem să turnăm ceaiul, a exclamat profesorul așezat confortabil.

Vesela adusă nu aparținea aceluiași serviciu de ceai, dar nu uitase nimic din ceea ce era necesar pentru ora ceaiului. Adusese chiar și o prăjitură cu fructe, din cele făcute de doamna Thomas.

— Arată minunat. De obicei când sunt singură nu dau atenție acestui moment al zilei.

— Copiii au plecat.

Era o constatare și nu o întrebare.

— Da... L-am condus pe James la tren, spuse Veronica în timp ce-și făcea de lucru cu ceainicul.

— Are un drum lung de străbătut?

— Nu. Până la Carmouth. Vrei și zahăr?

— Da, mult zahăr. Cel puțin patru linguriițe.

— Cred că ar fi mai bine să-l pui tu.

I-a întins ceașca cu ceai și profesorul a adăugat zahăr din belșug.

— Nu ți-am mulțumit pentru arcul și săgețile făcute pentru James.

— M-am temut că vei fi furioasă pentru că i-am dat o jucărie periculoasă.

— Este un copil inteligent.

— Știu. Altfel nici nu i l-aș fi dat.

— Și...

Se juca rotind ceașca pe farfurie. Era împodobită cu trandafiri și părea o moștenire de familie.

— Ai... ai ajutat-o pe Sally în ziua în care a căzut de pe bicicletă. Cred că ar fi trebuit să-ți mulțumesc chiar atunci, dar... nu știu cum s-a întâmplat că nu te-am întâlnit.

— Sally mi-a mulțumit ea însăși. Și ne-am împrietenit.

— Mă bucur.

— Este liniște fără ei în preajmă.

— Doamne! Sunt chiar atât de gălăgioși?

— Puțin. Și mie îmi place. În timp ce lucrez nu mă simt singur.

— Te-au deranjat? Nu ai putut să lucrezi?

— Am spus că mi-a plăcut.

A rămas tăcut. Părea să se gândească la ceva anume. Și-a tăiat o bucată din prăjitura cu fructe și după ce a mâncat-o a reluat conversația.

— Pare atât de mic. Mă refer la James. E tare mititel. Chiar trebuie trimis la școală cu internat?

— Nu. Cred că nu era absolut necesar.

— N-ar fi fost mai plăcut pentru amândoi, dacă rămânea acasă?

— Cred că da.

— Dar el trebuia să plece. Așa gândești.

Veronica l-a privit cu atenție. Se mira că nu se simțea jignită de insistența lui. Oare cum de reușise să înțeleagă că nu punea aceste întrebări din pură curiozitate, ci pentru că era interesat, nutrea un sentiment deosebit. Ochii ce o urmăreau din spatele ochelarilor erau întunecați,

dar priveau cu blândețe și bunătate. Nu era nicidecum o persoană care să intimideze.

— Știu că pare caraghios, dar situația este cât se poate de simplă. James este singurul meu fiu. Și totodată mezinul meu. Am fost totdeauna foarte apropiați și nedespărțiți. O iubesc pe Sally ca pe ochii din cap, dar, într-un fel greu de explicat, ea este o persoană diferită, de aceea ne și înțelegem atât de bine. În schimb, eu și James... noi suntem ca două ramuri ale aceluiași copac. După ce...

S-a aplecat și a așezat ceașca pe tavă, ascunzându-și astfel fața în spatele șuvițelor de păr. Chiar după trecerea a doi ani nu avea puterea să vorbească despre cele întâmplate fără a simți cum ochii i se umpleau de lacrimi. Apoi a continuat:

— După moartea soțului meu, James m-a avut numai pe mine.

S-a îndreptat în scaun, și-a aranjat părul și a privit către profesor. Zâmbea.

— Niciodată n-am suportat imaginea mamelor ce-și răsfață fiii, pentru ca mai apoi să le fie imposibil să se despartă unii de alții.

Profesorul o privea gânditor, fără să ia în seamă zâmbetul ei.

— Este o școală bună. Mică și primitoare. Se simte fericit acolo, a continuat Veronica.

Și era fericit. Era convinsă. Doar că încă era derutat, avea îndoieli. După suferința prin care trecuse de dimineață, după ultimul prânz luat împreună și după drumul făcut tot împreună până la gară, după despărțirea de el, simțea că i-ar fi fost imposibil să mai treacă încă o dată prin toate acestea. Chipul lui James o urmărea din clipa despărțirii; umbra palidă ce o privea din colțul fe-

restrei, din spatele lui Nigel, devenea tot mai mică în vreme ce trenul îl smulgea de lângă ea.

— Poate dacă ați fi locuit în altă parte, unde să existe o școală asemănătoare și alți băieți și posibilități de a face mai multe activități, poate...

— Este vorba despre tată. Sau mai bine spus despre absența tatălui.

— Dar ești atât de singură fără ei sau așa ar trebui să te simți.

— Uneori singurătatea este o dovadă de egoism... și hai să schimbăm subiectul, te rog.

— Cum vrei! Și despre ce ai vrea să vorbim?

— Cartea ta?

— Cartea mea este gata.

— Gata? Ai terminat-o?

— Da. Am terminat. A fost dactilografiată, corectată și din nou dactilografiată; nu de mine, trebuie să spun. Este chiar și legată în coperți de piele și se află pe biroul unui editor care a acceptat să o publice.

— Bine, dar asta este o veste minunată. Când ai aflat?

— Azi. Chiar astăzi. Am primit o telegramă telefonată și apoi am fost la poștă pentru confirmare.

A vârât mâna în buzunar și a scos o foaie de hârtie pe care a fluturat-o în aer.

— Mă simt în siguranță când lucrurile sunt scrise pe hârtie. Asta îmi dovedește că nu visez.

— Sunt încântată. Și acum ce se va întâmpla?

— Mai am încă trei luni de concediu după care mă voi întoarce la Brookbridge.

— Și ce ai de gând să faci în aceste trei luni?

— Nu am hotărât încă. Poate voi pleca în Tahiti și îmi voi trece timpul plimbându-mă pe plajă. Poate voi rămâne aici. Te deranjează?

— De ce m-ar deranja?

— M-am gândit că am fost atât de lipsit de cuviință și nepoliticos încât abia aștepți să scapi de mine. Adevărul este că, după părerea mea, menținerea relațiilor sociale, punerea la punct a lucrurilor cer o mare capacitate de concentrare. Și eu nu trebuie să am nimic altceva în minte în afară de munca mea, în special atunci când scriu o carte de arheologie. Crezi că mă poți înțelege?

— Sigur. E ușor de înțeles. Niciodată nu m-am gândit că ai putea fi necuviincios sau neprietenos. Și oricum nici eu nu sunt mai bună. James ar fi vrut să te invit într-o seară la cină, dar i-am spus că nu ai accepta invitația. M-am gândit că ești foarte ocupat.

— Poate eram, într-adevăr.

Părea jenat; mai întâi s-a încruntat ușor, apoi a încercat să-și aranjeze părul vâlvoi din mijlocul capului.

— James a venit să-și ia la revedere aseară. În vreme ce tu pregăteai cina. Știai?

De data aceasta a fost rândul Veronicăi să se încrunte.

— James? Nu a suflat o vorbă.

— Mi-a spus că nu m-ai invitat la cină pentru că ai crezut că nu voi accepta invitația.

— N-ar fi trebuit...

— Dar a adăugat, așa ca între bărbați, că poate ar trebui să te invit eu să cinăm împreună.

— Ce spui?

— Îl îngrijorează faptul că ai rămas singură. Știe cât de mult îți lipsește prezența lui și a lui Sally. Și n-ar trebui să te uimească cererea lui pentru că, după părerea mea, este cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată un băiat de vârsta lui.

— Dar nu avea dreptul s-o facă.

— Are absolut toate drepturile. Este fiul tău.

— Dar...

— Prin urmare, i-am promis că te voi invita, a întrerupt profesorul șirul obiecțiilor. Am rezervat deja o masă, la noul restaurant din Porthkerris. La ora cinci. Dacă vei refuza mă vei pune într-o situație dificilă, pentru că va trebui să anulez rezervarea și chelnerul va fi furios din această pricină. Nu vei spune nu! Ce zici?

Pentru câteva momente nu a fost în stare să rostească un cuvânt. Îl privea și își aminti ceea ce spusese Frank despre el. În acea clipă toate resentimentele, toată tulburarea și supărarea s-au spulberat.

„Oamenii pot fi duși la exasperare de Marcus Rydale, sau îi poate amuza, dar este imposibil să nu se facă plăcut." Și uimită de acest nou gând, își spunea că era cel mai drăguț și mai plăcut bărbat pe care-l întâlnise în ultimii ani. Împărțiseră aceeași casă timp de mai multe luni și nu bănuise nimic din toate acestea. Dar copiii înțeleseseră. Ei și-au dat seama. Și James a fost cel care a înțeles din primul moment.

Veronica, învinsă de presiunile făcute asupra ei, a început să râdă:

— Nu, nu voi refuza. N-aș putea să spun nu, chiar dacă aș vrea.

— Dar nu vrei, nu-i așa? a spus profesorul.

Și din nou era vorba de o constatare și nicidecum de o întrebare.

Amita

Știrea referitoare la decesul domnișoarei Tolliver a apărut în ziarul de dimineață. Soțul meu mi l-a întins peste masă, în vreme ce ne aflam la micul dejun. Numele a țâșnit dintre rânduri asemenea unui strigăt din trecut.

TOLLIVER. Pe opt iulie, în vârstă de 90 de ani, a încetat din viață Daisy Tolliver, fiica defunctului Sir Henry Tolliver, fost guvernator al provinciei Barana și a soției sale Lady Tolliver. Incinerarea va avea loc în cadru intim.

Nu mă mai gândisem la familia Tolliver de foarte mulți ani. Am cincizeci și doi de ani, am trecut bine de tinerețe, sunt căsătorită și soțul meu se va pensiona curând. Am copii și nepoți. Locuim în Surrey, în Cornwall și copilăria pare pierdută undeva, departe, în trecut, în alte timpuri, într-o altă lume. Dar, din când în când, se întâmplă ceva care să-ți amintească trecutul. Este ca și când o coardă a pianului vibrează și anii care au trecut dispar de parcă nu ar fi fost. Zilele de altădată în care nu urmăreai nici un scop anume, zile senine, veșnic scăldate în lumina soarelui (ploua oare vreodată?) populate de glasuri și tropăieli și de arome încărcate de amintiri

fermecătoare. Castroane cu mazăre dulce în salonul mamei și aroma pateurilor ce se coceau în vechiul cuptor din Cornwall.

Familia Tolliver. După ce soțul meu și-a luat la revedere și a pornit către trenul ce urma să-l ducă la Londra, am pus mâna pe ziar și am ieșit în grădină. M-am așezat în balansoar, alături de stratul cu tradafiri și am citit doar aceste cuvinte: „defunctului Sir Henry Tolliver, fost guvernator al provinciei Barana" Mi-l aminteam perfect: fața roșie, mustața albă, uriașă și pălăria panama. Și mi-l aminteam și pe Angus. Și pe Amita.

La începutul anilor '30, trăiai o experiență ciudată dacă te aflai în situația de a face parte dintr-o familie în care tatăl deținea un post în India. Tatăl meu a făcut parte din Serviciul civil indian și postul său permanent se afla în Barana, unde conducea departamentul fluvial și portuar. Durata serviciului era de patru ani, timp în care dispărea complet din viața noastră, pentru ca mai apoi să revină pentru o perioadă de șase luni; șase luni de permanentă vacanță.

Familia noastră era asemenea altor mii de familii britanice în care povara creșterii copiilor și a conducerii gospodăriei în Anglia, cădea pe umerii soției, a cărei viață era constant tulburată și supusă îndoielilor și întrebărilor. Era greu de luat o decizie dureroasă – fie rămânea alături de copii, fie își însoțea soțul. Dacă alegea prima variantă renunța la viața de femeie căsătorită. Dacă alegea cea de a doua variantă erau necesare o seamă de aranjamente, ce aveau în vedere viața și bunăstarea copiilor. Astfel trebuia să se găsească școlile cu internat și

rudele cu suflet bun sau prietenii apropiați care ar fi trebuit să îi găzduiască în timpul vacanțelor. Oricare dintre variante constituia un rămas-bun, extrem de dureros și inevitabil. La vremea aceea nu existau linii aeriene către India. Abia mai târziu au fost înființate Liniile aeriene imperiale și navele companiei P&O, ce plecau din Londra către India, navigau timp de trei săptămâni mai înainte de a ajunge la destinație. Toate acestea făceau ca despărțirea să fie totală.

Mama mea a fost plecată în India de două ori. De fiecare dată mai înainte de nașterea mea și apoi a surorii mele, prin urmare eram atât de mică încât nu am remarcat absența ei.

În prima ei călătorie, pe când era proaspăt căsătorită, plină de viață și voioșie, a cunoscut-o pe lady Tolliver. Prietenia ce s-a născut între ele putea părea extrem de nefirească pentru că între lady Tolliver și mama mea era diferență de o generație. Și mai mult decât atât, poziția pe care o ocupa lady Tolliver, ca soție a guvernatorului i se potrivea acesteia ca o mănușă. Mama era doar soția unui tânăr funcționar.

Dar lady Tolliver era o persoană prietenoasă, modestă, fără pretenții. O atrăgea prospețimea și naturalețea mamei. Spre satisfacția amândurora și spre uimirea celor din jur, fotoliile lor de pe punte au fost așezate alături și astfel își petreceau cea mai mare parte a timpului sub razele calde ale soarelui, fiecare ocupându-se de lucrul de mână și ore în șir conversația lor se desfășura într-o notă plină de viață, amuzantă, în vreme ce vaporul străbătea Marea Mediterană, trecea prin Canalul de Suez și intra în apele albastre ale Oceanului Indian.

În Anglia, reședința familiei Tolliver se afla în Corn-

wall. Tocmai de aceea, la întoarcerea sa în Anglia, mama purtând o sarcină avansată, dornică de o locuință sigură, a închiriat o căsuță în apropierea reședinței familiei Tolliver. Casa era modestă, cu o grădiniță în jur, pentru că mama nu-și putea permite mai mult de atât. Acolo m-am născut eu și tot acolo s-a născut și sora mea. Am crescut într-un mediu auster, dar fericit. Am rămas în căsuța din Cornwall până la izbucnirea războiului. Acela a fost momentul când viața noastră s-a schimbat și fiecare a fost aruncat în altă direcție.

Privind în urmă s-ar putea spune că viețile noastre erau total lipsite de evenimente. Perioadele de școală și de vacanță punctau trecerea timpului; la fel și scrisorile tatei sau cele pe care le trimiteam noi; pachetele de Crăciun ce soseau de la el constituiau un alt moment demn de luat în seamă. Darurile de Crăciun, ambalate în hârtie de ziar cu caractere indiene aveau o aromă de condimente. La fiecare trei sau patru ani se producea un eveniment cu adevărat uimitor și plin de strălucire: tata se întorcea acasă. Asemenea lui, și familia Tolliver își părăsea palatul din India și numeroșii servitori; grădinile și petrecerile pe care le ofereau în aceste grădini erau date uitării și ele. Familia Tolliver revenea în Anglia pentru a-și vedea prietenii. Își deschideau casa și duceau o viață obișnuită, asemenea tuturor muritorilor de rând.

Daisy era cea mai mare dintre fiice. Era necăsătorită și extrem de pasionată de muzică, dovedind și un talent muzical deosebit. Cu ocazia seratelor muzicale, cânta la vioară și acompania la pian orice persoană dornică să-și etaleze talentul vocal. Cea de a doua fiică se numea Mary și era căsătorită cu un militar a cărui garnizoană se afla în Quetta. Ultimul dintre copii era Angus.

Angus era odorul familiei și nu numai. Chipeș, blond, cu ochi albaștri, era student în ultimul an la Oxford. Conducea în mare viteză un Triumph decapotabil, cu faruri strălucitoare, bine lustruite și juca tenis într-o manieră îndrăzneață, elegantă, asemenea unei vedete de cinema.

Sora mea Jassy, care era cu doi ani mai mare ca mine, era îndrăgostită nebunește de el, dar, din păcate, abia împlinise zece ani, la vremea aceea. Angus, în schimb, nu apărea singur prea des. Totdeauna era însoțit de o fată frumușică. Cu toate acestea, în cazurile rare, în care s-a întâmplat ca alături de Angus să nu se afle nici una dintre aceste tinere, am reușit să înțeleg de ce sora mea era atât de îndrăgostită de el. Angus era gata să joace cricket cu noi sau ne ajuta să construim uriașe castele de nisip, cu șanțuri adânci de apărare pe care le umpleau apele mării la vremea fluxului în timp ce noi săpam și chicoteam și scoteam țipete ascuțite încercând să protejăm meterezele castelelor.

După absolvirea universității, Angus, așa cum era și firesc, și-a urmat părinții în India. Spre deosebire de tatăl său, el nu se afla în slujba statului, ci era angajatul unei uriașe companii maritime, Ironsides, care preluase afacerile Companiei Indiei răsăritene, când aceasta se retrăsese din zonă. Prin urmare, Angus nu locuia în reședința guvernatorului împreună cu părinții, ci avea propria sa locuință în oraș, locuință pe care o împărțea cu alți tineri de vârsta lui, un gen de cămin pentru tineri necăsătoriți.

Este greu de spus când au apărut primele zvonuri. Este imposibil să-mi amintesc cum am reușit eu și Jassy să înțelegem că lucrurile nu stăteau așa cum ar fi trebuit.

Mama a primit o scrisoare din partea tatei. A început să o citească la micul dejun; buzele ei s-au strâns într-un anume fel pe care eu îl înțelegeam prea bine. A împăturit scrisoarea și a pus-o deoparte. Până la sfârșitul mesei nu a rostit nici un cuvânt. Trăiam adânc sentimentul unui dezastru și această stare a durat întreaga zi.

Mai târziu a sosit doamna Dobson pentru a lua ceaiul împreună cu mama. Doamna Dobson era și ea soția unui bărbat plecat în India, dar motivul rămânerii ei în Anglia nu erau copiii, ci starea sănătății sale extrem de delicată de altfel, care nu-i permitea să trăiască în climatul nemilos al Orientului. Eu mă jucam în grădină și din când în când îmi făceam de lucru în jurul lor pentru a prinde o frântură de conversație.

— Dar cum s-au cunoscut?

— Cine poate știi?! Totdeauna a reușit să remarce fetele drăguțe.

— Ar fi putut să se căsătorească cu oricare fată ar fi dorit. Cum poate să facă o asemenea prostie? De ce riscă să piardă totul?

Mama a remarcat prezența mea și a făcut un semn iute din mână. Doamna Dobson a tăcut brusc, s-a întors către mine și a zâmbit ca și când dorea să-și arate bucuria de a mă fi întâlnit.

— Ia te uită! Să fie Laura?! Ce mare te-ai făcut!

Mi s-a dat voie să beau ceaiul alături de ele și să mănânc toate sandvișurile cu castraveți, ca și când astfel aș fi putut da uitării cele auzite.

În cele din urmă, adevărul a fost scos la lumină, chiar de Doris, menajera noastră. Doris era prietenă cu Arthur Penfold, un tânăr ce avea grijă de grădina familiei Tolliver. Doris își petrecea ziua liberă alături de el; acesta venea

pe motocicletă și apoi porneau împreună către luminile strălucitoare din Penzance. Doris încolăcindu-și brațele în jurul lui Arthur, cu fustele lungi, fâlfâind în urmă, în bătaia vântului.

Uneori, seara, dacă doream să mă spăl pe cap sau mă simțeam singură, Doris urca și îmi ținea de urât sau mă ajuta să-mi fac baie.

Îngenunchia pe covorașul din baie și îmi freca bine genunchii. În aer plutea aroma grea a săpunului Pears. Așa s-a întâmplat și în seara în care mi-a dat vestea:

— Angus Tolliver se însoară.

Deodată am simțit o durere teribilă pentru Jassy. Ea plănuia să se căsătorească cu Angus dacă el ar fi avut răbdare să o aștepte să crească.

— De unde știi?

— Mi-a spus Arthur.

— Dar el de unde știe?

— Mama lui a primit o scrisoare de la Agnes.

Agnes era camerista personală a soției guvernatorului. Această femeie cu chip aspru, călătorea resemnată între Anglia și India suferind cumplit din pricina căldurii, doar pentru că nu voia nici în ruptul capului să lase o servitoare de culoare să calce lenjeria stăpânei sale.

— În mod sigur acolo spiritele sunt foarte agitate, a adăugat Doris.

— De ce?

— Pentru că părinții săi nu vor să-l vadă însurat pe Angus.

— De ce nu?

— Pentru că vrea să se însoare cu o indiană. Asta e. Domnul Angus vrea să se însoare cu o indiană.

— O indiană?

— Jumătate.

Asta era și mai rău. Anglo-indiană. Chi-chi. Uram această poreclă, pentru că îmi displăceau profund oamenii care o foloseau. Cu toate acestea eram îngrozită. Nu călătorisem niciodată în India, dar de-a lungul anilor, asemenea unui burete, absorbisem vocabularul, tradițiile și cele mai multe dintre prejudecățile părinților și ale prietenilor acestora. Cunoșteam India. Auzisem despre arșiță și ploi. Ascultasem despre călătoria în interiorul țării. Eram familiarizată cu numele de Durbars, cu ceremonialul elefanților și vedeam ca aievea razele soarelui strălucind la vremea parăzilor mândre. Știam că majordomul era numit „purtător", grădinarului i se spunea „mali" și vizitiului grăjdar. Semnificația cuvintelor burra și chota, erau mare și mic. Dacă sora mea voia să mă scoată din minți mă striga Duduia Baba.

Nu eram neștiutoare nici în privința semnificației cuvântului anglo-indian. Un anglo-indian nu era nici englez, nici indian. Anglo-indienii lucrau în birouri sau pentru căile ferate. Purtau pălării tropicale și vorbeau cu accent velș ori (fapt ce nu se menționa în gura mare) nu foloseau hârtie igienică după ce mergeau la toaletă.

Angus Tolliver urma să se căsătorească cu o asemenea persoană.

Îmi era imposibil să vorbesc despre acest lucru. Angus, mândria familiei Tolliver, unicul fiu al guvernatorului, urma să se însoare cu o anglo-indiană. Rușinea lor o trăiam și eu, ca și când ar fi fost a mea însămi pentru că, deși aveam numai opt ani, știam că o asemenea căsătorie însemna pentru Angus pierderea a tot ce avusese și a tot ce ar fi putut avea. Urma să-și piardă poziția socială și să dispară din viața noastră. Pentru noi era pierdut pentru totdeauna.

Timp de trei zile am purtat în mine această suferință. Când mama nu a mai putut îndura să rămână martora tăcută a durerii mele, m-a întrebat ce se întâmplă cu mine. Fără să o privesc în față, cu greu, i-am mărturisit motivul amărăciunii mele.

— Cum ai aflat?

— Doris mi-a spus. Ea știa de la Arthur Penfold. Mama lui a primit o scrisoare de la Agnes.

Am ridicat privirile către mama și am observat că ea nu se uita la mine. Încerca să aranjeze niște flori într-o vază, dar în mod neobișnuit mâinile ei, atât de dibace de obicei, păreau neputincioase, stângace.

— Este adevărat? am întrebat eu.

— Da, este adevărat.

Pierdusem și ultima speranță. Am înghițit cu greu nodul ce creștea în gâtul meu.

— Este... ea este... anglo-indiană?

— Nu. Mama ei este indiană și tatăl francez. Se numește Amita Chabrol.

— Este chiar atât de grav dacă se căsătoresc?

— Nu. Nu va fi grav. Dar este greșit.

— De ce?

Știam ce înseamnă accentul chi-chi, cunoșteam pălăriile tropicale, eram conștientă de stigmatul social. Dar de ce trebuia ca Angus să treacă printr-o asemenea experiență?

— De ce este greșit?

Mama a clătinat din cap, ca și când încerca să nu izbucnească în lacrimi, sau de parcă ar fi vrut să nu mă pălmuiască sau să țipe la mine.

— Pur și simplu este greșit. Rasele nu trebuie să se amestece între ele. Nu este... nu este corect pentru copii.

— Vrei să spui că nu este bine să ai bebeluși care aparțin și unei rase și celeilalte?

— Da, nu e drept.

— Dar, de ce?

— Pentru că viața nu este deloc ușoară pentru ei. Este grea.

— De ce este grea?

— Of, Laura! Pentru că așa este. Oamenii îi disprețuiesc. Sunt cruzi, dau dovadă de multă răutate față de ei.

— Dar asta fac numai oamenii cei răi, cei odioși.

Doream din tot sufletul ca mama să mă liniștească, să mă asigure că ea nu ar fi dat dovadă de cruzime față de un bebeluș anglo-indian. Mama iubea copiii, mai ales bebelușii.

— Tu nu ai putea să fii crudă, insistam eu.

În acel moment mama tocmai rupea frunzele unui trandafir. S-a oprit brusc. A închis ochii strâns, ca și când avea ceva de ascuns. Cred că în acea clipă instinctul îi spunea, o îndemna să mă susțină, să îmi arate că era de partea mea, dar trăise îndelung sub influența vechilor prejudecăți. Rigiditatea convențiilor sociale era de neînfrânt; îi era imposibil să le încalce, să se elibereze de ele. Am așteptat să văd că se apără, dar ea a deschis ochii și a continuat să smulgă frunzele trandafirului.

— Este greșit. Este rău. Asta este tot ce pot să spun. Și este deosebit de grav pentru Angus, deoarece tatăl său este guvernatorul provinciei.

— Ce le rămâne de făcut?

Nu le rămăsese nimic de făcut.

Angus și mireasa lui au fost cununați într-o biserică modestă din cea mai puțin elegantă zonă din Barana și nunta a fost cât se poate de restrânsă. Părinții lui Angus nu au fost prezenți. Cei doi tineri căsătoriți și-au petrecut luna de miere într-o stațiune situată în zona mon-

tană a Caşmir-ului. Când s-au întors, Angus a demisionat din slujba pe care o avea la Ironsides şi după câteva încercări nereuşite a găsit în cele din urmă un post modest într-o companie deţinută de un tamil extrem de muncitor. El şi Amita s-au mutat într-o căsuţă situată într-un cartier îndepărtat de zona rezidenţială britanică. Lungul exil într-o lume lipsită de strălucire începuse.

Trei ani mai târziu, în 1938, au venit acasă. Tatăl lui Angus demisionase, astfel încât el şi soţia sa, lady Tolliver se mutaseră definitiv la reşedinţa lor din Cornwall. Îmbătrâniseră şi o parte din strălucirea lor pălise. Sir Henry îşi petrecea zilele scriindu-şi memoriile şi smulgând buruienile din straturile de flori. Lady Tolliver mergea la cumpărături cu un coşuleţ şi după-amiaza juca Mah Jong. Daisy Tolliver se dedicase acţiunilor caritabile şi conducea orchestra locală, cântând şi la vioară.

Doris şi Arthur Penfold s-au căsătorit. Eu şi Jassy am fost domnişoarele de onoare şi am purtat rochii făcute din organdi cu centuri late din panglică albastră. La nunta lui Doris, lady Tolliver ne-a povestit despre Angus şi Amita.

— O va aduce în vizită în Europa. Vor sta un timp la Lyons cu bunicii ei şi apoi vor veni aici pentru a petrece câteva zile alături de noi.

Chipul ei, ridat în mod vizibil în urma evenimentelor ce o marcaseră, strălucea de bucurie la gândul că Angus urma să-i viziteze. Mă gândeam cât de fericită era şi cât de mulţumită că putea să-şi exprime aceste sentimente fără a jigni pe cei din jur sau fără a-şi pune soţul într-o situaţie neplăcută. Mi-am spus că era probabil extrem

de fericită că devenise o persoană obișnuită, un om ca oricare altul, eliberată de toate restricțiile sociale impuse de vechiul ei statut.

— Sunt sigură că va dori să vă vadă pe tine și pe Jassy. I-ați fost dragi totdeauna. Voi vorbi cu mama voastră și voi face aranjamentele necesare.

Jassy împlinise deja paisprezece ani.

— Ești dornică să-l vezi pe Angus Tolliver? am întrebat-o eu.

— Nu în mod special, a răspuns Jassy cu un ton detașat. Aș fi vrut să nu o aducă și pe ea.

— Te referi la Amita?

— Nu vreau s-o cunosc, s-o întâlnesc. Nu vreau să fiu silită să am de a face cu ea.

— Pentru că s-a căsătorit cu Angus sau pentru că este anglo-indiană?

— Pentru că este anglo-indiană. Este chi-chi. Nu înțeleg cum poate lady Tolliver să o primească în casă.

Am rămas fără grai. Aș fi putut să înțeleg sentimentele de gelozie, dar disprețul lui Jassy era imposibil de înțeles. Răspunsul ei mă afectase profund, așa încât am întors spatele și am lăsat-o singură.

Hotărârea fusese luată. Lady Tolliver împreună cu Daisy urmau să-i aducă pe Angus și pe Amita, în vizită, pentru a lua ceaiul împreună cu noi. Cu cât se apropia ziua stabilită cu atât mă simțeam tot mai neliniștită pentru că nu vedeam nici o schimbare în atitudinea lui Jassy. Mi-l imaginam pe Angus purtând un costum prost croit din doc. În urma lui pășea cu un aer jalnic soția sa. Probabil nici nu avea habar cum să folosească cuțitul pen-

tru unt. Poate răcorea ceaiul suflând în el. Era posibil ca Angus să se fi săturat de prezența ei, se jena din pricina ei și regreta impulsul care-l aruncase într-o asemenea căsnicie. Sentimentul lui de jenă, stânjeneala lui s-ar fi răspândit în jur, cuprinzându-ne și pe noi asemenea unei suferințe agonizante, paralizante.

După prânz, în ziua ceaiului, eu și Jassy am mers pe plajă cu câțiva prieteni care organizaseră un mic picnic. La ora trei, eu și Jassy ne-am luat la revedere și am pornit către casă, traversând terenul de golf, fiecare dintre noi ducând sub braț costumul de baie și prosopul ud. Tălpile noastre, ca și picioarele până mai sus de genunchi, erau acoperite de nisip uscat.

Era o zi caldă, cu vânt. Cimbrișorul călcat la pământ de pașii noștri umplea aerul de o aromă dulce și mentolată. Ne-am oprit în apropierea bisericii și am încălțat pantofii, apoi am pornit în grabă către casă. Jassy, atât de vorbăreață de obicei, era extrem de tăcută. Privind-o cu atenție, mi-am spus că poate nu intenționase să fie nesuferită în zilele ce trecuseră. Era la fel de emoționată și tensionată ca și mine în așteptarea întâlnirii cu Angus și cu Amita. Și totuși, această situație ne afectase în mod diferit pe fiecare dintre noi.

Când am ajus acasă, am găsit-o pe mama în bucătărie unde turna unt peste brioșele abia scoase de la cuptor.

— Fuga sus și schimbați-vă! ne-a îndemnat ea. V-am pregătit totul!

Am observat că îmbrăcase rochia de culoare turcoaz din olandă cu ajururi și la gât purta mărgelele din sticlă albastră pe care le primise în dar de ziua ei, din partea tatei. Erau de fapt cele mai bune mărgele ale ei. Pentru noi pregătise rochiile din bumbac asortate cu pantalonii

strânși la genunchi făcute dintr-un material cu modele florale de culoare albastră, mici și discrete. Șosetele albe, curate și pantofii roșii cu barete și năsturași urmau să ne completeze ținuta. Ne-am spălat mâinile și fețele și Jassy m-a ajutat să mă pieptăn; căci părul meu era bogat și cârlionțat și, în acea după-amiază, plin de nisip.

În vreme ce ne îmbrăcam, am auzit motorul unei mașini ce se apropia. A oprit în fața porții. Jos, s-a deschis ușa de la intrare și am auzit pașii mamei pe aleea ce ducea către poartă. Pornise în întâmpinarea oaspeților.

— Să mergem! m-a îndemnat Jassy.

Am pornit pe scări, în jos, dar în ultimul moment, Jassy s-a întors din drum.

A intrat în camera noastră și a luat medalionul de aur pe care și l-a pus în jurul gâtului. Tare îmi doream să fi avut și eu un medalion sau un talisman care să-mi dea curaj./

Stăteam în sufragerie. Ușa dinspre hol era deschisă și se auzeau voci scăzute, râsete ușoare. Probabil îmbărbătată de medalionul pe care îl purta, Jassy pornise înaintea mea, în vreme ce eu o urmam ușor temătoare. Când am intrat am auzit glasul lui Angus:

— Iat-o pe Jassy!

În momentul următor o cuprinsese în brațe și o strângea la pieptul său ca pe vremea când era copil. Am observat că Jassy se îmbujorase, apoi privirile mele au alunecat dincolo de ei. Lady Tolliver se așezase confortabil în cel mai comod fotoliu. Daisy Tolliver ședea pe un taburet și pe bancheta de la fereastră, alături de mama, cu spatele spre grădină stătea... Amita.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost îmbrăcămintea ei. Părea un strigăt de sfidare, o provocare aruncată întregii lumi sub forma unui sari roșu ca flacăra. Cum aș putea descrie prezența ei? Era asemenea unei păsări a paradisului. Era de o frumusețe imposibil de exprimat în cuvinte, magnifică și tocmai de aceea atât de nelalocul ei într-o sufragerie engleză, într-o după-amiază fierbinte de vară, învăluită în nuanțe calde de roz și roșu ca sângele voinicului.

Era minionă, perfect proporționată, cu pielea fină și mătăsoasă, de un galben auriu. Avea ochi mari, imenși, întunecați, ușor oblici și perfect modelați. Bijuteriile scânteiau și străluceau în urechi, la încheieturile mâinilor și pe degete. În picioare purta doar sandale, delicate, din cureluțe aurii. Toate acestea aminteau de o indiană adevărată, dar părul îi trăda originea europeană prin desimea și grosimea firului, prin culoarea neagră și mai ales prin bogăția buclelor. Îl purta liber, trecându-i de linia umerilor și îi încadra chipul oferindu-i un aer copilăresc. Avea și o poșetă din piele de ied auriu. În încăpere plutea un amestec de arome discrete, din care se distingea moscul.

Îmi era imposibil să-mi desprind privirile de ea. Nici când Angus și lady Tolliver m-au sărutat n-am putut să-mi iau ochii de la ea. Când i-am fost prezentată, Amita râdea. Probabil din pricina tenului închis la culoare, dinții ei mi se păreau cei mai albi pe care îi văzusem vreodată.

— Presupun că și eu trebuie să te sărut.

Glasul ei mă fermeca. Rostea vocalele prelungindu-le, cu o ușoară intonație franceză.

— Nu știu.

— Ce zici? Încercăm?

Am sărutat-o. Până în acel moment nu trăisem niciodată un moment vrăjit, fascinant ca acela și eram uluită, fermecată de frumusețea ei în momentul în care m-a sărutat. Atunci un gând mi-a trecut prin minte; era atât de ușor, ca bătaia din aripi a unei molii, o adiere ce dispare cât ai clipi. „De ce s-a agitat toată lumea?"

Amintirea acelei după-amieze îmi este neclară. Doar un sentiment de strălucire, de intensă fascinație a rămas adânc întipărit în sufletul meu. Părea că această vrajă coborâse asupra casei mamei mele, asemenea unei adieri de aer răcoros, transparent, luminos. Angus se schimbase mult, dar în bine, după părerea mea. Era un om cu totul nou. Aerul de băiețan frumușel și veselia dispăruseră; căpătase o atitudine prudentă, un soi de reținere, dar în același timp devenise mai puternic. Era mândru și avea expresia unui om împlinit. Mi se părea mai înalt, deși ar fi trebuit să fie invers pentru că înaintând în vârstă toți cei din jur mi se păreau mai scunzi. Probabil uitasem cât de drept și mândru se ținea. Uitasem cât de lați erau umerii lui și nu-mi mai aminteam forma elegantă a mâinilor sale.

Chiar și conversația a fost minunată, sofisticată. S-a vorbit despre Florența, pe care abia o vizitaseră și despre picturile lui El Greco văzute în Madrid. Vizitaseră Parisul și Angus o tachina pe Amita din pricina numărului mare de haine pe care și le cumpărase. Amita râdea spunându-i mamei:

— Cum ar putea un bărbat să înțeleagă cât de irezistibile sunt magazinele, pălăriile, pantofii!

Toți am izbucnit în râs.

Angus ne-a mărturisit că se hotărâseră să părăsească

India și să se stabilească în Burma. Angus fusese numit director al unei noi sucursale a companiei pentru care lucra și sediul acesteia fusese stabilit în Rangoon. Se gândeau să-și caute o casă și Angus voia să-și cumpere o barcă și să o învețe pe Amita să navigheze. Un nou motiv de veselie, căci Amita se plângea că numai vederea unei bărci o făcea să se simtă rău. Și mai mult decât atât era efortul pe care l-ar fi necesitat practicarea acestui sport. Singurul efort depus de-a lungul vieții ale, după cum mărturisea, a constat în întoarcerea paginilor de carte.

După ce am luat ceaiul am ieșit toți în grădină. Lady Tolliver, Daisy și mama stăteau împreună de vorbă. Jassy care părea să-l fi iertat pe Angus și care își recăpătase starea de spirit obișnuită, stătea alături de acesta și îl îndemna să-i povestească despre vânătorile de tigri și despre casele plutitoare din Caşmir. Amita mi-a cerut să-i arăt grădina, așa încât am pornit către straturile de trandafiri și am încercat să-mi amintesc numele diverselor soiuri.

— Acesta este Elizabeth din Glamis și Ena Harkness și cel agățător se numește Albertine. Are același miros ca și merele dulci.

Zâmbea ascultându-mă.

— Îți plac florile?

— Da, mai mult decât orice altceva.

— Sunt hotărâtă ca în Rangoon să am cea mai frumoasă grădină care s-a văzut vreodată. Voi planta bougainvillia și jacaranda și flori de templu și nalbe roșii ce vor crește mai înalte decât un bărbat. Voi avea pajiști

verzi pe care se vor plimba păunii în voie și cocori albi și havuzuri rotunde împresurate de trandafiri și în apa cărora se va oglindi albastrul cerului. Când vei crește mare și vei avea... să zicem șaptesprezece ani vei veni și vei sta cu noi, cu mine și cu Angus, și îți voi arăta toate frumusețile acelor locuri. Vom organiza petreceri în onoarea ta și vom dansa și vom merge la picnicuri sub lumina lunii, pe malul apei. În jurul tău vor roi tineri, asemenea fluturilor atrași de flacăra lumânării și se vor îndrăgosti de tine.

O priveam pe Amita cu ochi mari, vrăjită de vorbele ei, hipnotizată de imaginile de vis, descrise de ea: eu, la șaptesprezece ani, frumoasă și suplă așa cum era Amita, cu o talie îngustă și bust așa cum se cuvine. Îi vedeam pe toți admiratorii mei, înalți, cu spatele drept, îmbrăcați în uniforme strălucitoare. Auzeam muzica și simțeam aroma grea a florilor de templu și vedeam luna oglindindu-se...

— Vei veni?

Glasul ei a spulberat visul. Își pierduse veselia. Ochii ei întunecați aveau priviri strălucitoare și înlăcrimate. Și atunci am înțeles că totul era rodul fanteziei sale. Niciodată nu s-ar fi putut bucura de frumusețile unei grădini în Rangoon pentru că viața pe care ea și Angus o aleseseră nu le permitea accesul la asemenea bogății. Și eu nu puteam să-i vizitez. Niciodată nu va fi putut să-i ceară mamei permisiunea să-i vizitez și chiar dacă ar fi făcut-o, mama nu mi-ar fi dat voie să plec. Totul era o himeră, un joc al imaginației. Atât ea cât și eu eram conștiente de acest lucru, dar cu toate acestea nu suportam să-i văd chipul înnourat, să fiu martora tristeții ei. Prin urmare am zâmbit și am privit-o drept în față.

— Voi veni; sigur că voi veni. Aș fi foarte fericită. Îmi doresc acest lucru mai mult ca orice altceva.

A zâmbit și și-a alungat lacrimile clipind. Mi-a prins capul în mâini și privindu-mă mi-a spus:

— Într-o bună zi voi avea și eu o fetiță a mea și aș vrea să fie la fel de dulce și drăgălașă cum ești tu.

Deodată am simțit cum între noi apăruse o legătură trainică. Părea că o cunosc dintotdeauna și voi fi aproape de ea pentru toată viața. Și în acea clipă, cu o certitudine nestrămutată am știut că nimeni nu avusese dreptate. Toți gândiseră greșit: mama și tatăl meu, familia Tolliver, și părinții lor și părinții părinților. Prejudecățile, ideile preconcepute, snobismul, tradițiile se prăbușiseră ca un castel din cărți de joc și așa au rămas de atunci înainte.

Dezvăluindu-mi adevărul gol-goluț, despuiat de toate impresiile și influențele copilărești, Amita mi-a schimbat complet viața. „De ce s-a agitat toată lumea?", mă tot întrebam, dar răspunsul era unul singur: „Degeaba". Așa sunt oamenii. Unii sunt buni, alții răi, alții sunt negri, alții albi, dar indiferent de culoarea pielii sau de diferențele religioase și de tradiții, toți avem ceva de oferit unii altora, toți avem ceva de dăruit chiar dacă este vorba doar de viață în sine.

Mai înainte de a pleca, Amita s-a dus la mașină și apoi a revenit cu două pachete, unul pentru Jassy și unul pentru mine. După plecarea oaspeților, am deschis pachetele și am descoperit păpușile. Nu mai văzuserăm niciodată asemenea păpuși meșteșugit lucrate, elegant îmbrăcate, cu un aer de persoane adulte, cu manichiură și pedi-

chiură perfecte și cu cercei scânteietori. Celelalte păpuși ale noastre au avut nume ca Rosemary sau Dimples, dar cele două păpuși primite în dar de la Amita n-au purtat niciodată un nume. Nici nu ne-am jucat cu ele. Le-am așezat într-o vitrină din dormitorul nostru, alături de serviciul de ceai pentru păpuși moștenit de la bunica și setul de animale cioplite din lemn, dat nouă de o mătușă bătrână.

N-am putut să împărtășesc nimănui gândurile despre Amita.

— Ți-a plăcut? m-a întrebat mama într-o zi când ne aflam numai noi două, Jassy fiind invitată la ceai, la o prietenă.

Nu am fost în stare să vorbesc despre ce simțeam, despre adevărul descoperit pentru că știam că ne aflam în tabere diferite. Nu eram dușmani în nici un caz, dar aveam păreri diferite și pentru tot restul vieții trebuia să ne obișnuim să trăim astfel.

Prin urmare am răspuns scurt:

— Da.

Apoi am continuat să mănânc felia de pâine cu unt.

Pe Angus și pe Amita nu i-am revăzut. A izbucnit războiul și le-a fost imposibil să vină în Anglia. Când japonezii au invadat Burma, Amita era însărcinată. A reușit să scape din Rangoon, refugiindu-se în nord, în Assam împreună cu funcționarii de la Departamentul forestier, ajutați de mahoni și elefanții lor, într-un grup impresionant de copii și femei. Angus a rămas, susți-

nând că trebuia să închidă birourile și să distrugă documentele. Promisese că o va urma, dar se pare că a întârziat plecarea. A fost capturat de japonezi și a murit, un an mai târziu, într-un lagăr de prizonieri.

Marșul obositor și lung s-a dovedit extrem de periculos pentru o tânără care nu făcuse alt efort de-a lungul vieții sale decât pe acela de a întoarce filele cărții. La o zi după ce grupul de refugiați extenuați a ajuns în Assam, Amita a născut un copil prematur. Au reușit să o ducă la un spital militar, dar nu s-a mai putut face nimic pentru ea. Copilul a murit și la câteva ore după el viața Amitei s-a stins și ea.

Mai am încă păpușa pe care mi-a dăruit-o. Părul vopsit, închis la culoare, acoperă capul întunecat, ochii alungiți sunt încă fardați după moda orientală și bănuții și firul de aur al sari-ului scânteiază încă sub razele soarelui. Într-o bună zi, când nepoțica mea cea durdulie va fi destul de mare pentru a înțelege, îi voi povesti despre Amita și îi voi da păpușa.

Aș putea să-i vorbesc și despre adevărul dezvăluit de Amita în acea după-amiază de vară cu atâta sinceritate. Totuși, sper și doresc să cred că, până la vremea când ea va fi destul de mare pentru a primi păpușa, nepoțica mea va fi descoperit acest adevăr singură, fără alt ajutor.

Dormitorul albastru

Pe măsură ce soarele aluneca pe cer, coborând către apus, umbrele se alungeau și se întindeau peste dunele nisipoase și plaja se golea. Mamele își strigau copiii neascultători, îndemnându-i să iasă din apa caldă, adusă de curenții de vară. Bebelușii toropiți de căldura soarelui erau așezați în cărucioare, coșurile de picnic erau încărcate și sandalele și prosoapele dispărute apăreau pe neașteptate. În jurul orei șapte plaja era aproape pustie. Un lucrător al salvamarului putea fi zărit stând pe scaun alături de gheretă; numai o pereche de amatori de surf rămăsese de asemenea pe plajă; o femeie cu un câine gălăgios și agitat nu se îndura nici ea să părăsească plaja.

La fel și Emily și Portia.

Emily avea paisprezece ani și Portia cu un an mai mult. Emily locuia în sat – se născuse în sat și își petrecuse toată viața în casa bătrână cu numeroase coridoare și cotloane, aflată lângă biserică. Portia era din Londra. Din totdeauna, părinții săi închiriau pe timpul verii, în luna august, casa familiei Luscombe, în vreme ce aceștia plecau să-și viziteze fiica, aflată într-un sătuc din Scoția, un loc al cărui nume îți amintea de străvechi.

De pe vremea când erau micuțe, Emily și Portia s-au

jucat împreună. În mod normal drumurile lor nici nu s-ar fi putut întâlni, pentru că cele două copile nu aveau nimic în comun. Dar Portia avea frați și surori mult mai mari ca ea, în vreme ce Emily era singură la părinți. Prin urmare, încurajate de familie, cele două fetițe au legat o amiciție care le mulțumea pe amândouă oferindu-le compania de care aveau nevoie. Cu timpul au ajuns să-și facă și confidențe.

Portia era cea care avusese ideea să iasă pe plajă în acea după-amiază. Îi telefonase prietenei sale imediat după prânz.

— sunt singură. Giles și prietenii lui au plecat să urmărească cursa automobilelor de serie.

Giles era fratele Portiei, student la Cambridge, un tânăr înspăimântător de deștept și extrem de erudit

— eu n-am vrut să merg cu ei. Este prea cald și miroase urât.

Emily ezita. Portia a sesizat ezitarea ei:

— N-ai nimic altceva de făcut?

Strângând receptorul în mână, Emily trăgea cu urechea la liniștea casei ce moțăia în căldura amiezei. Doamna Wattis, după ce strânsese masa și spălase vasele de la prânz pornise către Fourbourne unde locuia sora sa și urma să rămână acolo peste noapte. Tatăl lui Emily se afla în Bristol, plecat într-o călătorie de afaceri și urma să se întoarcă abia peste două zile. Stephanie se afla în dormitorul ei, unde se odihnea după masa de prânz.

— Nu, nu am nimic de făcut. Voi veni.

— Atunci adu biscuiți sau sandvișuri și eu voi aduce o sticlă de limonadă. Ne întâlnim la biserică.

Emily nu o mai văzuse pe Portia din anul ce trecuse. Imediat ce s-au întâlnit, a simțit cum i se strânge inima.

Se întâmplase ceea ce se întâmpla și la școală. Toate prietenele ei păreau să crească mai repede decât ea, căpătau forme de adolescente, luau note mai bune, se bucurau de un statut privilegiat, în vreme ce ea, Emily, rămânea mereu în urmă, agățându-se de copilărie ca de un colac de salvare, temându-se să se despartă de ceea ce cunoștea, de ceea ce îi era familiar. Tânjea să se afle alături de ceilalți, să meargă înainte, dar îi lipsea curajul să facă primul pas în această direcție.

Și acum, iată că și Portia se schimbase.

Și Portia crescuse. Avea o siluetă bine conturată. În răstimp de un an se transformase dintr-un copil într-o tânără femeie. Pantalonii scurți și strâmți, ca și tricoul, îi scoteau în evidență talia suplă, coapsele și picioarele lungi și bronzate. Părul ei crescuse și buclele întunecate se revărsau peste umeri. Își făcuse găuri în urechi și purta cercei strălucitori din aur. Ori de câte ori mișca sau întorcea capul, cerceii scânteiau sub razele soarelui printre buclele lucioase și întunecate. Unghiile de la picioare și le acoperise cu lac de culoare roșie și își răsese părul de pe picioare.

Traversînd terenul de golf pentru a ajunge la plajă au trecut printre mai multe grupuri de tineri și de jucători. Cu un an în urmă nici unul dintre ei nu își îndreptase atenția către cele două fete, dar în acel moment, Emily era conștientă că privirile se îndreptau către Portia și ea urmărea reacția acesteia.

Portia părea să nu-și dea seama de privirile admirative ce-o însoțeau. Mersul ei era mai sigur și își purta capul mândru bucurându-se să-și simtă părul răvășit de adierea vântului. Nici unul dintre tineri nu se uita la Emily și aceasta nici nu se gândea că ar fi fost posibil.

Cine ar fi putut să întoarcă privirile după o adolescentă înaltă și slabă, fără forme și rotunjimi, cu părul de culoarea paiului și cu ochelari îngrozitori?

— Mai porți încă ochelari? De ce nu-ți iei lentile de contact?

— S-ar putea să renunț la ochelari, dar mai întâi trebuie să mai cresc.

— O fată de la școală poartă deja lentile, dar mi-a mărturisit că la început i-a fost foarte greu.

Emily simțea că această conversație îi făcea rău. Nu suporta gândul că ar fi putut să-și pună lentile de contact, cum nu suporta să-și taie unghiile cu forfecuța (mama ei o învățase să folosească o pilă de unghii) sau să mănânce sandvișuri pe care se așezase nisip.

Dornică să scape de acest subiect de conversație, s-a grăbit să întrebe:

— Ai fost la cursurile de vară anul acesta?

Portia a făcut o grimasă.

— Da, dar încă nu am primit rezultatele. Cred că va fi bine, dar părinții mă îndeamnă să nu renunț și să încerc să merg mai departe. Mă îngrozește gândul că mai am doi ani de școală. Încerc să-i conving să fac alte cursuri suplimentare vara viitoare. Simt că mă sufoc de atâta învățătură. Dar tu? Tu ce ai făcut?

Emily a evitat să o privească pe Portia pentru că se întâmpla ca de multe ori să i se umple ochii de lacrimi când se aducea vorba despre acest subiect și tocmai atunci trăia un astfel de moment.

— Voi da examenele vara viitoare.

De partea cealaltă a golfului o mașină alerga de-a lungul drumului către plajă. Razele soarelui se reflectau în parbriz trimițând semnale luminoase. A urmărit mașina

din priviri concentrându-se asupra ei până când s-a simțit în stare să-și ascundă emoția.

— Am vrut să urmez cursurile pentru diferențe, dar domnișoara Myles, diriginta mea, m-a îndemnat să mai aștept un an.

De fapt, întâlnirea cu domnișoara Myles fusese un adevărat coșmar. Domnișoara Myles se dovedise înțelegătoare și blândă, amabilă. Pe de altă parte, Emily nu fusese în stare de altceva decât să o privească paralizată din pricina suferinței adânci prin care trecea. Abia dacă auzea cuvintele domnișoarei Myles. Îi era greu să rețină înțelesul vorbelor ei. „Nimeni nu are pretenția să treci examenele, Emily. Nu într-un moment ca acesta. Și de fapt, la ce bun te-ai grăbi? Nu crezi că ar fi bine să îți acorzi un răgaz de un an? Timpul vindecă toate durerile. Nu spun că în douăsprezece luni ai putea să uiți de mama ta, pentru că știu că niciodată n-o vei da uitării, dar cred că te vei simți mai bine, durerea se va domoli."

Au ajuns la calea ferată și au urcat pasarela ce despărțea terenul de golf de dune. La jumătate s-au oprit așa cum făceau întotdeauna și au privit liniile șerpuitoare, scânteind în lumina soarelui.

— Mi-a spus mama că tatăl tău s-a recăsătorit.

— Da.

— E drăguță?

— Da.

Tăcerea prelungită i se părea lui Emily ca un semn de dezaprobare și respingere față de Stephanie. De aceea s-a grăbit să adauge.

— Este foarte tânără. Abia a împlinit douăzeci și nouă de ani.

— Știu. Mi-a spus mama. Și mi-a spus și despre copil. Te deranjează gândul că va sosi pe lume un bebeluș?

— Nu, a mințit Emily.

— Trebuie să fie amuzant pentru cineva de vârsta ta să știe că va veni un bebeluș în familie.

— Nu mă deranjează.

Cumpăraseră deja un pătuț pentru copil. Tata coborâse din pod vechiul cărucior în care o plimbase pe Emily și Stephanie îl curățase, îi unsese roțile și îl lustruise. Făcuse o cuvertură colorată din petice și acum cărucio-rul și păturica așteptau într-un colț al spălătoriei.

— Va fi o experiență ciudată pentru tine, care n-ai avut nici frați nici surori.

— Va fi bine.

Simțea parapetul din lemn al pasarelei fierbinte sub mâinile ei, aspru, răspândind un miros de creozot.

— Da, va fi bine. Hai să mergem. Este cald și aș vrea să înot.

Au continuat drumul de-a lungul pasarelei, pașii lor răsunând înfundat pe plăcile din lemn. Au coborât trep-tele și au pășit pe poteca ce ducea către dune.

Au înotat şi au făcut plajă, întinse pe nisipul cald, una cu fața către cealaltă. Portia vorbea necontenit despre vacanța următoare când era posibil să meargă la ski, despre băiatul pe care îl cunoscuse de curând şi care îi promisese că o va duce la discotecă, despre jacheta din piele de căprioară pe care i-o promisese tatăl ei ca dar de ziua de naștere. Nu a adus vorba despre Stephanie şi despre bebelușul ce urma să se nască şi Emily îi era re-cunoscătoare în gând, pentru discreție.

La sfârșitul zilei, pe când începea să se lase seara, a sosit și momentul să pornească spre casă. Era ora fluxu-

lui şi malul nisipos era tivit cu spuma albă a talazurilor. Marea era un nesfârşit caleidoscop de luminiţe licărind şi strălucind până departe. Cerul era perfect senin, devenind treptat de un albastru întunecat.

Portia şi-a privit ceasul.

— S-a făcut aproape şapte. Trebuie să plec.

S-a ridicat şi a început să scuture nisipul de pe costumul de baie.

— În seara aceasta avem o mică petrecere. Giles şi-a invitat prietenii la cină şi i-am promis mamei că o voi ajuta să pregătească masa.

Emily îşi imagina atmosfera din casa plină de tineri. Toţi se cunoşteau între ei. Mâncau o porţie după alta, beau bere, ascultau ultimele noutăţi muzicale. Imaginea era demnă de invidiat, dar şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Şi-a tras tricoul peste cap şi a spus doar atât:

— Şi eu trebuie să plec.

Cu o politeţe care nu-i stătea în fire, Portia a întrebat:

— Aveţi oaspeţi?

— Nu. Tata e plecat şi Stephanie a rămas singură.

— Aha! Deci eşti singură cu maştera.

— Dar nu este o maşteră, s-a grăbit Emily să o contrazică.

— Am glumit, a liniştit-o Portia, în timp ce strângea prosoapele şi uleiul de plajă, îndesând totul în sacoşa de plajă pe care erau tipărite cu litere roşii, uriaşe,cuvintele „St. Tropez".

S-au despărţit în faţa bisericii.

— M-am simţit minunat. Sper să mai ieşim împreună,

a spus Portia la despărțire, fluturând mâna în semn de rămas bun și a pornit în fugă spre casă.

Se grăbea. Trebuia să se spele pe cap și să se pregătească pentru petrecere.

Nu o invitase pe Emily la petrecere și aceasta nici nu se așteptase să fie poftită. Oricum nu s-ar fi dus. Dar nici să se întoarcă acasă nu o îndemna inima și nici perspectiva de a petrece seara împreună cu Stephanie nu i se părea atrăgătoare.

Tatăl ei și Stephanie se căsătoriseră în urmă cu un an, dar era pentru prima dată când Emily rămânea singură acasă cu Stephanie. Fără prezența tatălui ei care acționa asemenea unui mediator și care ținea vie conversația, Emily se simțea încolțită, îngrijorată. Oare despre ce ar fi putut ele două să stea de vorbă?

A pornit către casă traversând o pajiște, apoi pe sub stejarii umbroși a mers de-a lungul drumului de țară pe care se vedeau urmele mașinilor ce treceau într-o direcție și în cealaltă. A ajuns în cele din urmă la gardul cu poarta albă și dincolo de ea, la capătul unei alei ce făcea o buclă ușoară, se zărea casa.

Fără tragere de inimă, purtând în suflet un sentiment nelămurit, ciudat, o amenințare ce plutea asupra ei și a casei, a rămas în loc privind lung. Căminul ei. De la moartea mamei această casă nu mai era un cămin adevărat. Și ce era mai rău venise abia după ce tatăl ei se căsătorise cu Stephanie. Din acel moment această casă devenise căminul altcuiva, un loc străin ei.

De ce? Care erau schimbările? Lucruri mici, neînsemnate la prima vedere, greu de explicat în cuvinte. În primul rând era mai multă ordine. Lucrul de mână, cărțile și revistele aruncate prin diverse locuri dispăruseră.

Pernele de pe fotolii și canapele erau înfoiate și covoarele erau perfect întinse.

Și florile din interior erau altfel. Mama ei iubise florile, dar nu avea un talent deosebit în ce privea aranjamentele florale. Buchete mari erau îngrămădite în vaze sau căni așa cum fuseseră culese. În schimb, Stephanie părea să dețină un secret în privința aranjării florilor. Realiza aranjamente elegante, elaborate pe care le așeza pe piedestale în vase uriașe, colorate în nuanțe de crem. Fire de nemțișor și de gladiole, alături de mănunchiuri de trandafiri și caprifoliu printre care răsăreau frunze cu forme ciudate, frunze pe care nimeni altcineva nu le-ar fi cules.

Toate acestea constituiau schimbări inevitabile și nu erau greu de suportat. Ceea ce constituise o lovitură teribilă pentru Emily, ce dăduse peste cap existența ei, fusese transformarea dormitorului mamei sale. În restul casei nu se făcuseră modificări, nici o transformare nu intervenise, dar dormitorul mare ale cărui ferestre se deschideau către grădină și apele azurii ale pârâului, fusese transformat complet. Tot mobilierul fusese scos din cameră; despuiat de toate obiectele și vechile ornamente, fusese redecorat și transformat într-o încăpere străină ei.

Emily era nevoită să recunoască faptul că nu trăise o surpriză totală în această privință. Tatăl ei o avertizase din vreme de această transformare.

Îi trimisese o scrisoare la școală în care se exprima în felul următor: „Un dormitor este o încăpere personală. N-ar fi corect față de Stephanie să i se ceară să locuiască în dormitorul mamei tale, cum nu ar fi corect nici față de amintirea mamei tale, dacă Stephanie s-ar face stăpână pe lucrurile care i-au aparținut și pe care le-a iubit. Prin

urmare, vom schimba totul și când vei veni acasă în vacanță nu vei mai recunoaște camera. Să nu fii necăjită din cauza asta! Încearcă să înțelegi. Aceasta va fi singura schimbare. Restul casei va rămâne așa cum a fost."

Se gândea la cum arăta camera pe vremea când trăia mama ei. În acele zile era o încăpere cu mobiler vechi, dar confortabil. Piese disparate așezate unele lângă altele conviețuind într-o armonie perfectă, asemenea florilor adunate pe marginea unei alei. Draperiile și covorul erau și ele vechi și ușor decolorate. Patul uriaș, din alamă, care aparținuse bunicii, era acoperit cu o cuvertură croșetată din fir de mătase, de culoare albă. Pe pereți atârnau acuarele vechi și oriunde întorceai privirile se aflau fotografii de familie.

Dar acestea dispăruseră. Acum totul era de un albastru transparent. Un covor într-o nuanță de un albastru foarte deschis îl înlocuise pe cel vechi. Draperii noi de satin în cea mai deschisă nuanță de galben apăruseră în locul celor vechi. Patul vechi din alamă dispăruse. În locul lui apăruse altul de dimensiuni regești, elegant, cu un baldachin suspendat de tavan, cu perdele albe și cu o cuvertură în aceleași nuanțe cu draperiile. Carpete pufoase de culoare albă se aflau răspândite în întreaga încăpere. Baia suferise și ea transformări. O oglindă mare, acoperind un perete fusese montată în locul celei vechi și o sumedenie de flacoane și sticluțe scânteiau aliniate de-a lungul acesteia. În jur persista aroma de lăcrămioare. Era parfumul folosit de Stephanie. Camera mamei răspândea aroma apei de toaletă și a pudrei.

Stând acolo, în poartă, în lumina înserării, cu părul încă ud și cu nisipul uscat pe picioarele goale, arămii, Emily tânjea după zilele de altădată. Ar fi vrut să por-

nească în fugă spre ușa de la intrare, să o strige pe mama sa și să audă glasul ei venind de sus, de la etaj. Ar fi pornit pe scări în sus și s-ar fi cuibărit în patul ospitalier. Ar fi urmărit-o din priviri pe mama ei în timp ce aceasta stătea în fața mesei de toaletă și își peria părul sau se pudra cu un pămătuf alb ca zăpada pe care îl afundase mai întâi în bolul de cristal plin cu pudră parfumată.

Nu se simțise niciodată apropiată de Stephanie. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut Stephanie. Era tânără și frumoasă, caldă și iubitoare și încercase să găsească drumul către sufletul lui Emily. Dar amândouă erau extrem de timide. Fiecare dintre ele se temea să nu tulbure intimitatea celeilalte. Dacă n-ar fi apărut bebelușul poate că lucrurile ar fi evoluat altfel între ele. În următoarea lună acesta avea să vină pe lume. Va dormi într-un pătuț în vechea cameră pe care o ocupase Emily pe când ea însăși fusese bebeluș. O nouă existență ce trebuia luată în seamă și care avea să se bucure de afecțiunea tatălui ei.

Emily nu dorea acest copil. Nici măcar nu-i plăceau bebelușii. Odată urmărise un film la televizor și văzuse un nou născut căruia i se făcea baie. Imaginile o îngroziseră. Era ca și când ar fi îmbăiat un brotac.

Își dorea să se poată întoarce în timp. Să aibă din nou doisprezece ani și să nu existe nimic în jurul ei care să-i tulbure viața. Totdeauna încerca să se întoarcă în timp și tocmai de aceea rezultatele ei școlare erau dezastruoase. Și tot din acest motiv înregistra eșecuri pe terenul de sport și din această cauză pierduse un an și era nevoită să repete clasa. În anul școlar ce urma să înceapă curând se va afla alături de colege mai mici ca vârstă, fete cu care

nu avea nimic în comun. Încrederea, siguranța în sine se măcinaseră – așa cum se întâmplă cu o stâncă măturată neîncetat de valuri, bătută de vânt. Uneori se simțea incapabilă să ia o hotărâre, să înfăptuiască un lucru demn de laudă, să se bucure din nou de reușită.

Dar, asemenea gânduri nu făceau bine nimănui și pe lângă ele avea și perspectiva serii căreia trebuia să-i facă față. A pornit pe aleea ce ducea spre casă. Ajunsă în dreptul sârmei de rufe și-a întins prosopul și costumul de baie, apoi a intrat în casă, pe ușa din spate. Bucătăria strălucea de curățenie și toate erau puse la locul lor. Ceasul cu ramă rotundă de lemn aflat deasupra rafturilor din bucătărie marca minutele, scoțând sunete ce aminteau clănțănitul foarfecelor. Emily a pus pe masă resturile picnicului și a trecut în hol. Soarele ce cobora spre apus arunca o rază lungă, gălbuie, prin ușa de la intrare larg deschisă. Emily a rămas în lumina caldă, aurie, trăgând cu urechea la zgomotele din jur. Era o liniște totală. Sufrageria era și ea goală.

— Stephanie!

Probabil ieșise la plimbare. Îi plăcea să se plimbe pe înserat când aerul se răcorea. Privind în sus, a observat că ușa dormitorului albastru, aflat la etaj, era larg deschisă și ea. A avut un moment de ezitare. Apoi a auzit glasul lui Stephanie:

— Emily? Tu ești, Emily?

— Da.

A urcat și a intrat în dormitor.

— Emily!

Stephanie era întinsă în patul minunat. Era îmbrăcată în rochia largă. Își scosese sandalele și rămăsese în picioarele goale. Părul auriu-roșcat își revărsa bogăția pe

perna albă. Chipul inocent, pistruiat, de copil, era palid și strălucea de transpirație.

A întins o mână către Emily.

— Mă bucur nespus că te-ai întors.

— Am fost la plajă cu Portia. Credeam că ai ieșit la plimbare.

Emily s-a apropiat de pat, dar nu a luat mâna întinsă către ea. Stephanie a închis ochii și a întors capul într-o parte evitând privirile lui Emily. Respirația ei devenise grea, șuierătoare.

— Ce se întâmplă?

Dar știa. Nu avea nevoie de răspuns. Chiar și după ce Stephanie s-a relaxat și a deschis ochii. Acum se priveau intens una pe cealaltă.

— ... copilul... sosește...

— Dar asta trebuia să se întâmple abia peste o lună.

— Cu toate acestea cred că va sosi acum. Sunt convinsă. Toată ziua m-am simțit altfel decât de obicei. După ceai am încercat să ies la aer și am simțit o durere. Am urcat și m-am întins în pat. M-am gândit că durerea ar fi putut să-mi treacă dacă stăteam liniștită. Dar n-a trecut, ci s-a întețit.

Emily a încercat să înghită nodul din gât. A încercat să-și amintească tot ceea ce știa despre sosirea pe lume a bebelușilor, dar cunoștințele ei erau extrem de limitate. În cele din urmă a întrebat:

— La ce interval apar contracțiile?

Stephanie a întins mâna către noptiera pe care se afla ceasul de mână, din aur.

— La cinci minute.

Cinci minute. Emily simțea inima zvâcnind gata să sară din piept. Și-a îndreptat privirile către pântecul pro-

eminent, umflat, ce se înălța ca o movilă în care, sub rochia de bumbac împodobită cu un model din rămurele, pulsa intens viața ce dorea să iasă la lumină. Fără un gând anume, instinctiv și-a coborât mâna pe pântecul încordat.

— Auzisem că prima naștere durează mult mai mult.

— Nu cred că există o regulă pentru asemenea situație.

— Ai sunat la spital? L-ai căutat pe doctor?

— Nu. N-am încercat nimic din toate acestea. Mi-a fost teamă să fac și cea mai neînsemnată mișcare.

— Voi suna eu. Chiar acum.

Se străduia să-și amintească ce se întâmplase când Daphne a doamnei Wattis născuse.

— Vor trimite o ambulanță.

Daphne a doamnei Wattis scurtase treaba de minune, născând copilul în ambulanță, pe drum către spital.

— Gerald urma să mă ducă la spital. Nu vreau să nasc fără el...

Gerald era tatăl lui Emily. Vocea lui Stephanie s-a frânt și ochii săi s-au umplut de lacrimi.

— Și totuși s-ar putea să fii nevoită.

Stephanie a izbucnit în plâns. Deodată s-a oprit brusc.

— Ah... încă una...

A prins-o pe Emily de mână și timp de mai bine de un minut a rămas încleștată, strângând frenetic și gemând de durere. Contracția ce părea să nu se mai sfârșească a trecut treptat. S-a stins, dar Stephanie părea epuizată. Încleștarea mâinii s-a domolit și ea. Emily și-a desprins mâna și s-a îndreptat către baie. A luat un prosop curat, l-a udat din belșug cu apă rece și s-a întors în dormitor. I-a șters fața lui Stephanie apoi a împăturit prosopul și i l-a așezat pe frunte.

— Te las singură câteva minute. Mă duc jos să telefonez. Trebuie doar să strigi și voi veni imediat.

Telefonul se afla în birou. Pentru că nu-i plăcea ceea ce avea de făcut, cu dorința de a căpăta încredere în sine, s-a așezat în fotoliul tatălui său aflat în spatele biroului și a căutat numărul spitalului în agendă. A format fiecare cifră cu atenție și a așteptat. Când la celălalt capăt a răspuns un glas bărbătesc, cât mai calm cu putință a cerut să i se facă legătura cu camera de gardă a maternității. A fost lăsată să aștepte îndelung, după părerea ei. Așteptarea, nerăbdarea, teama o făceau să se simtă rău.

— Maternitatea. Camera de gardă.

În sfârșit se simțea mai liniștită. Dar acest sentiment o împiedică să se exprime coerent.

— Da... eu... vreau să...

A respirat adânc și apoi a încercat să o ia de la capăt.

— Sunt Emily Bradley. Mama mea vitregă trebuia să nască peste o lună... dar se pare că naște acum. Are dureri... contracții.

— Aha, da. Înțeleg.

Ce bucurie să audă o voce calmă, relaxată. Emily și-o imagina pe cea aflată la celălalt capăt al firului. Purta o uniformă apretată, perfect călcată, avea un carnețel și un creion la îndemână gata să noteze toate informațiile necesare.

— Cum se numește mama ta?

— Stephanie Bradley. Doamna Gerald Bradley. Era programată pentru internare luna viitoare, dar cred că naște acum. Acum.

— Și-a cronometrat contracțiile?

— Da. Sunt la cinci minute.

— Ar trebui adusă la spital.

— Dar eu nu pot singură. Nu am mașină și nu conduc. Tata este plecat și nu am pe nimeni altcineva.

Evident, situația era extrem de urgentă, așa încât, fără a pune alte întrebări, vocea calmă și eficientă a spus:

— În cazul acesta, voi trimite o ambulanță.

Amintindu-și de Daphne a doamnei Wattis, Emily s-a grăbit să spună.

— Cred că ar fi bine să trimiteți și o asistentă.

— Adresa?

— Carnton, Casa bunăstării. Se află mai sus de biserică, la capătul potecii.

— Cum se numește doctorul doamnei Bradley?

— Doctor Meredith. Îi voi telefona eu. Trimiteți o ambulanță și pregătiți un pat la spital.

— În cincisprezece minute ambulanța va fi acolo.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc.

A pus receptorul jos și a rămas mușcându-și buzele. Se gândea să telefoneze doctorului, dar își amintise de Stephanie aflată singură, la etaj. A urcat, sărind câte două trepte odată. Situația deosebită în care se afla, sentimentul de responsabilitate, importanța momentului îi dădeau aripi.

Stephanie zăcea în pat cu ochi închiși. Părea să nu se fi clintit. Emily i-a rostit numele și aceasta a deschis ochii. Emily a zâmbit încercând să o încurajeze:

— Te simți bine?

— Am avut o nouă contracție. Acum a venit după patru minute. Emily, sunt speriată. Îmi este teamă.

— Nu trebuie să te temi. Am telefonat la spital și vor trimite o ambulanță și o asistentă... Vor fi aici într-un sfert de oră.

— Îmi este cald. Mă simt oribil.

— Am să te ajut să te dezbraci. Îți voi da și o cămașă de noapte curată. Te vei simți mult mai bine.

— Crezi? Găsești o cămașă în sertar.

Emily a deschis sertarul și a găsit o cămașă albă din batist, cu dantelă și care mirosea plăcut, fiind parfumată. Cu mișcări blânde, a ajutat-o pe Stephanie să dezbrace rochia largă și mototolită, sutienul și chiloții. Rămasă goală pântecul uriaș se dezvăluia în toată măreția sa. Emily nu mai întâlnise o asemenea imagine vreodată și spre uimirea ei nu i se părea oribilă, înfiorătoare. Simțea că se afla în fața unui miracol. Un cuib întunecat, în care palpita viața unui copil ce se lupta să vină pe lume, ce dădea de știre că sosise timpul să iasă la lumină. Brusc nu se mai simțea speriată, tulburată. Trăia un moment emoționant. A trecut cămașa peste capul lui Stephanie, a ajutat-o să-și strecoare brațele pe mânecile dantelate și a adus o perie și o panglică de mătase. Stephanie s-a pieptănat și și-a strâns părul răvășit, legându-l în spate cu panglica, apoi s-a întins în pat, așteptând să lupte cu o nouă contracție. Și aceasta nu s-a lăsat îndelung așteptată. Când s-a sfârșit, Emily, care se simțea la fel de obosită ca Stephanie, a privit ceasul din nou. Patru minute.

Patru minute. Emily a făcut câteva calcule rapide. Existau șanse mari ca bebelușul să nu aștepte sosirea ambulanței. În acest caz copilul s-ar fi născut acasă, în dormitorul albastru, în patul imaculat. Nașterea unui copil însemna murdărie, dezordine, ruperea echilibrului. Emily știa toate acestea din cărți și trăise o experiență interesantă atunci când urmărise o pisică în timp ce făta unul după altul pisoiași dungați. Trebuiau luate o seamă de măsuri și Emily știa ce avea de făcut. S-a îndreptat către dulapul cu lenjerie de pat și a scos mușamaua pregăti-

tă pentru bebeluș, dar și un vraf de prosoape albe, groase.

— Ești minunată. Te gândești la toate! o admiră Stephanie, în timp ce Emily aranja patul fără ca mama ei vitregă să se fi ridicat din el.

— M-am gândit că s-ar putea rupe apa.

În ciuda a tot ceea ce se întâmpla, Stephanie a zâmbit.

— Cum de știi toate acestea?

— N-aș putea să-ți spun. Pur și simplu știu ce am de făcut. Mămica mi-a povestit despre cum se nasc bebelușii atunci când mi-a vorbit despre felul în care prind viață ființele omenești și toate viețuitoarele. Parcă o văd cum stătea la masa din bucătărie și curăța varza de Bruelles și îmi vorbea despre toate acestea. Eu mă sprijineam de chiuvetă și ascultând-o îmi spuneam că nu este foarte greu să aduci copii pe lume. Dar, după cum văd, m-am înșelat. Nu este ușor.

— Nu, nu este.

— Mami m-a avut numai pe mine, dar știu ce se spune. Uiți imediat de durerile nașterii și te bucuri de minunea de a fi dat viață. Te bucuri de bebeluș. Apoi mai treci încă o dată prin aceleași dureri și îți spui: „cred că mi-am pierdut mințile", dar bineînțeles că este prea târziu pentru regrete. Ei, și acum trebuie să-l sun pe doctor, dacă te simți mai bine.

Doamna Meredith a răspuns la telefon, spunându-i că doctorul își vizita pacienții, dar îi va lăsa un mesaj la cabinet. Obișnuia să sune în mod frecvent și se interesa dacă existau urgențe.

— Este extrem de urgent, a insistat Emily.

I-a explicat doamnei Meredith despre ce era vorba și atunci aceasta a hotărât să-l caute ea însăși. Apoi a întrebat:

— Ai sunat la spital, Emily?

— Da. Vor trimite ambulanța și o asistentă. Trebuie să sosească în curând.

— Doamna Wattis este cu tine?

— Nu. A plecat la Fourbourne.

— Și tatăl tău?

— Este la Bristol. Nici nu știe ce se întâmplă. Suntem singure acasă, eu și Stephanie.

A urmat o scurtă pauză apoi a auzit din nou glasul doamnei Meredith.

— Îl voi suna pe doctor, după care a închis.

— Și acum trebuie să dăm de tati.

— Nu! a oprit-o Stephanie. Să mai așteptăm. Să se termine totul cu bine. În caz contrar s-ar speria și ar intra în panică fără nici un rost. După ce se va naște copilul îl vom anunța.

Și-au zâmbit una alteia, așa cum fac femeile care iubesc același bărbat și doresc din tot sufletul să-l protejeze. În clipa următoare, Stephanie a făcut ochii mari și a deschis gura, într-un geamăt prelung.

— Of, Emily... au...

— Liniștește-te! Totul va fi bine!

Emily i-a luat mâna într-a sa.

— Sunt aici. Rămân aici cu tine. Nu te teme. Stau aici...

Cinci minute mai târziu, liniștea satului a fost tulburată de urletul prelung al sirenei. Ambulanța a oprit în trombă în fața casei, după ce străbătuse poteca în cea mai mare viteză. Emily abia a avut timp să coboare mai înainte ca nou veniții să-și facă apariția în dreptul ușii.

Doi bărbați zdraveni purtând o targă o urmau pe asistenta ce ducea o trusă uriașă. Emily i-a întâmpinat făcându-le loc să intre în hol.

— Cred că nu este timp s-o duceți la spital.

— Vom vedea. Unde este? a dorit asistenta să știe.

— Sus. La etaj. Prima ușă la stânga. Am pus o mușama pe pat și am scos mai multe prosoape.

— Bravo! Isteață fată!

Apoi asistenta a pornit în grabă pe scări urmată de cei doi bărbați. În momentul următor a apărut încă o mașină ale cărei roți au scrâșnit oprindu-se în fața porții, chiar în spatele ambulanței.

Doctorul a deschis portiera și a țâșnit ca din pușcă. Doctorul Meredith și Emily erau prieteni vechi.

— Ce se întâmplă?

— Este cu o lună înainte de termen. Arșița verii ar putea fi cauza, a încheiat Emily.

Doctorul a rămas tăcut, dar a zâmbit ușor, ca pentru sine.

— Este bine sau rău? Ce se întâmplă? se arăta Emily neliniștită.

— Vom vedea.

— Și eu ce trebuie să fac?

Doctorul a privit-o și Emily a observat pe chipul acestuia o expresie nouă, pe care nu o cunoscuse până atunci.

— Cred că ai făcut tot ceea ce era necesar. Mama ta ar fi fost mândră de tine. Cred că ar trebui să ieși, să mergi în grădină și să stai liniștită în lumina amurgului. Imediat ce voi avea vești voi veni să ți le comunic.

„Mama ta ar fi fost mândră de tine." A trecut în sufragerie și de acolo, deschizând ușile ce dădeau spre grădină, a coborât cele câteva trepte și a pășit pe pajiște. Deodată

s-a simțit foarte obosită. Și-a așezat coatele pe genunchi și și-a sprijinit bărbia în mână. „Mama ta ar fi fost mândră de tine." Gândul i-a zburat la mama ei. Era ciudat acest nou sentiment. Gândindu-se la ea nu mai era la fel de nefericită ca altă dată, nu mai suferea din pricina durerii. Absența mamei, dorul de ea nu o mai rănea în adâncul sufletului. A stat și a meditat asupra acestui sentiment. Probabil ai nevoie de cineva anume atunci când alții nu te vor, nu au nevoie de tine.

Stătea încă pe pajiște, reflectând la ceea ce simțea, când o jumătate de oră mai târziu, doctorul Meredith a venit după ea. Auzindu-i pașii pe terasă, Emily s-a întors și l-a privit. Își scosese sacoul și mânecile cămășii erau suflecate mai sus de cot. Pășea rar. S-a așezat lângă ea, binișor, apoi a rostit calm:

— Ai o surioară. Are trei kilograme și jumătate și arată minunat.

— Și Stephanie?

— E obosită, dar strălucește de fericire. O mamă ca la carte.

Emily nu-și putea reține zâmbetul care-i lumina fața tot mai mult. Un nod îi creștea în gât și ochii i se umpleau treptat de lacrimi. Fără o vorbă, doctorul Meredith i-a oferit o batistă mare, albă, din bumbac. Emily și-a scos ochelarii și și-a șters ochii, apoi nasul.

— Tata știe?

— Da. Am vorbit cu el la telefon. Va veni acasă în seara aceasta. Cred că va ajunge pe la miezul nopții. Ambulanța s-a întors la spital, dar asistenta își va petrece noaptea aici.

— Când pot vedea bebelușul?

— Chiar și acum, dacă vrei. Doar pentru câteva minute.

Emily s-a ridicat brusc.

— Vreau s-o văd.

Au intrat împreună în casă. La etaj, asistenta, o persoană activă și competentă, i-a întins lui Emily o mască din bumbac și a ajutat-o să și-o lege pe figură.

— Este mai bine așa. Copilul este născut înainte de termen și nu trebuie să ne asumăm nici un risc.

Emily înțelegătoare, a confirmat clătinând din cap. Apoi însoțită de doctorul Meredith a intrat în dormitorul albastru. În mijlocul patului superb, proptită între perne, se afla Stephanie care ținea în brațe bebelușul înfășurat cu grijă într-un șal. Căpșorul fetiței era acoperit cu un puf auriu-roșcat aidoma cu al mamei sale.

Un bebeluș însemna o nouă viață. O ființă umană. O surioară.

S-a aplecat și și-a lipit capul de fața lui Stephanie. Îi era imposibil să o sărute din pricina măștii, dar Stephanie a sărutat-o. Toată reținerea și tensiunea dintre ele se spulberase. Emily era convinsă că sfiiciunea existentă între ele se dusese pentru totdeauna.

A privit fetița cu atenție.

— Ce frumoasă este! a exclamat ea admirativ.

— Este a noastră, a amândurora. Este în egală măsură și bebelușul tău, a șoptit Stephanie.

— Te-ai dovedit extrem de pricepută. O adevărată moașă, a intervenit asistenta. Nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine.

— Acum suntem o familie, a spus Stephanie.

— Chiar vrei, cu adevărat?

— Din totdeauna mi-am dorit.

O familie. Totul se schimbase. Totul era altfel. Diferit, dar asta nu însemna că lucrurile nu stăteau mai bine decât înainte. L-a condus pe doctor și a urmărit din priviri

cum mașina sa dispărea urmând poteca. Un timp a rămas afară. Se întunecase și grădina moțăia învăluită în aromele dulci ale florilor, toropită de arșița zilei. Primele stele se iveau licărind pe cerul de safir. O seară minunată. Seara perfectă pentru ca o nouă ființă să-și înceapă viața. O seară perfectă pentru ca o alta să înceapă să se maturizeze.

Era atât de obosită! Și-a scos ochelarii și și-a frecat ochii. Ținând ochelarii în mână i-a privit îndelung. Poate că n-ar fi chiar atât de rău dacă ar purta lentile de contact. Dacă Stephanie îndurase durerile pentru a aduce pe lume un bebeluș atunci, în mod sigur, și Emily s-ar putea obișnui să poarte lentile de contact.

Va încerca. Imediat ce va fi destul de mare, va încerca.

Gilbert

Se trezise; era treaz, dar continua să țină ochii închiși; simțea căldura razelor de soare ce cădeau deasupra patului. Bill Rawlins era copleșit de un sentiment de mulțumire, o stare binecuvântată de împăcare cu sine. Îi treceau o seamă de gânduri prin minte. Era duminică dimineața, prin urmare nu trebuia să meargă la lucru. Va fi o zi perfectă. Trupul cald al soției sale se afla alături de el și capul ei se odihnea pe brațul lui. Și nu în cele din urmă, un gând, într-adevăr de recunoștință, gândul că probabil, era unul din cei mai norocoși muritori.

Patul era uriaș, moale și plăcut. O mătușă bătrână i-l oferise lui Bill ca dar de nuntă, în urmă cu două luni, când el și Clodagh se căsătoriseră. Patul îi aparținuse mătușii din ziua când se căsătorise, îi mărturisise aceasta cu oarecare mulțumire și pentru ca darul ei să fie primit cu plăcere schimbase salteaua cu una nouă la care adăugase și șase seturi de pat, moștenire de familie, confecționate din batist.

În afară de birou și de propriile haine, acesta era singurul obiect care îi aparținea lui Bill. Căsătoria cu o văduvă atrăsese o seamă de complicații. Însă nu se pusese problema găsirii unei locuințe pentru noua familie. Nici

nu intra în discuție ca soția sa și cele două fiice ale ei să părăsească această casă și să se mute în apartamentul cu două camere pe care-l ocupase Bill înaintea căsătoriei. La fel de puțin atrăgătoare fusese și ideea de a căuta altă casă, fapt ce ar fi atras după sine o întreagă harababură și cheltuieli deloc neglijabile. Apartamentul lui Bill se afla în mijlocul orașului la câțiva pași de birou, pe când casa lui Clodagh se afla la câteva mile în afara orașului, la țară și avea o grădină minunată în jur. Clodagh îi explicase că acesta era căminul copiilor. Aici își aveau locurile lor secrete unde le plăcea să se ascundă când se jucau, tot aici aveau și leagănul agățat în bătrânul arțar și camera de joacă din pod

Bill nu opusese nici o rezistență. Dimpotrivă. Așa era corect și drept.

— Ai de gând să te muți în casa lui Clodagh? își arătaseră prietenii săi uimirea.

— De ce nu?

— Pare puțin ciudat. În fond, în acea casă a locuit împreună cu soțul ei.

— Și a fost foarte fericită. Sper ca și eu să reușesc să o fac la fel de fericită.

Soțul lui Clodagh și tatăl celor două fetițe fusese omorât, în urmă cu trei ani, într-un accident de mașină. Deși locuia și lucra pe acele meleaguri de câțiva ani buni, Bill nu o întâlnise pe Clodagh până în urmă cu doi ani. Atunci fusese invitat la o cină pentru a completa numărul impar al oaspeților. În acea seară se văzuse așezat alături de o tânără suplă și înaltă, al cărei păr blond, bogat, era strâns la ceafă într-un coc elegant.

Chipul cu trăsături fine i s-a părut minunat din primul moment când a privit-o. Dar nu a putut să nu re-

marce tristețea acestei frumuseți. Ochii ei priveau cu seriozitate și gura avea un aer șovăielnic. Tocmai această tristețe i-a furat inima aspră și oțelită. Gâtul fragil scos în evidență de coafura ușor demodată amintea de cel al unui copil vulnerabil. Când în sfârșit a reușit să-i smulgă un zâmbet ce s-a întâlnit cu al lui, Bill a știut că s-a îndrăgostit până peste urechi.

— Ai de gând să te căsătorești cu ea? întrebaseră aceiași prieteni împietriți de uimire. Este o diferență între a te căsători cu o femeie văduvă fără copii și alta care are deja doi copii.

— Acesta este darul pe care-l primesc pe lângă mama.

— Gândești minunat, bătrâne! Ai ceva experiență în relațiile cu copiii?

— Nu, recunoscuse Bill cu sinceritate. Dar nu este niciodată prea târziu să începi să înveți.

Clodagh avea treizeci și trei și Bill treizeci și șapte de ani. Fusese un celibatar convins sau cel puțin așa se vorbea despre el. Un bărbat chipeș, vesel, gata oricând să joace o partidă de golf, un talentat jucător de tenis, dar în mod sigur un burlac convins. Cum era posibil să se descurce în viața de familie?

Reușise, purtându-se cu fetițele de parcă ar fi stat de vorbă cu oameni în toată firea. Fetițele se numeau Emily și Anna. Emily era în vârstă de opt ani și Anna împlinise șase. În ciuda hotărârii pe care o luase, de a nu se lăsa intimidat de ele, găsea supărătoare privirile insistente cu care îl urmăreau. Amândouă erau blonde, aveau păr lung și ochi albaștri uimitor de strălucitori și luminoși. Aceste două perechi de ochi nu-l scăpau din priviri nici

un moment; se plimbau prin încăpere după el, fără a exprima afecțiune sau antipatie.

Amândouă erau extrem de politicoase. În perioada cât o curtase pe mama lor, din când în când, le oferise mici daruri: dulciuri, jocuri. Anna, mai puțin dificilă decât sora ei, era încântată ori de câte ori primea daruri. Le deschidea imediat și își exprima bucuria prin zâmbete și uneori chiar prin îmbrățișări. Emily era altfel, cu totul diferită. Politicoasă, mulțumea pentru dar și apoi dispărea cu el fără să-l fi desfăcut. Probabil dorea să cântărească singură, în intimitate dacă darul se ridică sau nu la înălțimea așteptărilor ei.

O dată reușise să repare robotul preferat al Annei – nu se juca niciodată cu păpuși – și de atunci se stabilise între ei o relație mai deosebită. În schimb, Emily nu arăta afecțiune decât față de animăluțele ei. Avea trei. Un motan absolut oribil, hidos, un vânător nemilos, feroce, ce nu dovedea nici o reținere să fure orice produse îi cădeau în ghearele extrem de ascuțite; un spaniel bătrân și urât mirositor, care ori de câte ori mergea la plimbare se întorcea acasă jegos; și un peștișor auriu. Motanul se numea Breeky, câinele Henry și peștișorul Gilbert. Breeky, Henry și Gilbert erau trei dintre motivele extrem de serioase care îl determinaseră pe Bill să se mute în locuința lui Clodagh. Era imposibil să îți imaginezi aceste trei ființe locuind în alt cămin.

Emily și Anna au participat la cununie îmbrăcate în rochițe din satin, alb și roz, cu cordoane late din satin roz ce se legau la spate printr-o fundă mare. Toți invitații fuseseră de acord că arătau ca doi îngeri, dar de-a lungul ceremoniei Bill simțise privirile reci și albastre străpungându-i ceafa. Când ceremonia a luat sfârșit, și-au făcut

datoria aruncând în aer confetti și apoi au mâncat câte o porție din tortul de nuntă, după care au plecat împreună cu mama lui Clodagh, alături de care au rămas până la întoarcerea din luna de miere a celor doi proaspăt căsătoriți.

Bill și-a dus soția în Marbella. Zilele însorite au zburat una după alta, fiecare mai fericită decât cea de dinainte, mai plină de voioșie, mai bogată în experiențe și în bucuria de a se cunoaște cât mai bine. În serile cu cerul spuzit de stele, cu ferestrele larg deschise către întunericul cald și mătăsos au făcut dragoste în murmurul valurilor ce loveau plaja pe care se afla hotelul.

Spre sfârșitul vacanței lor, Clodagh a început să simtă lipsa copiilor. Și-a luat rămas bun de la Marbella cu tristețe, dar Bill simțea că aștepta cu nerăbdare să se întoarcă acasă. Când au intrat pe aleea ce ducea către casă, Emily și Anna se aflau în fața porții așteptându-i și, țineau fiecare de câte un capăt, un stindard pe care scriseseră cu litere mari de tipar, cu mâna nesigură „Bine ați venit acasă"

Acasă. Acum acesta era căminul său. Și nu era numai soț, ci și tată. Acum dimineața când pornea către slujbă nu mai era singur în mașină. Pe bancheta din spate se aflau cele două fertițe pe care le lăsa pe trotuarul din fața școlii. La sfârșit de săptămână nu mai juca golf, ci tundea iarba și cultiva salată sau repara diverse obiecte.

O casă în care lipsește mâna unui bărbat îndemânatic se poate dărăpăna cu vremea și casa în care tocmai se mutase ducea lipsă de îndemânare bărbătească de trei ani. Șirul balamalelor și țâțânelor scârțâitoare nu se mai sfârșea, la fel ca și cel al prăjitoarelor stricate sau al mașinilor de tuns iarba care nu ezitau să-și arate ostilitatea. Porțile se năruiau și ele, gardurile stăteau într-o rână și magaziile cereau urgent creozot.

La toate acestea se adăugau animalele lui Emily care permanent păreau să aibă nevoie de ajutor urgent sau să se afle într-o stare dramatică. Motanul a dispărut timp de trei zile și l-au crezut mort, dar el a apărut cu o ureche ruptă și o rană oribilă într-o parte. La scurt timp după ce l-au dus la veterinar, câinele a mâncat ceva detestabil, drept pentru care a zăcut patru zile. Bolea în coșul său și se holba la Bill cu priviri pline de reproș, ca și când acesta era vinovat de soarta lui. Doar Gilbert, peștișorul auriu dovedea o stare de sănătate de o monotonie absolută. Înota în vasul său, dându-i ocol permanent, în cercuri lipsite de țel. Cu toate acestea, și el avea nevoie de îngrijire și atenție: vasul trebuia curățat și trebuia cumpărată mâncare.

Bill făcea față la toate aceste probleme păstrându-și calmul și buna dispoziție. Atunci când furiile se dezlănțuiau și se dădeau lupte sau certurile se încheiau cu uși trântite și exclamații gen: „Nu e drept!", Bill rămânea în umbră și o lăsa pe Clodagh să joace rolul arbitrului, îngrozit de gândul că ar putea să se implice rostind cuvântul nepotrivit sau făcând un gest greșit.

— Ce s-a întâmplat? obișnuia el să întrebe când Clodagh revenea în camera lor, exasperată, amuzată, epuizată, dar niciodată supărată.

Clodagh încerca să-i explice, dar în următorul minut, cel mai ades, o înlănțuia cu brațele și începea să o sărute și este știut faptul că nu poți să explici un lucru și să fi și sărutat în același timp. Îl uimea faptul că în ciuda suișurilor și coborâșurilor casnice, vraja trăită împreună în Marbella nu se risipise. Cu fiecare zi care trecea, relația lor părea tot mai frumoasă și Bill își iubea soția din tot sufletul.

Și iată, era duminică dimineață. Un soare cald, un pat cald și o soție caldă. S-a întors către ea și și-a îngropat capul în scobitura dintre gât și umăr, inhalând aroma părului mătăsos. Brusc, un semnal de alarmă l-a făcut să întoarcă privirile. Era urmărit. Emily și Anna, în cămăși de noapte, cu părul încă ciufulit din somn, stăteau la picioarele patului privindu-l cu atenție.

Opt și șase ani. Erau vârstele la care se începe educația sexuală în școală? Îndrăznea să spere că nu.

— Bună, a spus el.

— Ne este foame. Vrem micul dejun.

— Cât este ceasul?

— Nu știu, a mărturisit Anna.

Bill a întins mâna către ceasul său. L-a luat și a privit.

— Opt.

— Ne-am trezit de mult și ne este foame.

— Mama voastră doarme încă. Vă pregătesc eu micul dejun.

Cele două fetițe nu s-au clintit din loc. Bill și-a eliberat brațul pe care se odihnea capul soției sale și s-a ridicat. Chipurile celor două copile exprimau o dezaprobare totală față de goliciunea trupului său.

— Mergeți să vă spălați, îmbrăcați-vă și când sunteți gata vă așez micul dejun pe masă.

Lipăind cu picioarele goale pe podeaua lustruită, au părăsit încăperea. Când s-a simțit în siguranță, Bill a coborât din pat, a îmbrăcat un halat din prosop și a închis binișor ușa dormitorului, pornind pe scări în jos, către bucătărie. Aici se afla Henry care sforăia în coșul său. Bill l-a împins ușor cu piciorul și bătrânul câine a căscat, s-a scărpinat după care a binevoit să iasă din coș și l-a urmat pe Bill către ușa din spate. Acesta a deschis ușa și

Henry a ieșit la aer liber. Chiar în momentul în care acesta ieșea din casă, Breeky s-a ivit pe neașteptate semănând mai mult ca oricând cu un tigru bătrân, costeliv și s-a furișat printre picioarele lui Bill în bucătărie. Ținea în gură un șoarece mare, mort pe care apoi l-a așezat în mijlocul bucătăriei pe podea și a început să-l devoreze.

Era un moment matinal total nepotrivit pentru o scenă de canibalism. Cu riscul vieții și al brațului, Bill a luat șoarecele din ghearele motanului și l-a aruncat în lada cu gunoi. Furios, Breeky a început să miorlăie infernal și pentru a-l îmbuna Bill i-a dat o porție de lapte. Breeky a băut laptele făcând o mizerie pe măsura firii sale bătăioase și după ce a golit farfuria a sărit pe pervazul ferestrei, a închis ochii și a început să se lingă, spălându-se cu migală.

Bill a șters mizeria făcută de motan apoi a pus ceainicul pe foc, a scos tigaia din dulap și a luat ouăle și șunca din frigider. A pus pâine în prăjitor și a așezat cele necesare pentru micul dejun pe masa din pin, strălucind de curățenie. Când totul a fost gata, cele două fetițe nu apăruseră încă, așa încât Bill a urcat în camera sa și s-a îmbrăcat. În timp ce-și trăgea cămașa veche din bumbac, le-a auzit coborând în bucătărie și sporovăind cu glăscioarele lor ascuțite. Păreau fericite și zglobii, dar brusc, după un moment de tăcere profundă, un țipăt disperat a urcat către el, dându-i fiori de groază.

Cu nasturii descheiați la cămașă, a ieșit pe palier și a strigat către fete:

— Ce se întâmplă?

Un alt țipăt. Imaginându-și tot ce putea fi mai rău, a coborât în grabă scările și a intrat în bucătărie. Emily și Anna, cu spatele spre el, se uitau la acvariul peștișoru-

lui auriu. Ochii Annei erau înlăcrimați în vreme ce Emily împietrită de durere părea incapabilă să verse o lacrimă.

— Ce s-a întâmplat?

— Gilbert.

A traversat bucătăria și peste capetele fetițelor a privit acvariul. La fundul apei zăcea peștișorul auriu cu un ochi rotund lipsit de viață, îndreptat în sus.

— Este mort, l-a înștiințat Emily.

— De unde știi?

— Pentru că se vede.

În mod sigur, părea mort.

— Poate doarme, a sugerat Bill lipsit de entuziasm.

— Nu. Este mort. Este mort.

Și brusc amândouă au izbucnit în hohote disperate. Luând-o pe fiecare după umeri, Bill a încercat să le dea curaj. Anna și-a îngropat căpșorul în stomacul lui și l-a înlănțuit cu brațele; Emily a rămas țeapănă, suspinând, cu brațele firave strânse la pieptul slăbuț, ca și când încerca să se îmbărbăteze singură.

Era cumplit. Primul impuls a fost să se desprindă de fete și să se îndrepte către scări pentru a cere ajutorul soției sale. Ea ar fi știut ce trebuia să facă.

Apoi și-a spus, nu. Avea ocazia să arate ce poate. I se oferea șansa să dărâme barierele, să lupte singur și să capete respectul copilelor.

A reușit să le liniștească în cele din urmă. A luat un șervet de bucătărie curat pe care l-a folosit drept batistă, le-a condus la bancheta de sub fereastră, le-a așezat pe banchetă și a luat loc între ele.

— Și-acum, ascultați!

— Este mort. Gilbert a murit.

— Da. Am înțeles. Știu. Dar trebuie să știți că atunci când

oamenii mor sau când animalele de casă mor și ele, noi trebuie să le îngropăm așa cum se cuvine, trebuie să le organizăm o înmormântare frumoasă. Părerea mea este că trebuie să mergeți amândouă în grădină și să găsiți un colțișor frumos unde să putem săpa o groapă. Între timp eu voi încerca să fac rost de o cutie de trabuce sau orice altceva care să poată fi folosit drept coșciug pentru Gilbert. Tot voi, trebuie să împletiți coronițe pe care să le așezați pe mormânt și să faceți și o cruce micuță.

Cele două perechi de ochi albaștri îl urmăreau cu atenție mai mare ca niciodată și păreau să găsească un anume interes în ceea ce spunea el. Lacrimile nu se uscaseră de pe obrajii lor, dar momentul dramatic pe care îl trăiau era extrem de captivant, devenea irezistibil prin tragismul său.

— Când a murit doamna Donkins, din satul nostru, fiica ei a purtat un văl negru la pălărie, și-a reamintit Emily.

— Poate că mama voastră va găsi și ea un văl negru pentru pălăria ta, Emily.

— Există unul în debara, într-o cutie pentru pălării.

— Vezi! Am avut dreptate. Îl poți purta.

— Și eu ce voi purta? se arătă interesată Anna.

— Sunt sigur că mami va găsi ceva și pentru tine.

— Vreau să fac eu crucea.

— Ba nu, eu o fac.

— Dar...

Bill s-a grăbit să pună capăt contrazicerilor.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să cădeți de acord asupra locului. De ce nu începeți să căutați un colțișor în vreme ce eu pregătesc masa? După micul dejun...

Dar fetele deja nu mai ascultau. S-au ridicat și au por-

nit spre ușă. Emily s-a oprit înainte să iasă în grădină și cu un ton serios a spus:

— Avem nevoie de o sapă.

— Găsești o mistrie în magazie. Este tot ce ai nevoie pentru groapa pe care trebuie să o săpați.

Cuprinse de entuziasm au pornit în fugă prin grădină. Durerea fusese dată uitării, înlocuită de perspectiva unei înmormântări așa cum organizează oamenii mari, cu văluri negre la pălărie. Stăpânit de sentimente contradictorii, Bill privea în urma lor. Scena la care asistase îl secătuise și o foame de lup îl stăpânea în acel moment. Zâmbind în sinea sa a pornit spre soba de gătit pentru a pregăti micul dejun.

În vreme ce se ocupa de micul dejun pași ușori coborau treptele și în câteva clipe soția sa a apărut în bucătărie. Purta o cămașă de noapte și peste ea un halat larg. Era în picioarele goale și avea un aer somnoros.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat încercând să-și stăpânească un căscat prelung.

— Bună dimineata, scumpa mea! Te-ai trezit?

— A plâns cineva mai devreme?

— Da. Emily și Anna. A murit Gilbert.

— Gilbert? Nu se poate! Nu-i adevărat.

— Din păcate, este purul adevăr.

S-a întors către ea și a sărutat-o.

— Biata Emily. Chiar e mort?

— Convinge-te!

Clodagh s-a îndreptat către acvariu și a privit cu atenție.

— Dar de ce?

— Nu știu. Nu prea mă pricep la peștișori aurii. Poate a mâncat ceva ce nu i-a priit.

— Dar nu e un motiv.

— Atunci tu știi mai multe despre peștișori decât știu eu.

— Pe vremea când eram de vârsta Annei am avut și eu peștișorii mei. Se numeau Sambo și Goldy.

— Originale nume!

Au rămas tăcuți în timp ce Clodagh studia trupul mort al lui Gilbert. Apoi, gânditoare, Clodagh a reluat discuția.

— Îmi amintesc de Goldy și de o situație asemănătoare prin care a trecut. Tata a turnat un strop de whisky peste el și Goldy a început să înoate plin de viață. Și după câte știu eu, atunci când mor peștii plutesc la suprafață.

Bill, fără a lua în seamă ultima remarcă, a întrebat:

— Whisky? Un strop de whisky?

— Ai whisky?

— Da. Am o sticlă pe care o păstrez pentru cei mai buni prieteni. Presupun că și Gilbert intră în această categorie, și dacă vrei neapărat poți să încerci să-i dai un întăritor, dar, după părerea mea, este o risipă să încerci să torni whisky peste un pește mort. Strici orzul pe găște.

Clodagh a rămas tăcută. Și-a suflecat mâneca și a băgat mâna în apă. A atins coada peștelui cu un deget. Acesta a rămas nemișcat. Nu mai exista nici o speranță. Bill s-a întors la tigaia în care sfârâia șunca. Poate că remarca sa referitoare la whisky fusese o dovadă de meschinărie.

— Dacă vrei, poți încerca...

— A dat din coadă!

— Adevărat?!

— Este sănătos. Inoată. Privește, iubitule!

Într-adevăr, Gilbert se simțea minunat. Se îndreptase, își scuturase aripioarele aurii și pornise din nou să dea ocol acvariului.

— Clodagh, ești o magiciană! Ia te uită!

Privirile fixe ale lui Gilbert s-au întâlnit cu ale lui Bill. Acesta a trăit un moment de nemulțumire.

— Peștișor prost și mizerabil. M-ai făcut să trec printr-o spaimă cumplită. Emily va fi în culmea fericirii.

— Unde este?

Bill și-a amintit de organizarea înmormântării.

— Este în grădină cu Anna.

Fără un motiv anume dorea să păstreze secrete planurile pe care le pusese la cale împreună cu Emily și Anna.

— Și acum, pentru că necazul s-a dus, mă voi duce să fac o baie. Te las pe tine să dai vestea cea bună.

I-a trimis o bezea din vârful buzelor și a ieșit din bucătărie.

Câteva minute mai târziu, când șunca era gata și cafeaua aburindă, fetițele au reapărut, năvălind pe ușa din spate, clocotind de energie.

— Am găsit un loc minunat, Bill, chiar sub tufa de trandafiri din stratul de flori al mamei. Am săpat o groapă uriașă.

— Și eu am făcut o coroniță din margarete...

— Eu am făcut un fel de cruce din două bucățele de lemn, dar am nevoie de o sfoară sau un cui pentru a le fixa...

— Vom cânta și un imn...

— Da. Vom cânta „Toate lucrurile frumoase și luminoase"

— Și ne-am gândit...

— Lasă-mă pe mine să-i spun...

— Ne-am gândit...

— Vă rog! Ascultați!

S-a văzut nevoit să ridice glasul pentru a se face auzit. Fetele au amuțit.

— Vă rog să mă ascultați! O clipă! Priviți!

Le-a luat de mână și le-a dus în fața acvariului.

Fetele au privit cu atenție. Gilbert, fragil și cu coditța transparentă, înota în stilul lui, învârtindu-se în cerc fără rost. Ochișorii lui rotunzi păreau la fel de lipsiți de viață ca și în clipele în care îl crezuseră mort.

A urmat un moment de liniște deplină.

— Vedeți? Nu este mort. Ațipise. Mami i-a dat un bobârnac și l-a trezit. Este minunat, nu-i așa?

Își simțea propria dezamăgire răzbătând dincolo de tonul vioi pe care încerca să îl afișeze.

Fetițele continuau să rămână tăcute.

Bill a așteptat și în cele din urmă, răbdarea i-a fost răsplătită. Emily a spus:

— Hai să-l omorâm!

În momentul următor, Bill trăia două sentimente contradictorii. Se simțea absolut îngrozit de propunerea copilului, dar era pe cale să izbucnească în râs. Se întreba ce era mai bine să facă: să lovească fata pentru propunerea făcută sau să dea frâu hohotelor de râs. Cu un efort supraomenesc, a lăsat câteva momente să domnească tăcerea, apoi calm a spus:

— Ei bine, cred că nici unul dintre noi nu vrea să facă asta.

— De ce nu?

— Pentru că... nu este bine să iei viața.

— De ce nu e bine?

— Pentru că viața ne este dată de Dumnezeu. Este sacră.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte un sentiment ușor, de neliniște se strecura în sufletul său. Deși se cununase cu Clodagh în biserică, nu mai gândise în felul acesta despre Dumnezeu de foarte mulți ani.

Faptul că luase în deșert numele unui vechi prieten îi trezea un sentiment de vinovăție.

— Nu este bine să iei viața nici unei ființe, fie ea chiar un peștișor auriu. Și tu îl iubeșdi pe Gilbert. Este al tău. Nu poți ucide ceea ce iubești.

Buza lui Emily se lăsa în jos în mod primejdios.

— Vreau să organizăm o înmormântare. Mi-ai promis.

— Dar nu pentru Gilbert. Vom înmormânta pe altcineva.

— *Ce*? Pe cine?

Anna, care o cunoștea prea bine pe sora sa, s-a grăbit să spună:

— Nu pe robotul meu.

— Bineînțeles că nu pe robotul tău.

Încerca să găsească ceva. Își scormonea mintea și brusc a avut o idee genială.

— Un șoarece. Un biet șoarece mort. Priviți!

Cu gesturile unui magician, a deschis cutia de gunoi și a scos șoarecele pe care l-a prezentat fetelor cu o reverență. Trofeul lui Breeky. Ținut de codiță, era cât se poate de mort și țeapăn.

— Breeky l-a adus în casă în această dimineață și eu i l-am luat. Doar nu vreți ca un biet șoricel să sfârșească în lada de gunoi! Merită o ceremonie.

Fetele priveau și cântăreau oferta ce li se făcea. După un timp, Emily a întrebat:

— Putem să-l punem în cutia de trabuce?

— Sigur.

— Și putem să cântăm imnuri?

— Bineînțeles. „Toate ființele mari și mici". Nimic nu poate fi mai mic decât un șoarece.

A luat un șervețel și a așezat șoarecele pe el; apoi s-a spălat pe mâini. În timp ce-și ștergea mâinile le privea pe cele două fetițe:

— Ce părere aveți?
— Putem să-l înmormântăm acum?
— Mai întâi să mâncăm. Sunt lihnit de foame.

Anna s-a așezat imediat la masă, dar Emily dorea să se convingă încă o dată, că totul era bine în ceea ce-l privea pe Gilbert. Cu nasul turtit de peretele acvariului, urmărea cu degetul spiralele făcute de peștișor. Bill aștepta răbdător. Brusc, Emily s-a întors și l-a privit. Privirile lor s-au întâlnit și au rămas așa câteva momente.

— Mă bucur că nu a murit.

— Și eu, a zâmbit Bill.

Emily i-a întors zâmbetul și în acel moment semăna perfect cu mama ei. Fără să se gândească la ce face, Bill a deschis brațele larg și Emily s-a aruncat la pieptul său. S-au îmbrățișat îndelung, fără vorbe, pentru că nu aveau nevoie de ele. Bill s-a aplecat și a sărutat-o pe creștet și Emily nu a mai încercat să se retragă.

— Emily, ești o fetiță tare bună.

— Și tu ești bun.

Inima lui sălta de bucurie și recunoștință. Cu ajutorul și bunăvoința Domnului reușise să nu spună un lucru rău și să nu facă o greșeală. Făcuse ceea ce trebuia făcut. Era un început. Nu mult, dar un început.

Apoi, Emily a continuat:

— Cu adevărat bun. Foarte, foarte bun.

„Foarte, foarte bun." Poate așa stând lucrurile era mai mult decât un început. Profund recunoscător a îmbrățișat-o încă o dată și apoi i-a dat drumul din brațe. Plini de entuziasm, așteptând cu nerăbdare înmormântarea șoarecelui, s-au așezat, în sfârșit, la masă.

Darul de dinaintea Crăciunului

Într-o dimineață cenușie și înghețată, cu două săptămâni înaintea Crăciunului, Ellen Parry și-a condus la gară soțul, l-a sărutat, a urmărit din priviri haina întunecată și pălăria dispărând dincolo de ușa peronului și apoi, așa cum se întâmpla de mai bine de douăzeci de ani, a pornit către casă. În acea dimineață, conducea cu atenție din pricina poleiului.

Mașina pornise încetișor, la vale, către satul ce începea să se trezească. A trecut de sat și a pornit către zona liniștită de țară. Gândurile ei, răvășite și risipite încă, la ora matinală se zbenguiau asemenea păsărilor într-o colivie. Totdeauna în acest moment al anului se iveau tot felul de lucruri de făcut. Era hotărâtă ca după ce va fi spălat vasele rămase de la micul dejun să întocmească o listă în vederea cumpărăturilor pe care trebuia să le facă în weekend, apoi să se ocupe de plăcintele cu carne, să trimită o ultimă serie de felicitări de Crăciun, să cumpere ultimele cadouri și să pregătească dormitorul lui Vicky.

Nu. Nu va pregăti dormitorul și nu va face patul până nu va afla sigur dacă Vicky va petrece Crăciunul acasă.

Vicky avea nouăsprezece ani. În toamna ce trecuse își găsise o slujbă la Londra și locuia într-un mic apartament împreună cu alte două tinere. Nu se produsese o ruptură totală, căci, la sfârșitul săptămânii Vicky venea acasă însoțită uneori de câte o prietenă și totdeauna aducând cu sine o geantă mare de voiaj plină cu rufe pentru mașina de spălat a mamei. În ultimul weekend petrecut acasă, Ellen încercase să facă planuri pentru Crăciun, dar Vicky, cu un aer tulburat, își adunase curajul și îi mărturisise mamei sale că era posibil să petreacă sărbătorile departe de casă. Era posibil să se alăture unui grup de tineri care urma să închirieze o vilă în Elveția.

Luată prin surprindere de această veste ce căzuse asemenea unui trăznet din senin, Ellen reușise în cele din urmă să-și ascundă uimirea și dezamăgirea. Încerca să nu se gândească la cum ar petrece sărbătorile departe de unicul ei copil, dar, în același timp era conștientă că o atitudine posesivă din partea unui părinte era de neconceput. Un părinte nu are dreptul să refuze copilului său dorința de a-și lua zborul, nu trebuie să-i ceară acestuia nimic, nu trebuie să se aștepte din partea lui la nimic.

Era greu. Foarte greu. Își spunea că era posibil ca în momentul întoarcerii acasă să găsească o scrisoare din partea lui Vicky. Vedea aievea plicul aflat pe covorașul de la ușă și a recunoscut de la prima vedere scrisul mare al fiicei sale.

„Dragă mami, taie vițelul cel gras și decorează casa cu cetină de brad. Plecarea în Elveția a căzut, așa încât voi petrece sărbătorile acasă, cu tine și tata."

Era atât de sigură că va găsi plicul, atât de nerăbdă-

toare să citească scrisoarea, încât a apăsat accelerația mașinii, zorind către casă. Lumina palidă a dimineții mohorâte de iarnă dezvăluia privirilor șanțurile înghețate și gardurile vii înțepenite de ger și întunecate la culoare. La ferestrele căsuțelor de țară pâlpâia câte o lumină și dealul cel mai impunător din zonă se înălța acoperit de zăpadă. Își aminti colindele de Crăciun și aroma de molid. Era emoționată, gândindu-se la vraja ce punea stăpânire pe ea în copilărie, odată cu sosirea sărbătorilor de iarnă.

Cinci minute mai târziu, parca mașina în garaj apoi a intrat în casă pe ușa din spate. După frigul de afară, căldura bucătăriei era o adevărată binecuvântare; resturile de la micul dejun se aflau încă pe masă, dar nu le-a luat în seamă. A pornit, în schimb, către holul de la intrarea principală. Poștașul trecuse în absența ei și pe covorașul din hol zăceau răvășite mai multe plicuri. S-a aplecat și le-a ridicat, convinsă fiind că printre ele va descoperi o scrisoare din partea lui Vicky. Era atât de sigură că dorința i se va împlini încât a controlat de două ori teancul de plicuri. Dar nu a descoperit nici o scrisoare din partea fiicei sale.

Pentru o clipă, dezamăgirea a fost copleșitoare. Cu un efort teribil și-a spus că mai era timp... poate cu poșta de seară... Uneori este mai plăcut să te bucuri de călătorie decât să ajungi la destinație.

A luat teancul de plicuri și s-a îndreptat către bucătărie. A dezbrăcat cojocul din blană de oaie și s-a azezat la masă cu plicurile răspândite în fața ei.

Cele mai multe dintre ele conțineau felicitări. Le-a deschis, unul câte unul și le-a ordonat în semicerc, în fața ei. Măcăleandrii, îngerași, reni înhămați la sănii și brazi

împodobiți. Ultima dintre felicitări era deosebită de celelalte. Mai mare și mai scumpă, mai elegantă ca celelalte. Era o reproducere a unui tablou de Breugel, reprezentând o scenă de patinaj. „Cu multă dragoste de la Cynthia." Cynthia îi trimisese și o scrisoare. Ellen și-a turnat o cană mare cu cafea și a început să citească scrisoarea.

Cu mulți ani în urmă, pe vremea cînd erau la școală, Ellen și Cynthia fuseseră cele mai bune prietene. Dar, mai târziu, odată cu trecerea anilor, drumurile lor se despărțiseră. Ellen se căsătorise cu James și după o perioadă de timp scurtă petrecută într-un apartament din Londra se mutaseră împreună cu bebelușul lor, o fetiță, în această casă de țară. O dată pe an ea și James plecau în vacanță, de obicei în locurile unde James avea posibilitatea să joace golf. Și cam atât... În restul timpului Ellen făcea cam tot ceea ce fac, în general, femeile din lumea întreagă: cumpărături, gătit, cusut, grădinărit, spălat și călcat. Se întâlnea cu un grup restrâns de prieteni, primea vizite din partea lor, își găsea timp și pentru activități sociale și făcea prăjituri pentru târgul organizat de asociația femeilor.

Ducea o existență lipsită de pretenții și complicații și, într-o oarecare măsură, searbădă.

Pe de altă parte, Cynthia se căsătorise cu un medic plin de succes, dăduse naștere la trei copii și pusese pe picioare o afacere proprie cu obiecte vechi, câștigând o grămadă de bani. Vacanțele ei erau captivante, fie că era vorba de mii de kilometri străbătuți cu automobilul de-a lungul Statelor Unite sau de ascensiuni în Nepal, ori de vizitarea Marelui Zid Chinezesc.

Prietenii lui Ellen și ai soțului ei erau medici sau avocați sau parteneri de afaceri. Casa în care locuia Cynthia

în Campden Hill era locul în care se adunau o seamă de personalități fascinante. Chipuri celebre ce apăreau pe ecranul televizorului puteau fi văzute și la petrecerile organizate de Cynthia. Scriitori ce comentau pe marginea existențialismului, artiști discutând în contradictoriu despre abstracționism, politicieni cufundați în dezbateri extrem de serioase, erau oaspeții Cynthiei. O dată, după o zi petrecută prin magazinele din Londra, Ellen rămăsese peste noapte în casa prietenei sale. La cină se văzuse așezată, la masă, între un ministru și un tânăr cu păr trandafiriu și cu cercel în ureche. Încercarea de a face conversație cu fiecare în parte i se păruse o experiență chinuitoare, dificilă.

Mai târziu, Ellen se învinuise pentru felul în care se purtase.

— Nu știam despre ce să vorbesc, îi mărturisise lui James. Poate doar despre cum se face marmelada sau despre cum se albesc rufele, folosind cuvintele acelor femei îngrozitoare ce apar în reclamele T.V.

— Dar ai fi putut vorbi despre cărți. Nu cunosc o altă persoană care să citească mai multe cărți decât tine.

— Nu poți susține o conversație pe tema cărților. Când citești o carte nu faci altceva decât să retrăiești experiența altor oameni. Ar trebui să-mi găsesc ceva de făcut, să trăiesc eu însămi o seamă de experiențe.

— Ce crezi despre momentul trăit atunci când am pierdut pisica? Asta nu înseamnă că ai trecut printr-o încercare?

— Doamne, James!

Atunci s-a născut ideea. Nu făcuse nici un pas pentru a o pune în practică, dar în acel moment se născuse o idee. Poate atunci când Vicky va pleca de acasă... Câteva seri

mai târziu, stând de vorbă cu James, adusese subiectul în discuție, așa în treacăt, ca pe un fapt divers, dar James, care citea ziarul, abia dacă asculta spusele ei. Apoi, peste câteva zile, când a redeschis același subiect, James îl domolise entuziasmul cu atitudinea binevoitoare a celui care stinge un foc aruncând o găleată cu apă peste el.

A oftat și a încercat să alunge gândul ambițios, apoi a pornit să citească scrisoarea venită de la Cynthia.

„Dragă Ellen. Trebuia să scriu un bilețel pe care să-l trimit împreună cu felicitarea pentru că doream să-ți dau câteva noutăți. Nu cred că ai întâlnit familia Sanderford, pe Cosmo și Ruth, atunci când m-ai vizitat."

Într-adevăr, Ellen nu cunoscuse familia Sanderford, dar asta nu însemna că nu auzise despre ei, că îi erau complet străini. El era un strălucit regizor de film și ea era romancieră, creatoarea unor romane amuzante, pline de simboluri legate de viața de familie. Cine nu aflase despre ele urmărind emisiunile T.V.? Cine nu citise articolele ei despre creșterea și educarea celor patru copii ai lor? Cine nu se minunase urmărind filmele lui, originalitatea abordării diverselor tematici, sensibilitatea și imaginile de o frumusețe deosebită? Indiferent de situația în care se aflau cei doi Sanderford stârneau totdeauna interesul. Doar gândindu-te la ei, orice sentiment, oricât ar fi fost el de neînsemnat, îl făcea pe muritorul de rând să tresară. Familia Sanderford. Cu inima îndoită a continuat să citească.

„În urmă cu un an au divorțat în termeni cât de poate de prietenești și uneori pot fi zăriți pe când iau masa împreună. Ea și-a cumpărat o casă în apropiere de tine și sunt convinsă

că o vizită din partea ta i-ar face mare plăcere. Adresa este Coliba Călugărului, Trauncey și numărul de telefon Trauncey 232. Dă-i un telefon și spune-i că ești prietena mea. Îți doresc un Crăciun de vis și îți trimit toată dragostea mea. Cynthia"

Trauncey se afla doar la o milă distanță. Practic erau vecini. Coliba Călugărului era numele unei case vechi ce fusese locuința unui paznic de vânătoare cu mulți ani în urmă. În ultimul timp, pancarta pe care scria „De vânzare" dispăruse și Ellen își spunea că acest fapt se datora lui Ruth Sanderford care cumpărase casa și locuia singură de câteva luni bune.

Ideea de a-i face o vizită era tulburătoare. Dacă nou venita ar fi fost o persoană obișnuită, o femeie singură, dornică de companie și ducând lipsa unui prieten care să-i alunge gândurile mai puțin vesele, ei bine, atunci ar fi fost cu totul altceva. Dar Ruth Sanderford nu era o persoană obișnuită. Era celebră, inteligentă, probabil bucurându-se de liniștea și solitudinea abia descoperite după o viață strălucitoare trăită în lumea artiștilor, după împlinirea profesională la care se adăuga și cea maternă, având în vedere că trăise pentru a crește patru copii. Era convinsă că prezența ei i-ar fi părut plictisitoare și s-ar fi putut arăta iritată de sugestia Cynthiei.

Gândind la primirea rece pe care ar fi putut să i-o facă, Ellen se simțea îngrozită și se vedea pornind în fugă către mașină și apoi gonind către casă. Totuși trebuia să-și găsească timp pentru această vizită. Dar nu înainte de Crăciun. Poate că în jurul Anului Nou. Oricum, în acea perioadă a anului era extrem de ocupată. Avea atâtea de făcut... Plăcintele cu carne, listele...

Hotărâtă să o dea uitării, deocamdată, pe Ruth Sanderford, Ellen a pornit pe scări, în sus, către dormitor.

Ajunsă în capătul scărilor, a rămas un moment pe gânduri, privind către ușa închisă a dormitorului pe care-l ocupa Vicky. Apoi s-a îndreptat către ușă, a deschis-o și a privit înăuntru. Masa de toaletă era prăfuită și păturile împăturite stăteau cuminți pe pat, iar ferestrele erau închise. Lipsită de obiectele familiale ale fiicei sale, camera avea un aer rece, impersonal. Putea fi camera oricui. Stând acolo, în ușă, privind încăperea pustie, Ellen știa, cu certitudine, că Vicky va petrece sărbătorile în Elveția. Trebuia să treacă de sărbătorile Crăciunului fără Vicky.

Ce vor face, ea și James? Despre ce vor discuta stând fiecare la celălalt capăt al mesei cu un curcan mult prea mare pentru ei doi, așezat în mijlocul mesei? Poate ar fi fost mai bine să anuleze comanda pentru curcan și să se mulțumească doar cu cotlete. Sau ar fi fost mai bine să-și petreacă sărbătorile Crăciunului într-unul din acele hoteluri ce organizează mese festive pentru persoane singure, de vârstă mijlocie.

A închis ușa, binișor, în urma ei, alungând astfel imaginea camerei părăsite și odată cu ea și gândurile înspăimântătoare legate de singurătate și bătrânețe. La capătul cel mai îndepărtat al palierului se afla o scară îngustă din lemn ce ducea către mansardă. Fără un motiv anume, Ellen a urcat treptele scăriței și a intrat în podul mansardat, cu acoperiș în ape. Podul uriaș era gol, cu excepția câtorva geamantane și a răsadurilor pe care Ellen le plantase pentru primăvară, înfășurate bine în pături groase din ziar. Lucarnele și luminatorul imens îngăduiau razelor firave ale soarelui să pătrundă în podul în care plutea o aromă plăcută de camfor și lemn.

Într-un colț se afla o cutie ce conținea ornamentele

pentru pomul de Crăciun. Dar vor împodobi anul acesta un pom de Crăciun? Vicky era cea care an de an se ocupa de aceste pregătiri. În cazul în care ea nu venea acasă ce rost mai avea să împodobească bradul? De fapt, în tot ceea ce o înconjura părea să nu mai existe nici un rost.

„Spune-i că eu te-am rugat să o vizitezi."

Ruth Sanderford îi tulbura din nou gândurile. Locuia în Coliba Călugărului, la doar o milă depărtare, de partea cealaltă a câmpului înghețat. Era celebră, într-adevăr, și Ellen citise toate cărțile pe care le scrisese și îi plăcuseră nespus de mult. Se identificase cu mamele istovite, cu soțiile frustrate și copiii furioși și neînțeleși.

„Dar eu nu sunt frustrată."

Podul era parte a ideii despre care îi vorbise lui James, acel plan pe care soțul ei îl respinsese și pe care ea îl lăsase neînfăptuit pentru că nu exista nimeni în jur care să o încurajeze.

James și Vicky. Soțul și copilul ei. Brusc, Ellen și-a amintit că s-a săturat de ei. Era sătulă și de grijile ce apăreau în fiecare moment, legate de sărbători, și mai ales era sătulă de casă. Dorea să evadeze. Era hotărâtă. Chiar în acea zi, în acea clipă dorea să pornească spre casa în care locuia Ruth Sanderford. Mai înainte ca dorința de evadare și curajul să se risipească în vânt, a coborât, a luat haina din cuier și a pus un borcan cu marmeladă și un altul cu carne tocată în coș. Ca și când pornea într-o expediție cutezătoare și periculoasă, a ieșit în aerul rece al dimineții și a trântit ușa în urma ei.

Cerul se limpezise, devenind de un albastru stins; în copacii desfrunziți gerul semănase buburuze cristaline,

scânteietoare și brazdele lăsate de plug în toamnă erau înghețate bocnă. Pe crengile din vârful copacilor ciori de câmp cârâiau unele către celelalte și aerul era rece și tare ca vinul. Starea ei de spirit se schimbase; legăna coșul, plină de energie și voioșie. Cărarea o purta pe marginea câmpurilor, peste pârleazuri din lemn. Curând, dincolo de gardurile vii s-a ivit Trauncey. O bisericuță își înălța turla către cer și în jurul ei se zăreau adunate câteva case de țară. Un ultim pârleaz și iat-o ajunsă pe drumul din sat. Din coșurile caselor fumul se înălța pașnic, panașe în nuanțe de gri, pe cerul înghețat. Un bătrân aflat într-o cabrioletă trasă de un ponei a trecut pe lângă ea, în tropot ușor. Și-au urat bună dimineața și Ellen și-a continuat drumul în sus, către sat.

La Coliba Călugărului pancarta pe care scria „De vânzare" dispăruse, așa cum era de așteptat. Ellen a deschis poarta și a intrat. Casa se afla la capătul potecii din cărămidă. Era o construcție lungă și joasă, foarte veche, cu pereți parțial din bârne groase de lemn și cu acoperișul din trestie ce atârna deasupra ferestrelor micuțe, asemenea unor sprâncene stufoase. Ușa de la intrare era vopsită în albastru și avea un ciocănel de aramă. Cu o ușoară emoție și un neastâmpăr firesc, a lovit cu ciocănelul în ușă, apoi așteptând ca cineva să răspundă și-a dat seama că, undeva în apropiere, cineva tăia lemne cu ferăstrăul.

Pentru că nu apărea nimeni care să deschidă ușa, a pornit urmând zgomotul produs de ferăstrău. Într-o curticică aflată pe una din laturile casei, a zărit o siluetă muncind din greu. O femeie pe care a recunoscut-o imediat, căci o mai văzuse pe ecranul televizorului.

Ridicând glasul a spus:

— Bună ziua.

Interpelată astfel, Ruth Sanderford s-a oprit din lucru și a ridicat privirile. Pentru o clipă, uimită de prezența neașteptată, a rămas aplecată deasupra caprei pe care se afla bușteanul. Apoi s-a îndreptat, a lăsat ferăstrăul acolo unde se afla, prins la jumătate în lemn. Stergându-și mâinile de talaș pe fundul pantalonilor, a făcut câțiva pași înainte.

— Bună ziua, a răspuns ea.

Era o persoană deosebită, distinsă. Înaltă, suplă, puternică asemenea unui bărbat. Părul cărunt îl purta strâns într-un coc la ceafă; trăsăturile pure, tenul bronzat și ochii de culoare închisă îi dădeau un farmec aparte. În afara pantalonilor pătați, purta o flanelă de lână, marinărească, și în jurul gâtului își înnodase o batistă mare.

— Cine sunteți?

Pusese această întrebare cu un ton firesc, fără a părea lipsită de politețe.

— Sunt... Ellen Parry... o prietenă a Cynthiei. Ea mi-a cerut să vă fac o vizită.

Ruth Sanderford a zâmbit. Era un zâmbet cald, prietenos. Un zâmbet minunat. Neliniștea și sentimentul de nesiguranță au părăsit-o pe Ellen.

— Sigur. Știu. Mi-a vorbit despre tine.

— Am trecut doar pentru a da ziua bună. Dacă ești ocupată, nu vreau să deranjez.

— Nu mă deranjezi absolut deloc. Am și terminat treaba.

S-a întors către capra pe care se afla bușteanul și apoi s-a aplecat și a cules câțiva dintre bușteni tăiați. Avea brațe puternice, sănătoase.

— N-ar fi trebuit să fac treaba asta – am suficiente lemne pentru foc – dar timp de două zile am tot scris și am simțit nevoia unei activități fizice. Este o dimineață

de vis și m-aș fi simțit vinovată dacă aș fi stat în casă. Hai să intrăm. Îți voi face o cafea.

A pornit înainte pe cărare și eliberându-și una din mâini de povara lemnelor a tras zăvorul și a deschis ușa cu piciorul. Era o persoană înaltă și pentru a trece pragul a aplecat ușor capul. Ellen, care era mult mai scundă ca ea, a trecut dincolo de ușă fără probleme. Se simțea mai liniștită și mai relaxată. Momentul prezentărilor trecuse cu bine și Ruth Sanderford părea domnică de oaspeți.

Au închis ușa în urma lor și au coborât cele două trepte către camera de zi. Era o încăpere lungă, spațioasă, ce ocupa, probabil, cea mai mare suprafață a parterului. La un capăt al camerei se afla un șemineu și la celălalt o masă mare din lemn de vișin. Pe masă odihnea o mașină de scris printre cutii cu hârtie de scris, cărți de referință, alături de ele un vas în care se aflau o mulțime de creioane ascuțite și o cană victoriană plină cu ierburi și flori uscate.

— Ce cameră minunată! și-a arătat Ellen admirația.

Gazda a așezat lemnele în coșul plin deja, aflat lângă șemineu și apoi s-a întors către Ellen.

— Îmi cer scuze pentru mizeria din jur, dar așa cum ți-am spus am lucrat mult în ultimele zile.

— Dar nu e murdar.

Încăperea avea un aer ușor ponosit, dezordonat, dar era primitoare. De-a lungul pereților se înălțau rafturi pline cu cărți și în fața focului se aflau trase două canapele. De jur împrejur se aflau o mulțime de fotografii și bibelouri frumoase și excentrice din porțelan.

— Arată exact așa cum trebuie. O cameră caldă, primitoare și plină de viață.

Punând coșul pe masă Ellen a continuat.

— Ți-am adus marmeladă și carne tocată. Nimic deosebit.

— Ești atât de drăguță. Un dar mai înainte de Crăciun. Marmelada este binevenită căci eu am terminat proviziile. Hai să ducem coșul în bucătărie și să punem ceainicul pe foc.

Ellen a dezbrăcat cojocul și apoi a urmat-o pe Ruth către celălalt capăt al camerei unde se afla ușa ce se deschidea către bucătărie. În trecut această încăpere fusese folosită drept spălătorie. Ruth a umplut ceainicul și a pus apa la fiert. A scotocit în dulap în căutarea unui borcan în care se afla cafea și apoi a luat două căni mari aflate pe un raft. A scos și o tavă din dulap, o tavă pe care era imprimată o reclamă pentru Carlsberg Lager. În urma unor căutări ce i-au luat ceva timp a descoperit și zahărul. În ciuda faptului că reușise să crească patru copii era evident că nu era genul casnic.

— De cât timp locuiești aici?

— De câteva luni. Este divin! Atâta liniște!

— Scrii un nou roman?

Ruth a zâmbit cu o ușoară grimasă.

— Exact.

— Cu riscul de a părea plictisitoare și a repeta ceea ce ți s-a mai spus, aș vrea să știi că ți-am citit toate cărțile și mi-au plăcut nespus. Te-am urmărit și în emisiunile televizate.

— Dumnezeule!

— Ai fost minunată!

— Acum câteva zile am fost invitată să realizez un nou program, dar, știi, fără Cosmo, nu mi s-a mai părut interesant. Am fost o echipă. La televiziune, vreau să spun. Acum suntem divorțați și amândoi suntem mult mai fericiți. La fel și copiii noștri. Ultima oară când am luat prânzul împreună, Cosmo îmi spunea că dorește să se recăsă-

torească. Este o tânără cu care lucrează de doi ani. Este drăguță și cred că va fi o soție minunată.

Era tulburătoare și jenantă această implicare în viața ei intimă, dar modul în care vorbea, căldura și naturaleța ei făceau ca această discuție să pară perfect normală.

Ruth continua să vorbească dar nu uitase nici de cafea. A pus două linguri mari de cafea solubilă în fiecare cană și apoi a spus:

— Poți să crezi că acum trăiesc singură pentru prima oară în viață? Am făcut parte dintr-o familie numeroasă și la optsprezece ani m-am căsătorit. Apoi au apărut copiii, unul câte unul și nu a mai existat nici un motiv de plictiseală. Numărul oamenilor din jurul meu părea să se înmulțească în ritm alert. Eu aveam prieteni și Cosmo avea și el prietenii lui; apoi, copiii au început să-și invite și ei prietenii acasă și acești prieteni aveau și ei alți prieteni și tot așa mai departe. Niciodată nu știam câți invitați aveam la masă. Pentru că nu mă pricep la bucătărie, de obicei serveam castroane cu spaghete.

Apa din ceainic a fiert și Ruth a pregătit cafelele și a pus cănile pe tavă.

— Hai să ne așezăm lângă foc.

Fiecare dintre ele s-a așezat în câte un colț al uneia din canapele, bucurându-se de căldura focului. Ruth a sorbit din cafea și apoi a așezat cana pe măsuța aflată între ele.

— Unul dintre avantajele vieții trăită în singurătate este că pot să gătesc ce vreau și când vreau. Pot lucra până la ora două dimineața și apoi mă culc și dorm până la ora zece.

A zâmbit spunând acestea apoi a întrebat:

— Tu și Cynthia sunteți prietene vechi?

— Da, am fost colege de școală.

— Unde locuiești?

— În satul vecin.

— Ai familie?

— Da. Sunt căsătorită și am o fiică, Vicky.

— Știi, în curând voi deveni bunică! Această perspectivă mi se pare uluitoare. Parcă ieri a fost ziua în care l-am născut pe cel mai mare dintre fiii mei. Viața gonește pe lângă noi. Nu avem timp pentru a face tot ceea ce dorim.

Ellen își spunea că Ruth făcuse totuși o mulțime de lucruri, dar a preferat să păstreze pentru sine această opinie. În schimb, a întrebat:

— Copiii te vizitează?

— Sigur. Nici nu m-au lăsat să cumpăr această casă până nu au văzut-o și nu și-au dat acordul.

— Vin și locuiesc și ei aici?

— Unul dintre fiii mei m-a ajutat să mă mut, dar acum este plecat în America de Sud, unde cred că va mai sta încă un timp, probabil câteva luni.

— Și Crăciunul?

— De Crăciun voi fi singură. Toți copiii mei au crescut și au viața lor. Dacă vor avea nevoie de găzduire presupun că îl vor vizita pe tatăl lor. Nu știu. De fapt niciodată nu poți fi sigur.

A izbucnit în râs, dar nu gândul la copii o făcea să râdă. Râdea de ea însăși, o amuza atitudinea ei copilărească, nehotărâtă.

— Cred că nici fiica mea, Vicky, nu va petrece Crăciunul acasă. Probabil va pleca în Elveția, la ski.

Dacă se așteptase la simpatie sau compasiune, nu avea de la cine să le primească.

— Excelent! Distractiv! Crăciunul petrecut în Elveția este tot ce poate fi mai frumos. Pe vremea când erau

copiii mici i-am dus și noi în Elveția și Jonas și-a rupt un picior. Cu ce te ocupi atunci când nu-ți îndeplinești rolul de soție și mamă?

Întrebarea directă, fără ocolișuri, cu totul neașteptată a uimit-o și a tulburat-o pe Ellen.

— Eu... ei bine... eu... nu fac nimic.

— Nu se poate. Sunt convinsă că mai ai și altceva de făcut. Pari o persoană foarte destoinică.

Această apreciere părea încurajatoare.

— Mă ocup de grădină. Gătesc. Fac parte din unul sau două comitete. Și cos.

— Dumnezeule! Te pricepi la cusut? Eu nici măcar nu sunt în stare să bag ața în ac. Privește în jur la husele scaunelor! Toate ar trebui cârpite... de fapt cred că nici nu mai pot fi reparate. Părerea mea este că ar trebui să cumpăr creton și să fac altele. Îți coși singură hainele?

— Nu. Haine nu știu să fac. Dar perdele, draperii și altele asemenea nu sunt greu de făcut.

A ezitat o clipă apoi s-a gândit să spună:

— Dacă dorești, pot să-ți repar eu husele. Chiar mi-ar face plăcere să te ajut.

— Dar ce zici de unele noi? Crezi că ai putea să le coși?

— Sigur.

— Cu paspoal și alte garnituri?

— Exact.

— Și chiar vrei? Vreau să spun, crezi că poți să te ocupi de acest lucru, ca de o slujbă, un angajament? După Crăciun, când viața reintră pe făgașul ei și lucrurile se mai liniștesc, nu ești prea ocupată, nu-i așa?

— Dar...

— Te rog, spune da. Nu mă interesează cât mă costă. În prima călătorie pe care o voi face la Londra voi merge

la Liberty și voi cumpăra câțiva metri de creton Morris, din cel mai frumos.

Ellen o privea uimită. Ruth a tăcut brusc, pierzându-și entuziasmul.

— Dumnezeule! Te-am jignit! Dar dacă vrei, banii obținuți îi poți dona bisericii ca operă de binefacere.

— Dar nu-i vorba de bani!

— Atunci de ce mă privești cu aerul acesta uluit, zăpăcit?

— Pentru că așa mă simt. Pentru că m-am gândit să pun pe picioare o asemenea activitate. Să câștig bani din ea. Pot să cos cuverturi, huse și tot ceea ce este necesar pentru mobilier și tapițerie. Anul trecut am urmat un curs de croitorie și am învățat o seamă de lucruri. Acum, pentru că Vicky a plecat de acasă și James lipsește întreaga zi, eu... Am un pod minunat. Luminos, călduros. Am și o mașină de cusut. Nu-mi trebuie decât o masă mare...

— Am văzut una, săptămâna trecută. Este o masă pentru spălătorie.

— Singura problemă constă în faptul că James, soțul meu, nu s-a arătat prea încântat de această idee.

— Este știut că soții sunt împotriva oricărei idei.

— El crede că nu voi reuși niciodată să mă descurc în privința aspectului financiar. Taxele pe venit, cheltuielile și TVA-ul. Poate are dreptate, pentru că el mă cunoaște... știe că nu pot să spun nici cât fac doi și cu doi.

— Ia-ți un contabil.

— Contabil?

— Nu mai rosti acest cuvânt de parcă ar fi unul jenant. Arăți de parcă ți-aș fi sugerat să-ți cauți un amant. Da, un contabil, îți trebuie, să țină socotelile. Și nu mai căuta contraargumente. Ai avut o idee minunată.

— Dar dacă nu voi primi comenzi?

— Cred că vei avea de lucru mai mult decât vei putea să duci la bun sfârșit.

— Asta-i și mai rău.

— Nu-i adevărat. Poți angaja câteva doamne din sat care să te ajute. Oferi și altora de lucru. Deci lucrurile ar putea să meargă din ce în ce mai bine. Mai înainte de a-ți da seama de ceea ce se întâmplă, te vei afla în fruntea unei afaceri înfloritoare.

O afacere înfloritoare. Avea ocazia să facă ceva cu adevărat interesant, util și plăcut în același timp. Putea să angajeze mână de lucru. Și cine știe, la fel ca și Cynthia, ar fi putut câștiga bani. A stat, s-a gândit, apoi a spus:

— Nu cred că voi avea curajul necesar.

— Bineînțeles că ai acest curaj. Și ai și primit o comandă. Doar am stabilit.

— Și James... Cred... poate că nu se va supăra.

— Să se supere?! Va fi în culmea fericirii. Și în ceea ce o privește pe fiica ta va fi perfect. Copiilor nu le este ușor să-și părăsească cuibul, în special celor singuri la părinți. Dacă tu ești ocupată și fericită, fiica ta nu va trăi momente de remușcare sau de vinovăție. Totul va fi altfel pentru ea și relația dintre voi va fi excelentă. Gândește-te-te! Poate nu ai avut niciodată ocazia să faci un lucru bazându-te numai pe forțele tale. Acum s-a ivit ocazia. Pune mâna pe ea, Ellen! Agață-te de ea cu amândouă mâinile!

O privea și o asculta. Ellen a început să râdă. Ruth s-a încruntat, nedumerită.

— Ce-ai găsit amuzant?

— Abia acum am înțeles cum ai reușit să te bucuri de succes în televiziune.

— Îți spun eu cum am reușit. Succesul mi-a fost asigurat de ceea ce copiii mei numesc oratorie de bâlci. Cosmo întoteauna m-a considerat o feministă năvalnică, frenetică și poate așa am și fost și așa am rămas. Ceea ce știu cu certitudine este că cea mai importantă persoană pe lume pentru orice ființă umană trebuie să fie propria persoană. Trebuie să înveți să trăiești cu tine însăți. Trebuie să te mândrești cu tine însăți și să nu-ți fie urât atunci când te ai numai pe tine. Încrederea în sine nu are nimic de a face cu egoismul... este doar o fântână ce nu seacă până în ziua morții, când de fapt nici nu mai ai nevoie de ea.

Emoționată profund, Ellen a rămas tăcută. Era greu să găsească cele mai potrivite cuvinte. Ruth a întors capul și privirile ei s-au ațintit asupra focului. Ellen studia ridurile ușoare din jurul ochilor ei și conturul generos al gurii, părul cărunt și mătăsos. Nu mai era tânără, dar era frumoasă, cunoștea viața, poate fusese rănită și mai purta încă urmele rănilor, poate uneori se aflase la capătul puterilor, simțindu-se istovită, dar niciodată nu se dăduse bătută, nu se lăsase învinsă. Ajunsă la vârsta mijlocie începuse o nouă viață, cu inima ușoară, fără mânie și ranchiună, o viață numai a ei, de una singură. Ellen își spunea că pentru ea, avându-l pe James alături, n-ar fi trebuit să fie greu un astfel de început. În loc de orice alt comentariu, Ellen a întrebat:

— Când dorești să ai husele și cuverturile gata?

Într-un târziu s-a făcut timpul să plece spre casă. S-a ridicat, a îmbrăcat cojocul de oaie și a luat coșul gol pe braț. Ruth a deschis ușa și au pășit împreună în aerul înghețat ce stăpânea asupra grădinii.

— Ai un dud în curte. La vară te vei bucura de umbra lui.

— Nu mă pot gândi la vară, încă.

— Dacă... dacă ești singură de Crăciun, n-ai vrea să vii la noi? Să-l petrecem împreună? Știu că din vorbele mele ai putea să crezi că James este o persoană rigidă, înțepată, dar de fapt este un bărbat foarte plăcut.

— Ești foarte amabilă. Mi-ar face plăcere să vin.

— Bine, atunci rămâne stabilit. Mulțumesc pentru cafea.

— Și eu îșI mulțumesc pentru darul oferit înaintea Crăciunului.

— Și tu mi-ai oferit un asemenea dar.

— Serios?

— Da. Încurajare.

— De asta există prieteni.

Ellen a pornit în pas lent către casă, legănând coșul gol în mână și urzind planuri. Ajunsă acasă, a intrat direct în bucătărie. Chiar atunci telefonul a început să sune. A ridicat receptorul, având încă mâinile înmănușate.

— Alo?

— Mami, sunt eu, Vicky. Te rog să mă ierți că nu am sunat până acum, dar am aflat în sfârșit că voi pleca în Elveția. Sper că nu te superi, dar este o ocazie minunată și eu nu am fost niciodată la ski. Poate voi ajunge acasă de Anul Nou. Te supără mult absența mea? Crezi că sunt extrem de egoistă?

— Bineînțeles că nu.

Și chiar așa gândea. Nici nu-i trecuse prin minte că Vicky ar fi dat dovadă de egoism. Făcea exact ceea ce ar fi trebuit să facă. Lua hotărâri pentru propria persoană, dorea să se distreze, să întâlnească persoane de vârsta ei.

— Este o ocazie minunată și trebuie să te agăți de ea cu amândouă mâinile. (Agață-te, Ellen, cu amândouă mâinile.)

— Ești un înger. Tu și tati nu vă veți simți singuri?

— Deja am invitat pe cineva să petreacă sărbătorile Crăciunului împreună cu noi.

— Minunat! Perfect! Vă și vedeam pe amândoi posaci, neguroși, mâncând cotlete, fără un pom de Crăciun.

— Ți-ai făcut o părere greșită. În după-amiaza aceasta voi expedia cadourile pentru tine.

— Și eu vă voi trimite cadourile mele. Ești o scumpă pentru că m-ai înțeles.

— Nu uita să ne trimiți ilustrate.

— Sigur, mami. Promit. Și mami...

— Da, iubita mea?

— Crăciun fericit!

Ellen a așezat receptorul la locul lui. Fără a-și scoate cojocul a pornit pe scări, în sus. A trecut pe lângă ușa camerei ce aparținea lui Vicky și s-a îndreptat către pod. A intrat și mirosul de camfor și lemn i-a urat bun venit. Toate erau așa cum le lăsase. Ferestrele mari și lucarnele luminoase. Iată, acolo va așeza masa; aici masa de călcat și dincolo mașina de cusut. Aici va croi, va însăila și va coase. Își imagina vălătuci și cupoane de pânză și creton, șireturi, șnururi pentru draperii, suluri de catifea. Își va câștiga un nume pentru sine, pentru ea, Ellen Parry. O viață și o afacere profitabilă.

Ar fi putut rămâne acolo întreaga zi, făcând planuri, lăsându-se fermecată de mulțumirea de a-și fi găsit drumul. Dar privirile i-au fost atrase de cutia în care se aflau podoabele pentru pomul de Crăciun.

Sărbătorile Crăciunului.

În mai puțin de două săptămâni pregătirile trebuiau încheiate. Și mai avea atâtea de făcut! Plăcintele cu carne, felicitările, cadourile pe care trebuia să le expedieze, pomul trebuia împodobit. Cu un sentiment de vinovăție și-a amintit că nu spălase vasele rămase de la micul dejun. S-a smuls cu greu din visare și s-a întors la prezent. Deocamdată, acesta părea mai captivant decât viitorul. S-a îndreptat către coșul în care se afla cutia, a luat-o în brațe și apoi, ducând cu mare grijă prețioasa încărcătură, a pornit pe scări, în jos.

Păsări albe

Aflată în grădină unde tăia ultimele fire de trandafiri mai înainte de căderea primului ger, Eve Douglas a auzit telefonul țârâind, undeva, înăuntrul casei. Fiind luni, era ziua în care doamna Abney plimba aspiratorul asemănător cu o insectă furioasă și învăluia casa în mirosul de ceară pentru lustruit mobila. Tocmai de aceea nici nu s-a grăbit să pornească spre casă. Doamnei Abney îi plăcea nespus să răspundă la telefon. Așa cum se aștepta, în momentul următor, fereastra camerei de zi s-a deschis larg și doamna Abney a apărut în cadrul ei, fluturând o cârpă mare galbenă, de șters praful.

— Doamnă Douglas! La telefon!

— Vin imediat.

Eve a pornit către casă, traversând peluza, presărată cu frunze moarte și ducând brațul de trandafiri proaspăt culeși. Ajunsă în dreptul ușii și-a scos cizmele mari, din cauciuc și a intrat.

— Din Scoția vă caută. Cred că este ginerele dumneavoastră.

Eve a simțit cum pentru o clipă inima îi stă în loc. A pus florile și foarfecile de grădină pe scaunul din hol și s-a îndreptat către camera de zi. Mobila era răspândită

prin încăpere, perdelele erau ridicate pe spătarele scaunelor pentru ca doamnei Abney să-i fie mai ușor să lustruiască podeaua. Telefonul se afla pe birou. A luat receptorul în mână și a întrebat:

— David?

— Eve?

— Da?

— Eve... știi... este vorba despre Jane.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic rău. Noaptea trecută am crezut că a sosit momentul să se nască bebelușul... apoi contracțiile au dispărut. În această dimineață a venit doctorul și pentru că Jane avea tensiunea cam mare a hotărât să o ducă la spital.

David a rămas tăcut, așteptând ca Eve să spună ceva.

— Dar copilul trebuia să se nască abia luna viitoare.

— Știu. Tocmai asta este problema.

— Vrei să vin acolo?

— Crezi că ai putea?

— Da.

În mintea ei, gândurile se derulau cu repeziciune. Făcea o trecere în revistă a produselor din congelator, trebuia să amâne câteva întâlniri și să găsească cea mai ușoară cale de a-l abandona pe Walter.

— Da. Pot veni. Voi lua trenul de cinci treizeci. Și la ora opt fără un sfert voi ajunge.

— Te aștept la gară. Ești un înger.

— Jamie este bine?

— Da. Foarte bine. Nessie Cooper are grijă de el până când vei ajunge tu aici.

— Bine, atunci ne vedem diseară.

— Îmi cer iertare că am picat pe capul tău, așa, dintr-o dată.

— Nici o problemă. Sărut-o pe Jane din partea mea. Și, David...

Simțea cât de caraghios, de absurd avea să sune ceea ce urma să spună.

— David, încearcă să stai liniștit.

Lent, cu mișcări precaute a așezat receptorul la locul lui. A ridicat privirile către doamna Abney care rămăsese în pragul ușii. Expresia senină, surâzătoare de pe chipul acesteia fusese înlocuită de îngrijorare. Eve era convinsă că tulburarea ei era cauza acestei îngrijorări. Nu erau necesare vorbele sau explicațiile. Erau prietene vechi. Doamna Abney lucra pentru Eve de mai bine de douăzeci de ani. Doamna Abney fusese alături de ea pe când Jane era micuță; fusese invitată și la nunta acesteia și purtase un costum turcoaz din două piese, cu o pălărie turban asortată. Când se născuse Jamie, tot doamna Abney îi tricotase o păturică pentru cărucior. Într-un cuvânt, doamna Abney făcea parte din familie.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic rău?

— Nu. Doar că se pare că Jane va naște mai devreme cu o lună.

— Va trebui să mergeți acolo.

— Da, a confirmat Eve cu jumătate de gură.

Plănuise această călătorie, dar pentru luna următoare. Stabilise ca sora lui Walter să vină din sud, unde locuia, pentru a-i ține de urât acestuia și pentru a-i pregăti de mâncare. Dar, într-un răstimp atât de scurt i-ar fi fost imposibil să sosească.

— Nu vă faceți griji pentru domnul Douglas. Voi avea eu grijă de el.

— Dar, doamnă Abney, ai și așa destule de făcut, ai familie...

— Dacă nu reușesc să vin dimineața, îmi voi face timp să trec pe aici după-amiaza.

— Micul dejun și-l poate prepara singur...

Brusc și-a dat seama că aceste cuvinte nu făceau altceva decât să agraveze situația. Părea să spună că Walter era un neajutorat, că era incapabil să-și fiarbă un ou. Dar, adevărul era altul și doamna Abney îl cunoștea prea bine. Walter conducea întreaga activitate la fermă; muncea din greu, de la ora șase dimineața până la lăsarea întunericului și chiar mai târziu. Avea nevoie de mâncare zdravănă, în cantități serioase pentru că era un bărbat voinic și muncea mult. De fapt, chiar avea nevoie de cineva care să se ocupe de el.

— Încă nu știu cât timp voi lipsi.

— Important este ca Jane și copilul să fie bine și sănătoși. Acolo vă este locul... lângă ei.

— Of, Doamne! Doamnă Abney, ce m-aș face fără dumneata?

— O mulțime de lucruri, s-a arătat doamna Abney neînduplecată, ca o adevărată locuitoare din Northumberland pentru care etalarea emoțiilor era cu totul străină.

— Și-acum ce-ar fi să pregătesc pentru fiecare din noi câte o cană cu ceai?

Bună idee! În timp ce își bea ceaiul, Eve a întocmit diverse liste. După ce a terminat de băut ceaiul, a scos mașina din garaj și a pornit către orășelul aflat în vecinătate. S-a îndreptat spre magazinul universal unde a făcut rezerve serioase din diverse produse pe care Walter și le-ar fi putut pregăti singur, fără mari probleme. Cutii cu supă, plăcinte, legume, budinci, toate congelate se alăturară

pachetelor de unt, pâinilor și kilogramelor de brânză. Ouă și lapte nu trebuia să cumpere pentru că Walter le avea la fermă. Măcelarul a făcut pachete conținând cotlete și antricoate, cârnați și oase cu resturi de carne destinate câinilor și a promis că va trimite furgoneta în cazul în care vor fi necesare alte provizii.

— Plecați de acasă? a întrebat el în vreme ce tăia în două un os lovindu-l cu satârul.

— Da. În Scoția. În vizită la fiica mea.

Magazinul era plin de lume și tocmai de aceea a preferat să ascundă motivul plecării sale.

— Plăcută schimbare.

— Da, a răspuns Eve, fără tragere de inimă. Va fi foarte plăcut.

Când a ajuns acasă, Walter se afla așezat la masa din bucătărie croindu-și drum prin preparatele aflate în fața sa: tocăniță, cartofi fierți și conopidă cu brânză pe care doamna Abney o lăsase pentru el în cuptor. Purta hainele vechi, de lucru și arăta asemenea unui plugar. În urmă cu ani, părea să fi trecut o veșnicie de atunci, fusese militar de carieră; pe vremea când se căsătorise cu Eve, era un căpitan înalt, cuceritor. Se bucuraseră de o nuntă tradițională. Eve în rochie albă, vaporoasă a trecut la brațul soțului său pe sub arcada din spade strălucitoare, ce pornea de la ușa bisericii și ducea până jos, la capătul treptelor. Au locuit în diverse garnizoane în Germania, Hong Kong și Warminster. În tot acest timp au trăit în apartamente de familiști, fără a avea căminul lor. Când a apărut Jane pe lume, tatăl lui Walter care își petrecuse întreaga viață la ferma din Northumberland a anunțat

că nu avea de gând să moară trudind și dorea să afle ce gândea fiul său despre viitorul fermei.

Eve și Walter au luat marea hotărâre împreună. Walter și-a luat adio de la armată, a urmat cursurile unui colegiu de agronomie timp de doi ani și apoi a preluat conducerea fermei. Era o hotărâre pe care nici unul dintre ei nu a regretat-o, dar munca aspră lăsase urme vizibile asupra lui Walter. Avea cincizeci și cinci de ani, părul bogat era cărunt, chipul bronzat era străbătut de riduri și mâinile îmbibate de ulei de motor.

Când a intrat în bucătărie, copleșită sub povara coșurilor încărcate, a ridicat privirile:

— Bună, iubito!

Fără a-și scoate haina, Eve s-a așezat la celălalt capăt al mesei:

— Ai văzut-o pe doamna Abney?

— Nu. Plecase deja când am ajuns eu acasă.

— Trebuie să plec în Scoția.

Privirile lor s-au întâlnit deasupra mesei.

— Jane?

Vestea venită pe neașteptate, ca și îngrijorarea și teama pe care le provocase l-au afectat asemenea unei vrăji. Brusc, s-a micșorat, s-a împuținat și tocmai de aceea toată grija ei se îndrepta acum către acest bărbat. Dorea să-i aducă alinarea de care avea atâta nevoie.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Se pare că este vorba de o naștere prematură.

— Dar ea este bine?

Cu un aer calm, neutru, Eve i-a povestit conversația avută cu David.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat.

Este în spital și sunt sigură că se bucură de cea mai mare atenție.

Walter a dat glas exact gândului care o chinuia pe Eve din momentul în care încheiase convorbirea telefonică.

— Când s-a născut Jamie a fost foarte greu pentru ea.

— Walter, nu...

— În alte timpuri i s-ar fi atras atenția să nu mai facă încă un copil.

— Dar acum lucrurile stau altfel. Doctorii sunt atât de pricepuți...

Încerca să găsească argumente, să-ți asigure soțul că totul avea să fie bine, și totodată să-l autolinistească.

— Știi cum procedează... ecografii... și... și alte investigații... Ea și-a dorit foarte mult acest copil.

Walter arăta asemenea unui om pe care nimic nu-l putea convinge.

— Și noi ne-am dorit încă un copil, dar am avut-o doar pe Jane.

— Da, ai dreptate.

S-a ridicat și s-a apropiat de el. L-a cuprins în brațe și și-a ascuns fața în părul lui și apoi l-a sărutat.

— Mirosi a nutreț.

Apoi, în grabă:

— Doamna Abney va avea grijă de tine.

— Ar trebui să vin cu tine.

— Iubitule, nu poți. David înțelege situația. Este și el fermier. Și Jane, la fel. Nici să nu-ți treacă prin minte.

— Dar nu suport gândul că pleci singură.

— Nu voi fi singură. Niciodată nu sunt singură. Știind că tu te afli undeva, fie chiar și la o sută de mile depărtare.

S-a desprins de lângă el și a zâmbit chipului răvășit.

— Ar fi la fel de prețioasă și de deosebită, dacă nu ar fi singurul copil?

— Exact așa cum este. Nimeni altcineva pe lume n-ar putea fi mai deosebită și mai prețioasă ca Jane.

După plecarea lui Walter, Eve s-a grăbit să pună proviziile la locul lor, a făcut o listă pentru doamna Abney și a spălat vasele. Apoi a urcat pentru a-și face valiza. Când a terminat treaba era abia două și jumătate. A coborât, și-a luat haina și cizmele, a chemat câinii fluierând și a pornit peste câmpuri către înghețata Marea Nordului și către micuța plajă în formă de seceră pe care totdeauna o priviseră ca pe proprietatea lor.

Era un octombrie liniștit și rece. Primele înghețuri își lăsaseră deja urmele asupra copacilor însemnându-i cu nuanțe aurii sau cu cele care aminteau de culorile ambrei. Cerul era întunecat și marea căpătase tonuri metalice. Refluxul lăsase nisipul curat și neted asemenea unui cearceaf abia spălat. Câinii țopăiau înainte, imprimându-și urmele pe nisip. Eve îi urma, cu părul răvășit de vânt murmurându-i în urechi.

Se gândea la Jane. Nu Jane, cea care zăcea pe un pat de spital așteptând să se întâmple doar ceea ce numai bunului Dumnezeu îi era cunoscut. Ea se gândea la Jane cea de altădată, la copilul ce se transformase într-o adolescentă și apoi într-o adultă. Jane cu părul întunecat, răvășit și cu ochi albaștrii, surâzătoare. Micuța Jane, harnică, așezată în fața mașinii de cusut, lucrând rochii pentru păpuși, sau periind poneiul de noroi, făcând chifle tari ca piatra în bucătărie, în după-amiezele umede de iarnă. Jane, o adolescentă cu picioare lungi, înconjurată de prieteni, răspunzând la telefonul ce suna neîncetat. Jane făcuse toate nebuniile și aiurelile pe care le fac ado-

lescenții în mod obișnuit, dar, niciodată nu se transformase într-o persoană imposibilă. Nu fusese niciodată ștearsă sau năzuroasă. Firea prietenoasă și vitalitatea ei, îi atrăseseră mereu admiratorii.

— Curând te vei mărita! obișnuia doamna Abney să spună.

Dar Jane avea propriile convingeri în această privință.

— Nu mă voi mărita până la treizeci de ani. Nu voi face acest pas până când nu voi fi destul de bătrână ca să mai încerc alte lucruri.

Dar, când abia împlinise douăzecișiunu de ani, a plecat în Scoția pentru un weekend. L-a cunoscut pe David Murchison, s-a îndrăgostit pe loc de el și în cel mai scurt timp, Eve s-a văzut prinsă în febra pregătirilor pentru nuntă încercând să se asigure dacă peluza din fața casei era suficient de mare pentru cortul comandat sau scotocind prin magazinele din Newcastle în căutarea unei rochii de nuntă.

— Te măriți cu un fermier! exclamase doamna Abney. Cine s-ar fi gândit că vei face acest pas, având în vedere că ai crescut la o fermă. Mă gândeam că ți-ai fi putut dori un alt gen de viață.

— Nu eu. Eu sar de pe o groapă de bălegar pe o alta.

Niciodată nu suferise de vreo boală, dar după nașterea lui Jamie, în urmă cu patru ani, lucrurile s-au schimbat. Copilul a fost ținut la reanimare și apoi sub strictă supraveghere, în spital, până la două luni, când li s-a permis să-l ia acasă. Eve a petrecut acea perioadă în Scoția, ocupându-se de mica gospodărie a fiicei sale. Jane își revenise cu greu și după un timp îndelungat. Toate aces-

tea o făcuseră pe Eve să spere în adâncul sufletului că fiica sa nu va mai încerca să aducă pe lume un alt copil. Dar Jane gândea altfel.

— Nu vreau ca Jamie să crească singur. Eu am fost extrem de fericită fiind singurul copil al vostru, dar cred că trebuie să fie mai veselă viața într-o familie mai mare. David își dorește și el încă un copil.

— Iubito...

— Totul va fi perfect. Nu te agita, mami. Sunt voinică, tare ca un taur, doar înăuntrul meu se întâmplă ceva, sunt organe ce nu vor să coopereze. Nu durează mult, doar câteva luni și apoi mă voi bucura de binefacerile acestui miracol toată viața.

Toată viața. Tot ceea ce îi rămăsese lui Jane din viață. O spaimă cumplită a năvălit în sufletul ei. Două versuri dintr-o poezie citită cu mulți ani în urmă au țâșnit, de undeva din subconștient și nu-i mai dădeau pace:

Deasupra fiicei mele ce se descompune
Bobocii veșnic vor trăi...

Tremura violent. Se simțea înghețată până în măduva oaselor, copleșită nu numai de frigul de afară ci și de un alt gen de răceală. Ajunsese în mijlocul plajei pe care eliberată de ape, se înălța o movilă de pietre, asemenea unei epave adusă la mal de puterea mării. Tivită cu iarbă de mare, încrustată cu moluște, oferea adăpost unei perechi de pescărușii, ce o priveau cu ochi rotunzi ca mărgelele și țipau sfidând geamătul vântului.

A rămas în loc urmărind pescărușii. Păsări albe. Din motive ce-i rămăseseră totdeauna învăluite în mister, păsările albe făcuseră parte din viața ei, într-un mod simbolic. Iubise pescărușii de când se știa pe lume; încă din copilărie, îi urmărise în timpul vacanțelor de vară,

navigând pe cerul albastru și strigătul lor îi amintea zilele acelea scăldate în razele soarelui, zile în care nu avea nimic de făcut.

Și-a amintit și rațele sălbatice, care la vremea când sosea iarna, zburau pe deasupra pământurilor pe care se afla ferma lui Jane și a lui David. Dimineața și seara grupuri mari traversau cerul, oprindu-se uneori pentru a se odihni pe movilele acoperite de stufăriș, pe malul estuarului ce mărginea pământurile lui David.

Și porumbeii rotați. Ea și Walter își petrecuseră luna de miere într-un hotel micuț, în Provence. Fereastra dormitorului lor se deschidea către o curte interioară, pietruită, în mijlocul căreia se înălța un porumbar. În fiecare dimineață gânguritul porumbeilor și fâlfâitul aripilor dădeau idilic semnalul deșteptării.

În ultima zi petrecută în Provence, Walter cumpărase o pereche de porumbei din porțelan și de atunci aceștia deveniseră bunurile ei cele mai de preț; odihnind fiecare la câte unul din capetele șemineului din camera de zi.

Păsări albe. Pe vremea când era copil, în timpul războiului, fratele ei mai mare fusese dat dispărut. Teama, durerea, rodeau întreaga familie asemenea unei gangrene, spulberând liniștea și siguranța casei. Într-o dimineață, privind pe fereastra camerei sale, zărise un pescăruș odihnindu-se pe acoperișul casei vecine. Era iarnă și o geană stacojie din mingea de foc a soarelui se ivise la orizont. Pescărușul a țâșnit în aer și în acel moment a zărit spatele aripilor sale tivite cu nuanțe roz trandafirii. Uimirea, vraja trăită la vederea acelei ființe de o frumusețe surprinzătoare a copleșit-o și i-a dat încredere și siguranță. Știa, înțelesese că fratele ei era în viață. O săptămână mai târziu, părinții ei au fost informați oficial că

fratele ei era în viață și sănătos, deși fusese luat prizonier. Calmul afișat de Eve la aflarea acestei vești i-a nedumerit pe părinți, dar ea a păstrat numai pentru sine întâmplarea legată de pescăruș.

Și acești pescărușii...? Aceștia nu-i ofereau sprijinul, asigurarea că totul va fi bine. Aceștia își tot întorceau capetele, cercetând nisipul, urmăreau din priviri un cocoloș comestibil din resturile aduse la mal de apele mării, țipau și țopăiau. Apoi și-au deschis aripile puternice, albe ca zăpada și și-au luat zborul, rotindu-se și plutind în bătaia vântului.

A oftat, privindu-și ceasul. Era vremea să pornească spre casă. A fluierat câinii și a plecat alături de ei.

Când trenul a oprit în gară, începuse să se lase întunericul, dar cu toate acestea, a zărit imediat silueta înaltă a ginerelui său, aflat sub unul din becurile ce luminau peronul. Purta vechea lui scurtă pe care o îmbrăca la lucru și ridicase gulerul pentru a se apăra de bătaia vântului. Eve a părăsit compartimentul plăcut și cald și aerul rece a împresurat-o așa cum se întâmpla totdeauna când cobora în această gară în care vântul părea mai rece ca în orice alt loc, chiar și în mijlocul verii.

David s-a îndreptat către ea. S-au sărutat. I-a simțit obrajii înghețați sub buzele ei calde și privindu-l cu atenție i s-a părut că arăta cumplit, mai slab ca niciodată, lipsit de culoare în obraji. S-a aplecat și a luat valiza.

— Asta-i tot ce ai? a întrebat.

— Da. Doar atât.

În tăcere au părăsit peronul și au coborât scările ce duceau către locul rezervat mașinilor. David a deschis portbagajul, a pus valiza înăuntru și apoi a deschis portiera. Părăsiseră gara de mult și se aflau de ceva timp, pe drumul ce-i ducea către fermă, când Eve a reușit să-și adune curajul și a întrebat:

— Ce face Jane?

— Nu știu. Nimeni nu-mi spune limpede. Tensiunea ei a crescut mult. Toate de aici au pornit.

— Pot să o văd?

— I-am întrebat. În seara aceasta nu se poate. Poate mâine dimineață.

Nu prea mai aveau ce să-și spună.

— Dar Jamie cum se simte?

— Perfect. Așa cum știi, Nessie Cooper a fost atât de bună și înțelegătoare și i-a purtat și lui de grijă ținându-l alături de copiii ei.

Nessie era căsătorită cu Tom Cooper, mâna dreaptă a lui David la fermă, ajutorul său de nădejde.

— Jamie este emoționat și așteaptă cu nerăbdare să te vadă, a adăugat David.

— Dragul de el!

În întunericul mașinii s-a trezit zâmbind către sine. Își simțea fața ca și când nu ar mai fi zâmbit de ani în șir. Dar era important, de dragul lui Jamie să ajungă la fermă senină și calmă, indiferent de gândurile cumplite ce se învolburau în mintea ei.

Când, în sfârșit, au ajuns, Jamie și doamna Cooper se aflau în camera de zi, privind la televizor. Jamie era îmbrăcat cu halatul de casă și bea o cană cu cacao. Auzind glasul tatălui său s-a ridicat și a venit în hol, în întâmpinarea lor. O îndrăgea pe Eve și aștepta cu nerăbdare să

o vadă, dar în același timp era și extrem de curios să afle ce îi adusese în dar.

— Bună, Jamie.

S-a aplecat și l-a sărutat. Mirosea a săpun.

— Bunico, azi am luat prânzul cu Charlie Cooper care are șase ani și a primit o pereche de bocanci de fotbal adevărați.

— Ce minune! Cu crampoane adevărate?

— Da. Adevărați. Și are și o minge de fotbal și mi-a dat voie și mie să mă joc. Pot să lovesc mingea chiar și în aer.

— Eu n-aș fi în stare, a mărturisit Eve.

Și-a scos pălăria și tocmai își descheia haina când a apărut și doamna Cooper. Și-a luat haina aflată pe un scaun.

— Mă bucur să vă văd, doamnă Douglas.

Era o femeie micuță, subțiratică, îngrijită, ce părea foarte tânără mai ales dacă te gândeai că avea patru copii – sau cinci? –, Eve pierduse șirul.

— Și mie îmi face plăcere să te revăd, doamnă Cooper. Ai fost atât de amabilă. Cine are grijă de copii?

— Tom. Celui mic îi ies dinții, așa că trebuie să merg acasă.

— Nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

— Ei, n-am făcut nimic special. Eu... sper... vreau ca totul să fie bine.

— Sunt sigură că așa va fi.

— Nu mi se pare drept. Eu pot avea copii fără probleme. Unul după altul, ca o pisică, spune Tom. Și doamna Murchison... Știu și eu... Nu e corect, nu e drept.

A îmbrăcat haina și a încheiat nasturii.

— Mâine voi veni să vă dau o mână de ajutor, dacă doriți și dacă, bineînțeles, nu vă deranjează prezența bebelușului. El poate sta în cărucior, în bucătărie.

— Chiar m-aș bucura să vii.

— Trece timpul mai ușor. E mai bine când ai un suflet care să te asculte.

După plecarea doamnei Cooper, Eve și Jamie au urcat în dormitor. Eve a deschis valiza și a scos darul pregătit, un tractor model John Deere. Privindu-l, Jamie a mărturisit, poate în semn de politețe, că acesta era exact ceea ce își dorise. Ținând tractorul strâns la piept a sărutat-o și a ieșit împreună cu tatăl său. Eve a despachetat, s-a spălat pe mâini, s-a pieptănat și și-a schimbat pantofii după care a coborât. Ea și David au băut câte un pahar împreună, apoi Eve a mers la bucătărie și a pregătit o cină ușoară pe care ea și David au luat-o împreună, fiecare având o tavă în mână, pe canapeaua din camera de zi, în fața focului. După cină, David a plecat din nou la spital și Eve a spălat vasele, apoi i-a telefonat lui Walter. Au stat de vorbă câteva minute, după care nemaifiind nimic de spus, au închis. Eve a așteptat până când David s-a întors, sperând să-i aducă noutăți.

— Au promis că mă vor anunța, dacă încep contracțiile. Vreau să fiu cu ea. Am fost alături de ea și la nașterea lui Jamie.

— Știu, a zâmbit Eve. Totdeauna îmi amintește că nu l-ar fi putut naște pe Jamie, dacă n-ai fi fost alături de ea. Eu îi răspund că oricum ar fi născut, chiar și în absența ta. Arăți obosit, epuizat. Hai, du-te la culcare și încearcă să dormi.

Era tras la față și palid din cauza încordării și a îngrijorării.

— Dacă... dacă...

Părea incapabil să-și exprime gândul.

— Dacă i se... întâmplă ceva...

— Nu se va întâmpla nimic, s-a grăbit ea să-l liniștească. Nici nu trebuie să gândești astfel.

— Dar la ce să mă gândesc?

— Trebuie să-ți păstrezi încrederea. Dacă primești un telefon, la noapte, te rog să mă anunți și pe mine.

— Sigur. Bineînțeles.

— Noapte bună, dragul meu.

Chiar ea îl îndemnase pe David să doarmă și cu toate acestea, îi era imposibil să închidă ochii. Stătea întinsă în patul uriaș, învăluită în întuneric, privind petele întunecate pe cerul senin și ascultând bătăile pendulei aflată la parter, chiar la picioarele scărilor. Telefonul a rămas mut. S-au ivit zorile mai înainte ca ea să fi aținit și apoi brusc a tresărit. Era ora șapte și jumătate. S-a ridicat din pat, și-a pus capotul și a pornit către camera lui Jamie, care se trezise deja și se juca, în pat, cu tractorul.

— Bună dimineața.

— Am voie să mă joc azi cu Charlie Cooper? Vreau să-i arăt tractorul, a întâmpinat-o el.

— Azi nu merge la școală?

— Atunci, după amiază?

— Da. Cred că da.

— Și ce vom face dimineață?

— Ce-ai vrea să faci?

— Am putea să coborâm la malul apei și să privim gâștele. Bunico, tu știai ce se întâmplă? Știai că vin oameni și împușcă gâștele? Tati este foarte supărat din cauza asta, dar spune că nu are ce face pentru că plaja aparține tuturor.

— Vânătorii de păsări sălbatice.

— Da, da. Așa este.

— Cred că pentru bietele gâște trebuie să fie oribil să facă o cale atât de lungă, din Canada până aici, doar pentru a fi împușcate.

— Tati spune că fac mari stricăciuni pe câmp.

— Trebuie și ele să mănânce. Și pentru că tot a venit vorba despre mâncare, aș vrea să știu ce dorești la micul dejun.

— Ouă fierte?

— Bun. Și-acum, hai sus!

În bucătărie, pe masă, au găsit un bilet din partea lui David.

„Ora 7,00. Am hrănit vitele și plec la spital. Nici un telefon peste noapte. Te sun dacă se întâmplă ceva."

— Ce scrie? a întrebat Jamie.

— Ne anunță că a plecat să o vadă pe mami.

— A apărut bebelușul?

— Nu încă.

— Este în burtica ei. De acolo trebuie să iasă.

— Cred că nu va mai trece mult până atunci.

După ce au terminat micul dejun a apărut și doamna Cooper împreună cu bebelușul ei dolofan și cu obraji trandafirii. Cu mare îndemânare a manevrat căruțul, instalându-l într-un colț al bucătăriei, apoi i-a dat copilului un pesmet să-l mestece.

— Aveți vreo veste, doamnă Douglas?

— Nu. Deocamdată nimic. David este acum la spital. Ne va suna imediat ce va avea vești.

Eve a urcat, a strâns mai întâi patul ei, apoi pe al lui Jamie. După un moment de ezitare a intrat în dormitorul pe care îl împărțeau Jane și David.

Îi era imposibil să-și stăpânească sentimentul pe care-l trăia. Se simțea asemenea unui intrus care dădea buzna, tulburând liniștea semenului său. În aer plutea aroma fină a mărgăritarelor, singurul parfum pe care-l folosea Jane. Pe masa de toaletă se aflau lucrurile ce aparțineau lui Jane: peria de păr din argint, moștenire de la bunica sa, instantanee înfățișându-i pe David și Jamie, șiragurile de mărgele atârnate pe oglindă. În jur zăceau hainele ei. O pereche de pantaloni, probabil cei pe care îi purtase înainte ca ambulanța să o fi dus la spital, o pereche de pantofi, un pulover stacojiu. Colecția de animale din porțelan se afla pe șemineu împreună cu o fotografie mare ce-i înfățișa pe ea și pe Walter.

S-a întors și a privit patul. David își petrecuse noaptea cu capul îngropat în perna mare albă, din dantelă pe partea pe care dormea Jane în mod obișnuit.

Cumva, aceasta a fost ultima picătură. „Vreau să vină acasă", și-a spus, cu furie, furie ce nu era îndreptată împotriva nimănui, în mod deosebit. „Vreau să o știu aici, în siguranță, alături de familia ei. Nu mai suport situația asta. Vreau să știu că va fi bine."

În acel moment a sunat telefonul.

S-a așezat pe marginea patului, a întins mâna și a ridicat receptorul.

— Da?

— Eve, sunt eu, David.

— Ce se întâmplă?

— Deocamdată nimic, dar se pare că a existat un moment mai dificil și atunci au hotărât să o ducă în sala de nașteri. Voi sta alături de ea. Imediat ce voi avea vești te voi una.

— Da.

„A existat un moment mai dificil."

— Eu... m-am gândit să-l iau pe Jamie și să facem o plimbare. Nu vom lipsi mult și doamna Cooper a sosit deja.

— O idee minunată. Este bine pentru el să iasă din casă. Sărută-l din partea mea.

— Ai grijă, David.

Plaja se afla dincolo de o bătrână livadă de meri și o mirişte întinsă. Au ajuns la gardul viu din gherghin și au trecut de el mergând până la un pârleaz. De aici pornea iarba neagră ce cobora până la bancurile de nămol care se întindeau de-a lungul malului. Privea colinele și cerul înalt, pe care peticele de un senin albastru se iveau dintre norii joși aflați în mișcare, bătând în nuanțe de gri.

Jamie, cocoțat pe un pârleaz, i-a atras atenția:

— Uite-i! Vânătorii de păsări.

Eve a privit în direcția arătată de Jamie, către malul apei. Doi bărbați își construiseră o ascunzătoare din vreascuri și stufărișul aduse la mal de apă. Stăteau pitiți acolo, cu armele pregătite, siluetele lor profilându-se pe bancurile de nămol. Alături de ei, în așteptarea prăzii, stăteau doi câini spanioli de vânătoare, de culoare albă. Liniștea era deplină. Nemișcarea totală. Din mijlocul estuarului veneau singurele semne de viață: clămpănitul gâștelor și fâlfâitul aripilor.

L-a ajutat pe Jamie să coboare pârleazul și apoi, mână în mână, au pornit la vale. Când au ajuns la capătul pantei au dat peste un cârd de păsări din plastic pe care

vânătorii le aranjaseră în așa fel încât să semene cu cele adevărate, ciugulind prin iarbă.

— Astea sunt de jucărie, a spus Jamie.

— Sunt momeli. Vânătorii speră ca orice pasăre ce zboară peste uscat să le vadă și să coboare, crezând că se află în siguranță.

— Este îngrozitor. Asta înseamnă să minți. Bunico, dacă vine vreuna, numai una dacă încearcă să coboare, vom flutura mâinile ca s-o alungăm.

— Dacă procedăm așa nu cred că vom fi bine priviți.

— Hai să le cerem vânătorilor să plece de aici.

— N-avem voie. Nu încalcă nici o lege.

— Dar împușcă gâștele noastre.

— Gâștele sălbatice aparțin tuturor.

Vânătorii îi zăriseră deja. Câinii ciuliseră urechile și scânceau. Unul dintre bărbați și-a înjurat câinele. Puși în încurcătură de situația în care se aflau, Eve și Jamie au rămas, în apropierea momelilor, ezitând. În momentul următor, o mișcare sus, pe cer, i-a atras atenția și Eve a ridicat privirile. Un șir de păsări zburau dinspre mare.

— Privește, Jamie!

Vânătorii le văzuseră și ei. S-a produs o ușoară agitație când s-au întors pentru a urmări zborul păsărilor.

— Nu trebuie să se apropie.

Jamie părea cuprins de spaimă. Intrase în panică. Și-a smuls mâna din cea a bunicii sale și a pornit alergând împiedicându-se pe picioarele scurte, încălțate cu cizme de cauciuc. Își flutura brațele încercând să atragă atenția păsărilor și să le determine să-și schimbe drumul.

— Fugiți! Fugiți! Nu vă apropiați!

Eve gândea că ar fi trebuit să-l împiedice să facă toate acestea, dar în același timp, înțelegea că ar fi fost inutil.

Și mai era și altceva. Zborul acelor păsări n-ar fi putut fi oprit de nimeni și nimic. Era un zbor ciudat. De obicei, gâștele sălbatice zboară de la nord către sud, dar acestea se apropiau dinspre est, veneau dinspre mare și cu fiecare clipă deveneau tot mai mari. Pentru moment, simțul proporțiilor, pe care Eve îl avea foarte dezvoltat, a fost tulburat, derutat; apoi în clipa următoare, când păsările se aflau mai aproape și le vedea clar, a înțeles despre ce era vorba. Acestea nu erau gâște, ci lebede. Un șir de douăsprezece lebede.

— Sunt lebede, Jamie. Sunt lebede.

Jamie a auzit-o și s-a oprit. A rămas mut; ținea capul plecat pe spate, urmărindu-le cum zburau. S-au apropiat și aerul vibra sub forța aripilor uriașe. Vedea gâturile albe și lungi, întinse înainte, picioarele strânse, întinse în spate. Au venit și au trecut, zburând în susul râului și apoi au dispărut, înghițite de negura dimineții ce plutea deasupra dealurilor din depărtare.

— Bunico! Bunico!

Jamie îi prinsese mâneca și o scutura cu putere.

— Bunico! Nu mă asculți!?

A coborât privirile și s-a uitat la el de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

— Bunico, vânătorii nu le-au împușcat.

Douăsprezece lebede albe.

— Nu au voie să împuște lebede. Lebedele aparțin Reginei.

— Sunt așa de fericit! Erau atât de frumoaaaaseee!

— Da, este adevărat.

— Oare unde se duc? Tu știi?

— Nu știu. În sus, de-a lungul râului. Pe dealuri. Probabil există un lac ascuns între dealuri unde își pot face cuibul, un loc unde găsesc de mâncare.

Vorbea, dar gândul ei era în altă parte. Nu lebedele erau în mintea ei. Gândurile ei zburaseră către Jane și deodată a simțit dorința năvalnică să se întoarcă acasă fără a mai irosi fie și un minut.

— Hai, Jamie! Hai să ne întoarcem!

L-a luat de mână și mai mult târându-l după ea, a pornit în sus, pe panta acoperită cu iarbă.

— Dar nici măcar nu ne-am plimbat.

— Am mers suficient. Hai să ne grăbim! Hai să vedem cât de repede putem să mergem.

Au sărit pârleazul și au străbătut în grabă mirișteа, picioruşele lui Jamie luptând pline de curaj să țină pasul cu cele ale bunicii. Au traversat livada fără a se opri să adune merele căzute sau să se cațăre în pomii bătrâni, uscați.

Ajunși la drumeagul ce ducea către casă, Jamie s-a oprit în semn de protest față de tratamentul la care fusese supus. Dar Eve nu suporta nici cea mai mică amânare, așa încât l-a luat în brațe și a pornit în grabă, indiferentă la povara pe care o reprezenta copilul.

În cele din urmă au ajuns acasă. Au intrat pe ușa din spate și nu s-au oprit nici măcar pentru a-și scoate cizmele nămolite. Au trecut pe sub porticul din spate și au pătruns în bucătăria caldă unde bebelușul stătea cuminte în cărucior și doamna Cooper curăța cartofi în chiuvetă. S-a întors imediat ce a auzit pași și chiar în acel moment a început să sune telefonul. Eve a lăsat copilul jos din brațe și s-a grăbit să răspundă. Telefonul a mai țârâit o singură dată mai înainte ca ea să fi ridicat receptorul.

— Da.

— Eve, sunt eu, David. S-a sfârșit. Totul este bine. Mai avem un băiețel. A fost o naștere destul de grea, dar este voinic și sănătos și Jane se simte minunat. Este cam obosită, dar au dus-o din nou în patul ei și în această după-amiază o poți vizita.

— Ah, David...

— Pot vorbi cu Jamie?

— Sigur.

I-a dat copilului receptorul.

— Este tăticul tău. Ai un frățior.

Apoi s-a întors către doamna Cooper care rămăsese nemișcată cu un cuțit într-o mână și cu un cartof în cealaltă.

— E bine, doamnă Cooper! E bine!

Ar fi vrut să se apropie de ea și să o îmbrățișeze, să-i sărute obrajii trandafirii.

— Este băiețel și nu s-a întâmplat nimic rău. Ea se simte bine... și...

Era prea mult. Îi era imposibil să continue. N-o mai putea vedea nici pe doamna Cooper din pricina lacrimilor. Nu plângea de obicei și n-ar fi vrut ca Jamie să o vadă cu lacrimi în ochi așa încât a întors spatele doamnei Cooper și a ieșit din bucătărie, pe ușa din spate, în aerul rece al dimineții.

Totul se sfârșise cu bine. Sentimentul de ușurare, povara ce dispăruse îi dădeau o stare ciudată. Se simțea atât de ușoară încât era convinsă că dacă ar fi vrut, dintr-un salt, s-ar fi înălțat în aer asemenea unei păsări.

Plângea și râdea în același timp, ceea ce i se părea caraghios. Și-a căutat batista în buzunar și și-a șters ochii.

Douăsprezece lebede albe. Era atât de bucuroasă că

Jamie se aflase alături de ea, căci altfel pentru tot restul vieții ar fi trăit cu gândul că ceea ce se întâmplase era doar rodul imaginației sale surexcitate. Le urmărise venind și apoi le văzuse cum dispăreau. Pentru totdeauna. Era convinsă că nu va mai fi martora unui asemenea miracol, niciodată.

A ridicat privirile către cerul pustiu. Se înnorase și curând era posibil să plouă. Chiar în momentul următor a simțit picăturile reci pe față. Douăsprezece lebede albe. Și-a vârât mâinile adânc în buzunare, apoi a pornit către casă pentru a-i telefona soțului ei.

Copacul

Într-o după-amiază fierbinte, înăbușitoare, de iulie, la ora cinci, Jill Armitage ieșea din parc împingând cărucior în care se afla fiul său, Robbie. Pentru a ajunge acasă trebuia să străbată o distanță deloc neglijabilă, pe trotuarele încinse.

Parcul era micuț, modest. Iarba era călcată în picioare, aleile erau martore ale trecerii posesorilor de câini și straturile de flori erau formate din mușcate roșii ca focul, lobelii și alte plante ciudate, cu frunze de culoarea sfeclei. Totuși prezenta un avantaj: exista un colț amenajat pentru copii, cu doi trei copaci umbroși în jur, leagăne și un balansoar.

Luase cu sine un coș în care pusese câteva jucării și câte ceva de mâncare, un picnic simbolic pentru ea și fiul său. La întoarcere, coșul atârna de unul din mânerele cărucior, ferit de arșița soarelui, doar pălăria de soare din bumbac și pantofiorii sport, din dril de culoare roșie, indicau prezența acestuia. Băiatul purta doar o pereche de pantaloni scurți, mititei. Brațele și umerii săi prinseseră de culoarea caisei. Spera ca micuțul să nu facă insolație. Degetul mare îl vârâse în gură și așa cum făcea ori

de câte ori era obosit, își cânta un cântecel numai de el știut.

Au ajuns la strada principală și s-au oprit așteptând momentul când se putea traversa. Mașinile curgeau prin fața lor pe cele două benzi. Soarele scăpăra în parbrize, șoferii purtau cămăși cu mâneci scurte și aerul era greu din pricina gazelor de la țevile de eșapament.

Culorile semaforului s-au schimbat, frânele au scârțâit și circulația s-a oprit. Jill a împins căruciorul pe carosabil. Pe partea cealaltă se afla un magazin cu legume. Cu gândul la cina din seara aceea, Jill a pornit către el. A cumpărat salată și roșii. Vânzătorul era un vechi prieten al ei. În acel cartier mărginaș al Londrei, oamenii se cunoșteau între ei și te simțeai ca și când ai fi trăit într-un sat. Vânzătorul care i se adresa lui Robbie cu „Drăguțule", i-a oferit o piersică pentru cină.

Jill i-a mulțumit și a continuat drumul către casă. Curând a dat colțul și a intrat pe strada ei pe care se înșirau case în stil georgian. Odată, demult, acestea avuseseră un aer măreț și trotuarele erau late, pavate cu dale de piatră. De când se căsătorise și se mutase în acest cartier se obișnuise să privească decăderea, starea de paragină ca pe un fapt normal. I se părea firesc să treacă pe lângă case cu vopseaua cojită, cu zăbrele de garduri rupte, subsoluri cu un aer sinistru ale căror ferestre erau acoperite de draperii soioase și către care te purtau trepte îmbibate de umezeală, din care răsăreau lăstari de ferigă. Și totuși, în ultimii doi ani, apăruseră semne promițătoare de îmbunătățire a înfățișării acestui cartier. Aici o casă își schimbase proprietarul și se înălțau schele, iar la capătul străzii pubele mari pe roțile aparținând Consiliului municipal se umpleau cu tot soiul de vechituri și

gunoaie. Dincolo, un subsol primise o nouă înfățișare prin două straturi de vopsea albă și caprifoliul plantat într-un ciubăr crescuse cât ai bate din palme și se agățase de zăbrele, învolburându-se și încolăcindu-se cu ramurile încărcate de boboci. Treptat tocurile de la ferestre erau înlocuite, buiandrugii reparați, ușile de la intrare vopsite în nuanțe strălucitoare de negru sau în culoarea albăstrelei și mânerele din alamă ca și cutiile pentru scrisori erau lustruite perfect, fără nici o pată. La marginea trotuarului, mașini noi costisitoare se aliniau cuminți și o specie nouă de mame, cu bani, își însoțeau odraslele la magazinul din colț sau le aduceau de la petreceri purtând baloane, nasuri false și pălării din carton.

Ian spunea că și cartierul lor se dezvolta, prospera, dar realitatea era ușor diferită de ceea ce gândea el. Adevărul era că oamenii nu-și mai puteau permite să cumpere proprietăți în Fulham sau în Kensington și își încercau norocul ceva mai departe de aceste zone.

Ian și Jill cumpăraseră casa imediat ce s-au căsătorit, în urmă cu trei ani și încă mai trăiau sub povara ipotecii. De la nașterea lui Robbie, Jill nu mai lucra și astfel problemele lor financiare se agravaseră. Și de parcă toate acestea nu erau de ajuns, un alt copil urma să vină pe lume. Își doreau încă un copil, chiar își planificaseră un al doilea copil, dar nu atât de curând.

— Nu-i nimic, nici o problemă, spusese Ian, după ce trecuse peste șocul provocat de această veste. Vom avea încă un copil și vor crește amândoi odată și mai ales vor fi fericiți unul cu celălalt fiind atât de apropiați ca vârstă.

— Dar știu că nu ne putem permite.

— Nu te costă nimic să ai copii.

— Nu, dar costă enorm să îi crești. Să le cumperi pantofi. Știi cât costă o pereche de sandale pentru Robbie?

Ian i-a răspuns că nu știa și nici nu voia să știe. O vor scoate la capăt. Era un optimist înnăscut și acest optimism al său era molipsitor. Și-a sărutat soția și a ieșit până la magazinul din apropiere de unde a cumpărat o sticlă cu vin pe care au băut-o la cină în seara aceea, după ce au mâncat cârnați cu piure.

— Cel puțin știu că avem acoperiș deasupra capului chiar dacă o mare parte din acesta aparține încă Societății Imobiliare.

Avea dreptate în această privință, numai că până și cei mai buni prieteni ai lor nu se puteau abține să nu remarce cât de ciudată părea această casă. Strada, la numărul 23 unde se afla casa lor, făcea o curbă ascuțită, și construcția înaltă și îngustă fusese proiectată în formă de pană tocmai pentru a se potrivi în spațiul destinat. Chiar această ciudățenie arhitecturală îi atrăsese la început, ca și prețul, de altfel; din pricina stării de degradare în care se afla, ca și a numeroaselor îmbunătățiri de care avea nevoie, prețul casei nu fusese prea mare. Originalitatea ei, aerul insolit erau parte a farmecului pe care îl exercitase asupra lor, dar timpul acordat reparațiilor, energia și fondurile alocate pentru a vopsi exteriorul sau pentru a aplica un strat protector peste vopseaua fațadei eclipsau tot acest farmec.

În mod paradoxal, doar subsolul strălucea. Acolo locuia Delphine, chiriașa lor, ai cărei bani îi ajutau să plătească ipoteca. Delphine era pictoriță și reușise să intre, cu oarecare succes, în comerțul cu artă și folosea apartamentul din subsol ca pe un picior de pod. Permanent făcea naveta între Londra și Wiltshire unde avea o căsuță al cărei hambar în ruină fusese renovat și transformat în atelier. Casa era înconjurată de o grădină în care plantele

crescuseră la întâmplare și care cobora până la un râuleț aflat în apropiere, ale cărui maluri erau invadate de stufăriș. Adesea, Jill și Ian erau invitați să petreacă weekend-ul în acel loc fermecat; aceste vizite constituiau o desfătare – un festin asezonat cu oaspeți dintre cei mai diverși, cantități enorme de mâncare și de vin și dezbateri interminabile pe teme esoterice care de cele mai multe ori depășeau puterea ei de înțelegere.

Când reveneau la zumzetul și agitația din Londra, Ian obișnuia să spună că aceste ieșiri la țară constituiau o schimbare plăcută.

Delphine, parcă mai grasă decât de obicei, în caftanul înflorat, stătea chiar în fața ușii apartamentului său și se scălda în razele de soare, ce reușeau la acel moment al zilei să încălzească și domeniul ei. Jill a ridicat copilul din căruț și Robbie și-a vârât capul printre zăbrelele gardului și se zgâia la Delphine. Aceasta pusese ziarul deoparte și susținea privirile copilului prin ochelarii de soare cu lentile mari.

— Hei, salut! Bună! Unde ați fost?

— În parc, a răspuns Jill.

— Pe arșița asta?

— N-am avut de ales.

— Ar trebui să te hotărăști în privința grădinii.

În ultmii doi ani, Delphine repetase aceste cuvinte la intervale mai mici sau mai mari de timp, până când, într-o zi, Ian o rugase să nu se supere, dar dacă o mai auzea deschizând acest subiect era hotărât să o strângă de gât.

— Taie copacul. Este oribil.

— Nu începe iar! Este extrem de greu.

— Măcar încearcă să scapi de pisici. Azi noapte am adormit cu greu din cauza mieunatului.

— Cum să scap de ele?

— Sunt o mulțime de posibilități. Luați pușca și omorâți-le.

— Ian nu are armă și chiar dacă ar avea, poliția ar veni în grabă crezând că împușcăm oameni și nu pisici.

— Câtă loialitate din partea ta față de soț! Ei, bine! Dacă nu vrei să împușcați pisicile, ce-ai zice de un weekend la țară? Vă duc eu cu mașina pe toți trei.

— Delphine, vorbești serios?

Era cel mai frumos lucru ce se întâmplase în acea zi.

— Sigur.

Jill își imagina grădina umbroasă, mirosul florilor de soc; îl vedea pe Robbie bălăcindu-și picioruşele în apa de la mal.

— Nu-mi pot imagina o priveliște mai aproape de rai... dar, mai întâi, trebuie să stau de vorbă cu Ian. S-ar putea să joace cricket.

— Veniți amândoi după cină și vă voi oferi un pahar cu vin. Vom sta atunci de vorbă.

La ora șase, îmbăiat și hrănit, după ce savurase piersica zemoasă, Robbie a fost pus în pătuțul său. Jill a făcut un duș și a luat pe ea cel mai răcoros articol de îmbrăcăminte pe care-l avea – un capot din bumbac –, apoi a coborât în bucătărie pentru a pregăti cina.

Bucătăria și sufrageria, despărțite de casa scărilor, ocupau întreg parterul dar, cu toate acestea nu erau foarte spațioase. Ușa de la intrare se deschidea direct în sufragerie, așa încât nu era posibil să monteze un cuier sau să găsească un loc pentru cărucior. La celălalt capăt al sufrageriei se afla o fereastră care se deschidea către stradă. Bucătăria, în schimb, avea uși înalte, din sticlă, care indicau faptul că acolo existase cândva un balcon și

în fața lui câteva trepte ce duceau în grădină. Dar atât balconul cât și scările dispăruseră cu mult timp în urmă și ușile se deschideau în gol, la o înălțime de șase metri. Mai înainte de venirea pe lume a lui Robbie, ușile rămâneau deschise vara, dar după nașterea lui, Ian le închisese și le bătuse în cuie pentru mai multă siguranță.

Masa din lemn de pin, strălucind de curățenie era așezată între aceste două uși. Jill, așezată în fața mesei, tăia roșiile pentru salată și privea grădina cu un aspect oribil. Înconjurată de ziduri înalte, dărăpănate, arăta asemenea unui puț. Alături de casă se afla o porțiune pavată cu cărămidă, urma un petic de iarbă ce lupta să supraviețuiască și în rest... pustiu, pământ bătătorit, pungi vechi din hârtie de care nu reușea să scape și copacul.

Jill se născuse și crescuse la țară și îi era greu să înțeleagă cum reușise să adune atâta antipatie față de o grădină. Aversiunea era atât de puternică încât chiar dacă ar fi avut acces în grădină nici măcar nu și-ar fi întins rufele acolo. Cât despre posibilitatea ca fiul ei să se joace acolo nici nu intra în discuție.

În privința copacului sentimentele ei erau cât se poate de clare – îl ura. Era un platan, dar atât de diferit de toți platanii pe care și-i amintea din copilărie, platani în care se cățăra, umbroși vara și împrăștiindu-și semințele cu generozitate toamna. Acesta din grădină n-ar fi trebuit să crească; nu, nu, niciodată. N-ar fi trebuit plantat, n-ar fi trebuit lăsat să ajungă la o asemenea înălțime și densitate, n-ar fi trebuit îngăduit să atingă dimensiunile uriașe și sinistre pe care le avea. Acoperea tot cerul și sufoca orice altă formă de viață, mai puțin cea felină. Pisicile cutreierau copacul, miorlăiau, se fugăreau pe culmile zidurilor și foloseau terenul din jur pentru a-și

satisface nevoile. Toamna, când frunzele cădeau la pământ și Ian își făcea curaj pentru a strânge mizeria lăsată în urmă de pisici, focul pe care acesta îl aprindea scotea un fum gros și puturos, ca și când frunzele, în timpul verii, ar fi adunat în ele, din aer, toate duhorile, toate miasmele.

Aveau o căsnicie fericită și, în general, Jill nu-și dorea nici o schimbare în viața lor. Copacul, însă, reușise să scoată la lumină tot ceea ce era mai rău în ea. Tânjea să se îmbogățească astfel încât să își poată permite să scape de el.

Uneori, gândurile acestea i le împărtășea lui Ian.

— Aș vrea să am un venit al meu, personal, uriaș, sau să mă bucur de existența unei rude încântător de bogată. În asemenea condiții aș putea să tai copacul. De ce nici unul dintre noi nu a avut ca naș o zână? Ești sigur că nu ții ascuns un asemenea secret?

— Știi foarte bine că nu-l am decât pe Edwin Makepeace și este la fel de binevenit ca un weekend ploios în noiembrie.

Edwin Makepeace constituia subiect de glumă în familie și pentru Jill rămânea o enigmă motivul pentru care părinții lui Jan îl aleseseră pe acesta drept naș pentru fiul lor. Era un văr de departe și totdeauna fusese privit ca o persoană lipsită de umor, pretențioasă față de ceilalți și extrem de grijuliu în privința banilor, dacă nu chiar avar. Trecerea anilor nu adusese nici o schimbare în bine în această privință. Timp de mai mulți ani fusese căsătorit, cu o doamnă stearsă pe nume Gladys. N-au avut copii și au trăit modest unul alături de celălalt într-o

căsuță în Woking, localitate renumită pentru cenușiul vieții locuitorilor săi. Cât timp a trăit Gladys, Edwin a avut pe cineva care să-i poarte de grijă. După moartea ei, familia s-a simțit responsabilă și a început să-și facă permanent griji în privința lui Edwin.

„Bietul bătrân", obișnuiau să spună și în adâncul sufletului sperau și așteptau ca altcineva să-l invite la următorul Crăciun. De obicei, acel cineva care făcea invitația era mama lui Ian căreia prezența lui Edwin îi punea la încercare toată încăpățânarea și voința pentru a organiza astfel lucrurile încât buna dispoziție a familiei sale să nu aibă de suferit. Faptul că în fiecare an el îi dăruia o cutie cu batiste pe care ea nu le folosea niciodată, nu avea darul să-l facă mai plăcut celor prezenți la petrecere. După cum spuneau ei, comportamentul său nu era datorat lipsei banilor, ci incapacității sale de a se despărți de ei.

— Poate ar trebui să încercăm să tăiem copacul singuri, fără ajutorul nimănui.

— Draga mea, este mult prea mare și riscăm fie să ne strivească, fie să se prăbușească peste casă.

— Atunci hai să încercăm să căutăm un specialist.

— Și ce vom face cu toate ramurile după ce le va fi tăiat specialistul?

— Un foc uriaș?

— Un foc uriaș! Te gândești la dimensiunile lui? Terasa se va pierde în fum.

— Am putea cere unui specialist să calculeze un preț estimativ.

— Iubito, pot face și eu asemenea calcule. Ar costa cât o bombă. Și noi nu ne putem permite.

— O grădină. Am putea avea o grădină și un loc de joacă pentru Robbie. Și tot aici aș putea lăsa și bebelușul în cărucior.

— Cum? L-ai agăța de o frânghie și l-ai coborî de la fereastra bucătăriei?

Purtaseră această discuție, cu mai mult sau mai puțin sarcasm, de nenumărate ori.

„Nu vreau să mai aduc acest subiect în discuție", promitea Jill față de sine însăși, dar...

S-a oprit din tăiatul roșiilor și și-a ațintit privirile pe fereastra cu geamurile cenușii ce nu puteau fi spălate pentru că pur și simplu nu ajungea până la înălțimea lor.

Copacul. Încerca să îl înlăture prin puterea gândului; dar ce s-ar fi putut face cu lemnul rămas? Ce-ar putea crește pe bucățica de pământ rămasă liberă? Cum ar putea ține pisicile departe de curte? Cugeta încă la toate acestea când a auzit cheia în ușă. A tresărit de parcă fusese surprinsă într-o situație nelalocul ei și a început să taie roșiile. Ușa s-a deschis, apoi s-a închis și privind peste umăr i-a zâmbit soțului său.

— Bună, iubitule!

Acesta și-a lăsat servieta la locul ei și s-a apropiat pentru a o săruta.

— Dumnezeule, ce zi toridă! Mă simt murdar și miros oribil. Mă duc să fac un duș și apoi mă voi întoarce pentru a te vrăji cu farmecele mele...

— Ai o cutie cu bere în frigider.

— Tratație specială!

A sărutat-o din nou.

— Mm...! Tu miroși minunat! A frezii.

Și-a desfăcut nodul cravatei.

— Săpunul miroase atât de bine.

— Să sperăm că va avea același efect și asupra mea, a spus Ian pornind pe scări în sus și dezbrăcându-se în același timp.

Câteva minute mai târziu a revenit în bucătărie; era în picioarele goale și purta o pereche de pantaloni din jeans, vechi și un tricou pe care îl cumpărase pentru luna de miere.

— Am aruncat o privire în camera lui Robbie. Doarme liniștit.

A deschis frigiderul, a luat cutia cu bere și a turnat în două pahare, apoi le-a adus pe masă după care s-a prăbușit pe un scaun.

— Ce-ați făcut azi? a întrebat-o el.

I-a povestit despre plimbarea în parc, despre piersica primită, despre invitația făcută de Delphine pentru weekend.

— Mi-a spus că ne ia pe toți trei în mașina ei.

— E un înger. Ce idee minunată a avut!

— Ne-a invitat să bem împreună un pahar cu vin după cină și să stăm de vorbă.

— O petrecere, cu alte cuvinte.

— E și asta o schimbare.

S-au privit zâmbind. Ian a întins mâna și a mângâiat pântecul ce nu trăda încă existența unei noi vieți.

— Pentru o doamnă însărcinată, pot să spun că arăți foarte bine. Ești extrem de atrăgătoare.

A luat apoi o felie de roșie după care a întrebat:

— Asta avem la cină? Sau dezgheți frigiderul?

— Asta este cina. Mai avem și salată de cartofi și șuncă rece.

— Sunt mort de foame. Hai să mâncăm apoi o vom vizita pe Delphine. Parcă spuneai că vrea să deschidă o sticlă cu vin.

— Așa mi-a spus.
— Ar fi fost bine dacă erau două.

În ziua următoare, joi, arșița a continuat, dar părea mai ușor de suportat. Perspectiva unui weekend la țară le dădea speranțe.

— Vom merge în Wiltshire, îi spunea Jill fiului său în timp ce punea rufele în mașina de spălat. O să te bălăcești cu picioruşele în apa râului și vei culege flori. Îți amintești de Wiltshire? Dar căsuța pe care o are Delphine acolo, ți-o mai amintești? Și tractorul pe care l-am văzut pe câmp?

Robbie a repetat:

— Tractor.

În general nu spunea prea multe cuvinte, dar acesta era unul dintre ele și a zâmbit mamei sale rostindu-l.

— Bravo! Așa! Vom merge la țară și vom sta în casă cu Delphine.

Deși urmau să plece abia a doua zi, a făcut bagajele căci astfel simțea sfârșitul de săptămână mai aproape. A călcat cea mai bună rochie de vară pe care o avea și a călcat până și cel mai vechi dintre tricourile lui Ian. Era atât de fericită încât și-a permis extravaganța de a cumpăra un pui rece pentru cină și un mic paner cu căpșuni. Delphine avea o grădină în care creșteau căpșuni. Se și vedea culegând, cu soarele fierbinte deasupra capului, fructele roz, proaspete ce se ascundeau sub răcoarea frunzelor.

Ziua se apropia de sfârșit. L-a îmbăiat pe Robbie, i-a citit o poveste și l-a așezat în pătuțul său. A ieșit din camera băiatului chiar în momentul în care Ian tocmai deschidea ușa de la intrare. A coborât voioasă și l-a întâmpinat:

— Iubitule!

Ian a pus servieta jos și a încuiat ușa în urma lui. Avea o expresie întunecată. L-a sărutat și a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că a intervenit ceva foarte neplăcut. Te supără foarte tare dacă renunțăm la plecarea în Wiltshire împreună cu Dephine?

— Să renunțăm?

Dezamăgirea o făcea să se simtă atât de slabă și neînsemnată de parcă întreaga poftă de viață îi fusese smulsă. Chipul ei era întruchiparea uimirii.

— De ce Ian? De ce să renunțăm?

— M-a sunat mama la birou. Este vorba despre Edwin.

Și-a scos haina și a pus-o pe balustrada scării. Apoi a început să-și desfacă și cravata.

— Edwin?

Jill simțea cum încep să-i tremure genunchii.

— Sper că n-a murit?

— Nu, dar se pare că în ultima vreme nu s-a simțit prea bine. Doctorul i-a recomandat să fie mai atent cu sănătatea lui. Dar problema este alta. Cel mai bun prieten al său „s-a prăpădit" cum spune Edwin și înmormântarea va avea loc sâmbătă. Edwin insistă să participe la serviciul funerar, prin urmare va veni la Londra. Mama a încercat să-l convingă să renunțe, dar el nu vrea să dea înapoi nici un pas. Și-a rezervat și o cameră într-un hotel ieftin, sărăcăcios. Mama l-a avertizat că va sfârși asemenea prietenului său, în urma unui atac de cord. Dar adevărata problemă constă în faptul că și-a vârât în cap și o altă idee care ne privește pe noi: vrea să luăm cina împreună, aici, în casa noastră. Eu i-am spus mamei că dorința aceasta este rodul avariției lui, căci are astfel posibili-

tatea să mănânce pe gratis. Mama jură că nu am dreptate. El susține că nu ne vede decât extrem de rar, că nu a vizitat casa noastră, că vrea să-l cunoască pe Robbie... înțelegi ce vreau să spun.

Când Ian era supărat totdeauna vorbea mai mult ca de obicei.

După un timp, Jill a întrebat:

— Chiar trebuie să-l invităm? Doream atât de mult să mergem la țară!

— Știu. Îi voi explica lui Delphine și sunt convins că va înțelege și ne va invita data viitoare când va merge la țară.

— Da, dar eu...

Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Doar... doar că, în ultimul timp viața noastră pare atât de... de lipsită de momente frumoase. Când ni se întâmplă și nouă ceva minunat apare în scenă Edwin ca să risipească toată bucuria. De ce nu poate altcineva să-i poarte de grijă?

— Presupun că din lipsă de prieteni.

Jill l-a privit cu atenție. Dezamăgirea și nehotărârea pe care le simțea ea se oglindeau și pe chipul soțului său. Deși cunoștea răspunsul, totuși a întrebat:

— Chiar vrei să-l invităm?

Ian a ridicat din umeri cu un aer nefericit.

— Este nașul meu.

— Măcar de-ar fi fost o fire mai veselă, dar el este atât de posomorât.

— Este bătrân și singur.

— Este plictisitor.

— Este trist și suferă că cel mai bun prieten al său a murit.

— I-ai spus mamei tale că suntem invitați în Wiltshire?

— Sigur. M-a rugat să ne mai gândim. Edwin așteaptă telefonul meu în această seară.

— Nu putem să-i spunem că nu este binevenit.

— Știam eu că asta vei spune.

Se uitau unul la celălalt; amândoi știau că hotărârea fusese luată. Sfârșitul de săptămână petrecut la țară, căpșunii proaspeți, jocurile lui Robbie în grădină... totul rămânea un vis. Edwin reprezenta realitatea.

— Mi-ar fi plăcut ca faptele bune să ceară mai puține sacrificii. Pur și simplu mi-ar plăcea ca ele să se împlinească fără ca noi să intervenim în vreun fel.

— Atunci n-ar mai fi fapte bune. Știi ceva? Te iubesc foarte tare. Din ce în ce mai tare, dacă este posibil.

S-a aplecat și a sărutat-o.

— Și acum... cred că trebuie să merg și să o anunț pe Delphine, a spus Ian deschizând, din nou, ușa de la intrare.

— Avem pui rece la cină, a strigat Jill în urma lui.

— În cazul acesta voi număra tot mărunțișul pe care-l am și dacă este posibil voi cumpăra o sticlă cu vin. Avem nevoie de ceva care să ne înveselească.

După ce a depășit momentul de cumpănă, Jill a hotărât să dea ascultare filosofiei mamei sale: dacă un lucru merită făcut, atunci fă-l cum se cuvine. Ce dacă era vorba doar de bătrânul mohorât pe nume Edwin Makepeace abia venit de la o înmormântare? Cina trebuia să se desfășoare așa cum o cereau regulile bunului simț. A pregătit o friptură din pui înăbușit la cuptor, cu condimente și cartofi noi și a preparat un sos deosebit pentru bro-

coli. Pentru desert a făcut o salată din fructe proaspete și în final s-a gândit să servească și o bucățică de brânză de Brie.

A lustruit încă o dată masa cu tăblie demontabilă din sufragerie, a scos cele mai bune suporturi pentru tacâmuri și a aranjat florile (cumpărate cu o zi în urmă, târziu spre seară, de la o tarabă din piață), a bătut și a înfoiat pernele de pe canapeaua din camera de zi aflată la parter și a așteptat sosirea oaspetelui.

Ian a plecat el însuși să-l aducă. Cu voce tremurătoare, Edwin îi asigurase la telefon că poate lua un taxi, dar Ian care știa că l-ar fi costat mai mult de zece lire, a spus că-l va aduce el. Jill l-a îmbăiat pe Robbie și l-a îmbrăcat cu noua lui pijama. Ea a îmbrăcat rochia de vară pe care o pregătise pentru călătoria în Wiltshire. A încercat din greu să alunge imaginea ce nu-i da pace: Delphine singură în mașină, cu gențile de voiaj și șevaletul aflate pe bancheta din spate se îndrepta către căsuța de la țară. Soarele continua să strălucească și valul de căldură nu le dădea pace. Aștepta ca o nouă invitație, la un alt sfârșit de săptămână să le aducă o mică schimbare în viață.

Totul era pregătit. Jill și Robbie stând sprijiniți pe genunchi, pe canapeaua din camera de zi, aflată în dreptul ferestrei, așteptau sosirea lui Ian și Edwin. Când mașina a oprit în fața casei, Jill l-a luat pe Robbie în brațe și a coborât pentru a deschide ușa. Edwin urca scările din fața casei, urmat de Ian. Jill nu-l mai văzuse de la Crăciun și și-a spus că îmbătrânise mult în tot acest timp. Nu-și amintea să-l fi văzut sprijinindu-se în baston. Purta o cravată neagră și un costum închis la culoare. Nu avea nici un buchet de flori în mână și nici vreun alt dar, nici măcar o sticlă cu vin. Arăta asemenea unui cioclu.

— Edwin.

— Ia te uită! Bună, draga mea! Mă bucur să te văd.

A intrat în casă și Jill l-a sărutat. Pielea lui bătrână părea aspră și uscată și avea un miros ușor de dezinfectant, ca cel al doctoriilor de altă dată. Era firav; ochii săi, de un albastru rece altădată, acum aveau o culoare ștearsă și lăcrimau. În afara pomeților intens colorați, părea total lipsit de viață, având o paloare accentuată. Cămașa cu guler tare părea cu câteva numere mai mare și gâtul firav răsărea din ea la fel de subțire și fibros ca al unui curcan.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău.

Jill simțise că era absolut necesar să aducă în discuție acest subiect, imediat, în primele momente ale revederii.

— Ei, ce să-i faci, ni se întâmplă tuturor când vine vremea. Cam șaptezeci de ani ne este permis să petrecem în această lume și Edgar avea deja șaptezeci și trei. Eu am împlinit șaptezecișiunu. Unde-mi pot lăsa bastonul?

Pentru că nu exista nici un loc mai potrivit, Jill l-a luat și l-a agățat de balustrada scării.

Edwin privea în jurul său. Probabil niciodată nu mai văzuse o casă în asemenea stil. Apoi, de parcă abia atunci l-ar fi observat, s-a aplecat către Robbie, îndreptându-și nasul asemenea unui cioc, spre micuț.

— Ia te uită pe cine avem noi aici! Aceste este fiul tău!

Jill se temea ca nu cumva Robbie să o dezamăgească printr-o purtare necuviincioasă, cum ar fi fost un strigăt de spaimă, urmat de un șuvoi de lacrimi.

Dar Robbie îl privea drept în față, fără să clipească.

— Nu l-am dus la culcare pentru că m-am gândit că ai fi vrut să-l cunoști. Este cam somnoros.

Ian intrase și el și închidea ușa în urma sa.

— Hai să mergem sus! i-a îndemnat Jill.

A pornit înainte urmată de Edwin care urca treaptă cu treaptă, gâfâind în urma ei. În salon, Jill a lăsat copilul din brațe și a tras un scaun pentru Edwin.

— Ia loc aici, te rog.

Bătrânul s-a așezat cu mișcări lente, precaute. Ian i-a oferit un pahar cu vin și Jill i-a lăsat singuri, luându-l pe Robbie cu ea pentru a-l pune în pătuț.

Mai înainte de a vârî degetul în gură, Robbie i-a spus:

— Nas!

Jill a simțit un val de iubire năpădindu-i inima pentru fiul său care o făcea să râdă în acel moment, nu tocmai plăcut pentru ea.

— Da, știu, a murmurat ea. Are un nas mare, nu-i așa?

Copilul i-a zâmbit și ochișorii lui s-au închis obosiți. Jill a asigurat pătuțul, apoi a coborât. Edwin continua să vorbească despre vechiul său prieten.

— Am fost în război împreună. Am făcut parte din Serviciul financiar al armatei. După război el a continuat să lucreze pentru asigurări, dar am rămas permanent în legătură unul cu celălalt. Am petrecut numeroase vacanțe împreună cu el și cu Gladys. N-a fost căsătorit niciodată. Și-a petrecut bătrânețea la Budleigh Salterton. Ai fost vreodată acolo, Ian?

Ian a răspuns că nu, nu fusese niciodată la Budleigh Salterton.

— Drăguț loc. Teren bun de golf.

Edgar nu era însă un mare amator de golf.

— Când eram mai tineri jucam tenis, apoi el a încercat și jocul de popice. Ian, ai jucat vreodată popice?

Ian a răspuns nu; nu jucase niciodată popice.

— Aha, n-ai jucat! Cred că tu preferi să joci cricket. Am dreptate?

— Când i se ivește ocazia.

— Probabil ești foarte ocupat.

— Da, destul de ocupat.

— Presupun că joci la sfârșit de săptămână.

— Uneori.

— Am urmărit la televizor meciul de cricket și nu pot să spun că pakistanezii m-au impresionat prin jocul lor.

Și-a privit conținutul paharului, a sorbit și apoi a ștuguiat ușor buzele.

Jill care se așezase pe scaun s-a ridicat discret și a dispărut în bucătărie. Când i-a anunțat că masa era gata, Edwin încă vorbea despre un meci de cricket din 1956 care lui îi plăcuse în mod deosebit. Monotonia conversației a fost întreruptă de intervenția ei. Cei doi bărbați s-au ridicat și au coborât în sufragerie. Jill se așezase deja la masă și lumânările erau aprinse.

— Niciodată n-am mai fost într-o asemenea casă, a remarcat Edwin în timp ce se așeza și își potrivea șervetul pe genunchi. Cât a costat?

După o ușoară ezitare Ian i-a spus prețul.

— Când ați cumpărat-o?

— În urmă cu trei ani, când ne-am căsătorit.

— N-ați făcut rău.

— Era într-o stare deplorabilă. Nici acum nu arată prea bine, dar, în timp, o vom pune la punct.

Jill simțea privirile lui Edwin ațintite asupra ei:

— Soacra ta mi-a spus că aștepți încă un copil.

— Da... eu... da, într-adevăr.

— Trebuia păstrat secret acest fapt?

— Nu. Sigur că nu. Servește-te! Este pui, a schimbat Jill subiectul.

— Totdeauna mi-a plăcut friptura de pui. În război,

pe când eram în India, mâncam pui foarte des... Ciudat, cum de reușesc indienii să facă asemenea preparate din pui. Cred că au o tradiție îndelungată. Ei nu au voie să mănânce carne de vită. Vaca este sacră...

Ian a deschis sticla cu vin și treptat atmosfera s-a mai încălzit. Edwin a refuzat salata de fructe, dar a mâncat aproape toată brânza de Brie adusă la masă. A vorbit permanent, fără a da impresia că ar fi așteptat răspuns, fie el și sub forma unei aprobări tacite, din cap. A vorbit despre India și despre un prieten pe care și-l făcuse în Bombay; despre un meci de tenis jucat în Camberley; despre mătușa lui Gladys care învățase să țească la război și câștigase un premiu pentru țesăturile ei, în cadrul unei expoziții rurale.

Seara lungă și fierbinte de vară se scurgea alene. Soarele coborâse dincolo de linia orizontului încețoșat al orașului, pătând cerul în nuanțe trandafirii. Edwin se plângea de lipsa lui de îndemânare în a prepara ouăle așa cum se cuvine. Brusc, Ian și-a cerut scuze și a pornit către bucătărie pentru a face cafeaua. Edwin, întrerupt din perorație, a privit în urma lui și a întrebat:

— Acolo se află bucătăria?

— Da.

— Aș vrea să văd și eu cum arată.

Mai înainte ca Jill să îl poată împiedca, bătrânul se și ridicase în picioare și pornise după Ian. Jill l-a urmat.

— Nu este prea spațioasă.

— Este tot ce ne trebuie, l-a liniștit Ian.

Edwin s-a apropiat de ușile înalte ca niște ferestre și a încercat să privească prin sticla murdară.

— Ce-i dincolo de geam?

— Este...

Jill s-a apropiat și, cu aceeași durere în suflet de fiecare zi, a aruncat și ea o privire, apoi a continuat:

— ... acolo este grădina. Nu o folosim pentru că presupune mai multe inconveniente. Pisicile din împrejurimi sunt stăpâne acolo și fac mizerie. Oricum, este imposibil să ajungem acolo, după cum se vede.

— Și subsolul?

— L-am închiriat. Unei prietene. Se numește Delphine.

— Nu o deranjează o asemenea vecinătate?

— Nu este prea des acasă. De obicei, petrece cea mai mare parte a timpului la țară.

— Hm.

A urmat o pauză lungă, neplăcută. Edwin privea copacul și privirile sale îl cercetau pornind de la rădăcinile ce se profilau de sub pământ, până la crengile cele mai de sus. Nasul său se mișca asemenea unui indicator și tendoanele ce se profilau de-a lungul gâtului păreau niște funii întinse la maxim.

— De ce nu tăiați copacul?

Jill a aruncat soțului său o privire chinuită. Acesta, aflat în spatele lui Edwin a ridicat privirile în sus, cu un aer extrem de sugestiv, dar a răspuns cât se poate de calm:

— Ar fi o operațiune dificilă. Se vede limpede cât este de mare.

— Este îngrozitor să ai un asemenea copac în grădină.

— Da. Nu este plăcut deloc, a întărit Jill.

— De ce nu încercați să faceți ceva în această privință?

— Cafeaua este gata, a intervenit Ian. Să mergem sus.

— Eu am întrebat de ce nu încercați să faceți ceva în legătură cu acest copac, a repetat Edwin și s-a întors pentru a-l privi pe Ian.

— Voi încerca. Într-o bună zi.

— Nu are rost să așteptați acea zi. Într-o zi te vei trezi la fel de bătrân ca mine și copacul va fi la locul lui.

— Cafea? a întrebat Ian.

— Pisiciile sunt dăunătoare copiilor. Nu trebuie lăsate să umble pe aici.

— Robbie nu stă în grădină, l-a liniștit Jill. Chiar dacă aș vrea să-l las acolo nu aș putea pentru că nu avem acces la grădină. Cred că a existat un balcon și au fost cândva câteva trepte ce coborau în grădină, dar totul era deja modificat atunci când ne-am mutat noi și nu știu cum s-a întâmplat, dar niciodată nu am reușit să le reconstruim.

Nu voia să dea de înțeles că ea și Ian erau săraci lipiți pământului și nici nu voia să se plângă.

— Vreau să spun că totdeauna a existat ceva mai important de făcut.

Edwin a tușit ușor și a continuat să privească. Cu mâinile în buzunare privea țintă dincolo de fereastră, complet nemișcat. După un timp, Jill se gîndea dacă nu cumva intrase într-o stare de comă. Brusc, Edwin s-a înviorat, a scos mâinile din buzunare, s-a întors către Ian și a întrebat arțăgos:

— Parcă spuneai că vrei să faci o cafea. Cât timp îți ia?

Edwin a mai stat încă o oră și șuvoiul nesfârșit al povestirilor sale a continuat să curgă. Într-un târziu, ceasul din turnul unei biserici aflată în vecinătate a bătut ora unsprezece. Edwin a pus jos ceașca, a aruncat o privire ceasului său și i-a anunțat că era timpul ca Ian că-l conducă înapoi la hotel. Au coborât toți trei la parter, Ian a luat cheile de la mașină și a deschis ușa. Jill a adus bastonul lui Edwin.

— A fost o seară încântătoare. Mi-a făcut plăcere să văd casa voastră.

Jill l-a sărutat din nou. Bătrânul a părăsit casa, a coborât treptele de la intrare și a străbătut trotuarul. Ian, care încerca să nu trădeze nerăbdarea ce-l stăpânea, ținea portiera deschisă în așteptarea lui. Bătrânul a urcat precaut în mașină, potrivindu-și picioarele și bastonul. Ian a închis portiera, a ocolit mașina, apoi a urcat și el. Încă zâmbind, Jill flutura din mână. Când mașina a dispărut după colțul străzii, zâmbetul s-a șters de pe chipul ei. A intrat în casă sfârșită de oboseală și a început să spele vasele.

În aceeași seară, în pat, Jill a simțit nevoia să spună:

— Nu a fost chiar atât de rău.

— Da, cred că ai dreptate. Numai că el privește totul atât de serios și personal, de parcă i-am fi datori cu ceva. Ar fi putut să-ți aducă măcar un trandafir sau pur și simplu o ciocolată.

— Dar nu este genul care să țină la asemenea lucruri.

— Și povestirile lui! Bietul Edwin presupun că a fost ursit din naștere să aducă plictiseală celor din jur. Asta-i tot ceea ce face mai bine. Cred că a plictisit pe toată lumea începând din ziua când a mers la școală și până azi.

— Cel puțin nu a fost necesar să ne chinuim să găsim subiecte de conversație.

— Cina a fost delicioasă și tu ai fost atât de drăguță cu el!

Ian a căscat zgomotos, s-a întors pe o parte și mai înainte de a adormi a murmurat:

— Oricum, am făcut-o și pe asta. Restul nu mai contează.

Dar în această privință, Ian greșea cumplit. Restul nu era deloc de neglijat, deși au trecut două săptămâni mai înainte ca acest lucru să se întâmple. Era, din nou, o zi de vineri; ca de obicei, Jill se afla în bucătărie, pregătind cina când Ian s-a întors de la serviciu.

— Bună, iubito.

A închis ușa în urma sa, a lăsat servieta la locul ei și a sărutat-o. A tras un scaun și privirile lor s-au întâlnit deasupra mesei.

— S-a întâmplat un lucru absolut extraordinar.

Zâmbea ciudat, cu un aer enigmatic. A vârât mâna în buzunar și a scos o scrisoare.

— Citește! a îndemnat-o el oferindu-i plicul.

Tulburată de aerul lui misterios, Jill a luat scrisoarea. Era o lungă scrisoare dactilografiată scrisă de Edwin.

„Dragul meu Ian

am scris această scrisoare pentru a-ți mulțumi atât ție cât și soției tale pentru cina excelentă ca și pentru a-mi exprima recunoștința că m-ai condus cu mașina ta. Trebuie să spun că tarifele taxiurilor mi se par exorbitante și consider acceptarea lor un gest împotriva firii. Mi-a făcut nespusă plăcere să-ți cunosc fiul și să-ți văd casa. Cred însă că ai o problemă mare de rezolvat în privința grădinii și tocmai de aceea am stat și m-am gândit la aceasta îndelung.

Prioritatea constă în a scăpa de copac. În nici un caz nu este o treabă de care să te ocupi tu însuți. În Londra există o serie de firme specializate în domeniu și mi-am permis să iau legătura cu trei dintre ele și să le cer să-ți facă o vizită, când dorești tu, și să-ți estimeze costul lucrărilor. Odată ce ai scăpat de copac poți într-adevăr să te gândești la diferite variante de rezolvare a problemelor care rămân. Până vei lua o hotărâre, mi-am permis să mă gândesc la următorul plan și să ți-l comunic."

Scrisoarea continua, dar acum semăna mai mult cu o scrisoare de afaceri scrisă de un constructor și prevedea refacerea zidurilor, îmbunătățirea și vopsirea lor. Pe creasta zidurilor sugera fixarea unei împletituri metalice care ar fi protejat mai bine grădina de intruși. Solul trebuia curățat, nivelat și marcat cu steguleţe din loc în loc și era necesară realizarea unui sistem de scurgere, într-un colț al grădinii, pentru a fi mai ușor de întreținut curățenia acelui loc. În afara bucătăriei, în dreptul ferestrei trebuia ridicată o platformă din lemn, de preferat tec, susținută pe un cadru metalic și cu o scară încorporată pentru a-i oferi acces la grădină.

„Cred că acestea oferă, mai mult sau mai puțin, baza necesară de unde se poate porni mai departe. Este posibil, ca de-a lungul zidului, să vă doriți un strat de flori plantat în jgheaburi înălțate de la nivelul solului sau să realizați un decor din pietre în jurul buturugii rămasă în urma tăierii copacului. Alegerea vă aparține.

Totuși, de o problemă încă nu am scăpat: pisicile. M-am interesat și am aflat că există un remediu și în această privință și nu este dăunător copiilor. Este vorba de o substanță care se pulverizează pe sol în două rânduri, după care dacă folosești și steguleţe, pisicile nu se mai apropie, fie că au sau nu nevoie de un loc unde să-și satisfacă necesitățile fizice.

Toate acestea costă bani, și nu puțini. Știu că datorită inflației, ca și costului crescut al vieții, este greu pentru un cuplu tânăr, indiferent de cât de mult muncesc cei doi, să ajungă să strângă un ban. Și m-aș bucura să vă ajut. De fapt, în testamentul meu am menționat o sumă substanțială pentru tine, dar am înțeles că ar fi mult mai profitabil pentru voi să vă dau acum acești bani. Astfel veți avea fondurile necesare pentru a rezolva problemele stringente ale grădinii și voi avea plăcerea să văd casa și grădina aranjate mai înainte de a mă prăpădi, ca bunul meu prieten, Edgar.

Și în încheiere vreau să vă spun că mama voastră mi-a mărturisit că ați renunțat la plăcerea de a petrece un plăcut sfârșit de săptămână la țară, pentru a-mi ține mie companie în ziua pe care am petrecut-o la Londra. Bunătatea și amabilitatea voastră este pe măsura celor arătate de ea față de mine și mă bucur să mă aflu într-o situație financiară care să-mi permită să-mi plătesc datoriile.

Cu cele mai bune urări,
al vostru Edwin"

Edwin. Abia dacă zărea semnătura ascuțită, colțuroasă, din pricina lacrimilor care îi împăienjeneau privirile. Și-l imagina, așezat într-un fotoliu, în căsuța lui întunecoasă din Woking, absorbit în gânduri, încercând să găsească o rezolvare problemelor: căuta firme specializate, dădea telefoane și purta convorbiri lungi, făcea calcule, ținea seama de cel mai mic amănunt, își bătea capul...

— Ei bine? întrebă Ian blând.

Lacrimile curgeau pe obrajii ei. A încercat să le șteargă cu dosul mâinii.

— N-aș fi crezut niciodată! N-aș fi crezut că ar putea face așa ceva. Of, Ian, și noi am fost oribili, ne-am purtat groaznic!

— Dar n-ai nici o vină. Tu nu poți fi rea față de nimeni.

— N-am crezut... nu m-am gndit că poate avea atâția bani.

— Cred că nimeni n-a bănuit. În nici un caz nimeni nu s-a gândit la sume atât de mari.

— Cum am putea să ne arătăm recunoștința față de el?

— Făcând ceea ce ne îndeamnă el. Făcând exact ce ne sugerează el și apoi, când totul va fi gata, putem să-l invităm la inaugurarea grădinii. Putem organiza o petrecere.

Jill a aruncat o privire prin geamul întunecat, cenușiu.

O pungă de hârtie ajunsese în grădină, purtată de vânt, dintr-o pubelă de gunoi din vecini. Cel mai rău dintre motanii ce vizitau grădina, cel cu urechea ruptă, stătea cocoțat pe zidul grădinii și o privea.

Jill i-a susținut privirea verde și rece cu mult calm. Apoi a spus:

— Voi putea să-mi întind rufele în grădină. Voi cumpăra vase și voi planta flori pentru primăvară și mușcate roz pentru vară. Și Robbie va avea un loc de joacă. Putem să-i amenajăm și un colț cu nisip. Și dacă platforma va fi suficient de mare voi putea așeza acolo căruciorul bebelușului. Ian, nu crezi că este minunat? Extraordinar? Nu voi mai fi nevoită să ies în parc. Gândește-te, cât de bine va fi!

— Știi ce cred eu acum? Cred că ar fi bine să mergem să-i dăm un telefon lui Edwin.

S-au ridicat și s-au îndreptat amândoi către telefon și Ian a format numărul. Stăteau lipiți unul de celălalt, îmbrățișați, așteptând ca bătrânul domn să răspundă la telefon.

Casa de pe deal

Satul era minuscul. În cei zece ani de viață, Oliver nu mai întâlnise un asemenea loc. Șase case mari, din piatră, o cârciumă, o biserică foarte veche, o casă parohială și un magazin micuț. În dreptul magazinului era parcată o camionetă veche, probabil cu un motor ce scotea sunete asurzitoare. Undeva, nevăzut, un câine lătra, în rest nici țipenie de om.

Ducând coșul și lista întocmită de Sarah, Oliver a deschis ușa magazinului pe care scria *James Thomas, furnizor și tutungiu*. A intrat, a coborât două trepte și cei doi bărbați aflați la câte un capăt al tejghelei au întors capul și l-au privit.

Oliver a închis ușa în urma lui.

— Nu durează mult, a spus vânzătorul, probabil James Thomas însuși, un bărbat mărunțel, chel, cu o jachetă tricotată din lână de culoare maro.

Era un om absolut obișnuit. Celălalt, care era un cumpărător, tocmai plătea pentru o cantitate impresionantă de produse de băcănie. Acesta nu părea deloc un om obișnuit. Era foarte înalt, atât de înalt încât trebuia să stea ușor aplecat pentru a nu lovi bârnele din tavan. Purta o scurtă din piele și pantaloni din jeans, peticiți,

cizme uriașe, așa cum poartă muncitorii. Părul și bărbia sa erau de culoare roșcată. Oliver știa că nu este politicos să te holbezi la oameni, dar, cu toate acestea, îl fixa cu privirile pe bărbatul înalt. La rândul său, acesta îl privea cu interes. Avea ochi albaștri, o nuanță deschisă de albastru și nu clipea, privindu-l încremenit pe Oliver. Copilul a încercat un zâmbet timid, dar străinul nu a răspuns. Bărbosul rămânea încremenit. După câteva clipe, s-a întors către tejghea, a căutat în buzunar de unde a scos un carnețel. Domnul Thomas a făcut totalul și i-a înmânat bonul.

— Șapte lire și jumătate, Ben.

Clientul a plătit și a îngrămădit cumpărăturile într-o cutie de carton aflată pe tejghea. A săltat cutia în brațe și a pornit spre ușă. Oliver a deschis ușa străinului. Ieșind, bărbosul i-a aruncat o privire și a rostit:

— Mulțam.

Avea o voce gravă, ca sunetul unui gong. *Ben*. Nu-i era greu să și-l imagineze răcnind ordine la bordul unei nave piratерești sau bucurându-se de compania unei bande de hoți. Oliver l-a urmărit din priviri cum așeza cutia uriașă de carton în camionetă. A urcat apoi la volan și a pornit motorul. Un geamăt, un uruit însoțit de un val de gaze de la țeava de eșapament, cârâituri și strănuturi au însoțit plecarea vehiculului aflat într-o stare jalnică. Oliver a închis ușa din nou:

— Cu ce te pot ajuta, tinere?

Oliver i-a înmânat lista.

— Pentru doamna Rudd.

Domnul Thomas l-a privit și a zâmbit.

— Tu trebuie să fii fratele mai mic al lui Sarah. Mi-a spus că vei veni să stai cu ea. Când ai sosit?

— Aseară. Am venit cu trenul. Am făcut operație de apendicită și am venit să stau cu Sarah două săptămâni după care mă voi întoarce la școală.

— Locuiești la Londra, așa-i?

— Da. În Putney.

— Aici te vei înzdrăveni imediat. Ai venit pentru prima dată, așa-i? Cum ți se pare valea?

— Este frumoasă. Am venit pe jos de la fermă.

— Ai văzut bursucii?

— Bursucii?

Nu-și dădea seama dacă domnul Thomas vorbea serios sau glumea pe seama lui.

— Nu. Nu cred.

— Plimbă-te prin vale când amurgește și îi vei vedea. Dacă vei coborî stâncile de pe faleză, vei zări și focile. Cum se simte Sarah?

— Bine.

Cel puțin așa bănuia el. În câteva săptămâni urma să dea naștere primului ei copil. Pentru el schimbarea produsă constituise un șoc: sora lui subțirică, drăgălașă se umflase și căpătase formele și dimensiunile unei balene. Rămăsese încă drăguță, dar dimensiunile ei erau uriașe.

— O să-i fii de ajutor lui Will.

— Azi m-am sculat devreme și l-am privit cum mulgea vacile.

— O să te facem fermier și pe tine. Și-acum hai să vedem ce avem pe listă... făină... cafea instant... două kilograme de zahăr tos...

A pus totul în coș și a întrebat:

— Este greu?

— Nu. Mă descurc.

A plătit și a primit un baton de ciocolată în dar.

— Mulţumesc mult, a spus el.

— Mergi pe poteca ce urcă dealul dacă vrei să ajungi direct la fermă. Ai grijă.

Ducând coşul într-o mână, Oliver a părăsit satul şi a pornit de-a lungul drumeagului ce ocolea valea şi ducea către ferma lui Will Rudd. Plimbarea era plăcută căci un pârâiaş îi ţinea tovărăşie când pe o parte, când pe cealaltă a drumeagului. Prin urmare, din loc în loc, apărea câte un pod de piatră peste care se apleca în căutarea peştilor şi a broaştelor. Era un ţinut de şes, acoperit cu ierburi şi arbuşti mărunţi, împestriţat cu ferigi maroniiroşcate şi tufe de grozamă. Tulpinile zdravene de grozamă erau folosite de Sarah pentru foc pe lângă surcelele aduse de mare pe plajă. Lemnul adus de apă la mal mirosea a catran, dar grozama nu răspândea un miros neplăcut atunci când ardea şi cenuşa rămasă era de culoare albă.

La jumătatea drumului, în mijlocul văii se afla singurul copac. Era un stejar bătrân care, nu se ştie cum, ajunsese să-şi înfigă rădăcinile în apele pârâului, sfidând bătaia vântului timp de secole şi crescuse diform şi răsucit, ajungând la o vârstă venerabilă. Ramurile erau dezgolite şi frunzele căzute formau un covor gros. Coborând dealul, Oliver lovise cu vârful cizmei de cauciuc frunzişul gros. Dar acum, la întoarcere, a rămas privind îngrozit. În mijlocul frunzişului zăcea ceea ce mai rămăsese dintr-un iepure abia ucis. Blana sfâşiată oferea o privelişte cumplită şi măruntaiele revărsate zăceau în jurul bietului iepure.

O vulpe, probabil. Venirea lui pe drumeag tulburase

prânzul unei vulpi. Poate chiar în acele momente, ascunsă printre ferigi, înfometată, cu priviri înghețate îl urmărea pe Oliver. Copilul a aruncat o uitătură scurtă în jur, dar nimic nu se clintea. Îi era teamă. Un sentiment ciudat îl îndemna să privească în sus. Iată, pe cerul spălăcit de noiembrie, se zărea un șoim, plutind în cerc, așteptând să se arunce asupra prăzii.

O imagine de o frumusețe rară, dar și aducătoare de moarte. Viața la țară era aspră, crudă. Moarte, naștere, supraviețuire. A urmărit șoimul rotindu-se în aer, apoi ocolind de departe iepurele mort, a pornit în fugă în sus, pe deal.

Când a ajuns la fermă s-a simțit în siguranță. Și-a scos cizmele și a intrat în bucătăria caldă și primitoare. Masa era pregătită pentru prânz și Will citea ziarul. Când l-a văzut pe Oliver intrând a lăsat ziarul deoparte.

— Am crezut că te-ai rătăcit.

— Am văzut un iepure mort.

— Sunt o mulțime.

— Și un șoim plana, sus pe cer.

— Era de fapt un vânturel. L-am zărit și eu.

Sarah se afla în fața sobei de gătit și turna supa în castronele. Pe masă se mai afla un castron mare cu piure de cartofi, pufos și untos și o pâine mare, neagră, de grâu. Oliver a luat o felie de pâine și a uns-o cu unt. Sarah s-a așezat pe partea opusă celei pe care se afla Oliver. Ședea ușor depărtată de masă din pricina dimensiunilor ei.

— Ți-a fost greu să găsești magazinul?

— Nu. Am văzut acolo un bărbat înalt, uriaș, cu părul și barba roșcată. Se numește Ben.

— Este Ben Fox. Locuiește într-o casă pe care a închiriat-o de la Will, sus pe deal. Poți vedea coșul casei chiar de la fereastra camerei tale.

Neliniștitoare cuvintele ei.

— Cu ce se ocupă?

— Este sculptor, în lemn. Are un atelier și se descurcă binișor. Trăiește singur. Doar un câine și câțiva pui de găină îi țin de urât. Nu există drum până sus la casa lui, așa încât lasă camioneta mai jos, pe drumeag și tot ceea ce îi trebuie cară în spate. Uneori este vorba despre obiecte grele, cum a fost cultivatorul. Atunci Will i-a împrumutat tractorul și, în schimb, el ne-a ajutat la vremea când oile au început să fete.

În vreme ce mânca supa, Oliver se gândea la ceea ce aflase despre Ben. Părea un personaj prietenos și pașnic, dar el tot nu putea uita răceala din privirile albastre, nu-și putea explica lipsa de amabilitate, ostilitatea lui.

— Dacă dorești te pot lua cu mine să-l cunoști mai bine, i-a spus Will. Una dintre vacile mele a făcut o adevărată pasiune pentru acel deal și își duce vițelul acolo când te aștepți mai puțin. Chiar acum se află în acele locuri. Am văzut cum urca azi dimineață. În după-amiaza aceasta va trebui să urc să o aduc înapoi.

— Ar trebui să repari zidul acela despre care vorbeai, a intervenit Sarah.

— Vom lua câțiva stâlpi și niște sârmă și vom face un gard. Crezi că ți-ar plăcea să mă ajuți? l-a întrebat Will pe băiat, zâmbindu-i.

Oliver nu s-a grăbit să răspundă. Adevărul era că își dorea să-l întâlnească pe Ben Fox din nou, era chiar nerăbdător în această privință, îl fascina acest bărbat. Dacă Will se afla în preajmă n-ar fi putut să i se întâmple nimic rău.

Prin urmare a hotărât.

— Da, cred că da.

— Sarah a zâmbit și i-a mai turnat un polonic plin cu supă.

Jumătate de oră mai târziu, au pornit la drum însoțiți de câinele ciobănesc. Oliver ducea o rolă mare de sârmă și Will căra pe umăr câțiva țăruși zdraveni. În buzunarul pantalonilor de lucru vârâse un ciocan zdravăn.

Urcau împreună, alături, străbătând pășunea. În cele din urmă au ajuns pe coama dealului și au dat de spărtura din zid, locul pe unde vaca zburdalnică, după ce dăduse jos câteva pietre, își croise drum liber. Will a pus jos țărușii, ciocanul și sârma, a urcat zidul tăindu-și drum printre ferigile încâlcite și rugii crescuți împrejurul zidului. O potecuță pe care doar iepurii ar fi putut să o facă, se strecura printre tufișurile țepoase de grozamă, ducând către hotarul fermei. Au ajuns în cele din urmă la zidul abrupt ce se ridica pe culmea cea mai de sus și de acolo au urcat spre vârf printre două blocuri mari de piatră. Acolo sus, pământul are acoperit cu mușchi și invadat de licheni. Aerul era rece, și vântul aducea dinspre mare mirosul sărat al apei. Oliver respira adânc, recunoscător naturii pentru bucuria de a inspira aceste arome ale mării. Spre nord se vedea oceanul, până departe. La sud se întindea pământul acoperit de ierburi și turbă și... căsuța. Pur și simplu nu se aștepta să o găsească acolo, ivită pe neașteptate. Avea un singur cat și părea gheboșată, ghemuită pentru a face față în lupta împotriva elementelor naturii, pitită într-o văgăună. Din singurul coș al căsuței se ridica fum și împrejurul ei

exista o grădiniță, adăpostită de zidul înalt. Lângă aceasta, rumegând, cu un aer blajin au zărit vaca.

— Animal neghiob! și-a arătat Will nemulțumirea.

Au lăsat vaca rumegând și au dat ocol zidului și casei ajungând la ușa din față. Aici, alături de casă se înălța atelierul, o construcție din lemn, cu acoperiș din tablă ondulată. Ușa era deschisă și dinăuntru se auzea zbârnâitul unui fierăstrău. A urmat lătratul înfricoșător și în momentul următor a apărut un câine alb cu negru uriaș; se agita și lătra, dar spre mulțumirea sa, Oliver a înțeles că toate acestea nu erau altceva decât manifestări ale bucuriei canine.

Will s-a aplecat și a salutat animalul cu mângâieri. Zgomotul produs de fierăstrău s-a întrerupt. În clipa următoare, a apărut și Ben Fox în pragul atelierului.

— Will, ai venit după vacă?

Glasul său răsuna asemenea unui mârâit.

— Sper că n-a făcut stricăciuni.

— După câte știu eu, nu.

— Voi repara zidul chiar azi.

— Jos, pe pășune se află în siguranță. Aici ar putea păți ceva rău.

Atenția bărbatului a coborât asupra lui Oliver care stătea cu privirile ridicate spre el, zgâindu-se la uriaș.

— Acesta este fratele lui Sarah, Oliver, a făcut Will prezentările.

— Ne-am întâlnit dimineață. Am dreptate?

— Da. La magazin.

— Nu știam cine ești. Will, bei o cană cu ceai?

— Dacă-mi dai, sigur, cu plăcere.

— Hai, intrați.

L-au urmat, trecând prin poarta ce se deschidea în

zidul de piatră și apoi au pus zăvorul. Grădina era perfect îngrijită și părea deosebit de roditoare. Găseai acolo o mulțime de legume și câțiva meri pitici. Ben Fox și-a zvârlit cizmele din picioare și a intrat, coborându-și capul acoperit de podoaba roșiatică pentru a nu lovi pragul de sus al ușii. Will și Oliver și-au scos și ei cizmele și au intrat într-o cameră cum Oliver nu mai văzuse niciodată. Se uita în jurul său, cu ochi mari de uimire. Toți pereții erau acoperiți cu rafturi și pe acestea se aflau îngrămădite o sumedenie de cărți. Mobila avea și ea darul să-i stârnească uimirea. O canapea uriașă, un scaun elegant, tapițat în brocart, o combină muzicală foarte costisitoare și o mulțime de discuri. Podeaua simplă din lemn era acoperită din loc în loc de carpete pe care Oliver le găsea foarte frumoase și care erau, probabil, foarte scumpe.

În șemineu ardea focul și pe dala de granit de deasupra acestuia era așezat un ceas uluitor din aur și email de culoarea turcoazelor, al cărui mecanism era expus vederii fiind acoperit de sticlă.

În ciuda aglomerării de obiecte, încăperea părea simplă, curată și ordonată; Ben Fox, în vreme ce punea ceainicul pe foc și căuta cănile, ceaiul și zahărul, oferea imaginea unui bărbat elegant, dar simplu și îndemânatic. Când ceaiul a fost gata s-au așezat toți trei în fața mesei perfect lustruite și bărbații au început să poarte o conversație în care Oliver nu era inclus. Acesta tăcea asemenea unui șoricel speriat și arunca priviri furișe către chipul gazdei sale sau sorbea din ceaiul fierbinte. Privindu-l, era convins că în jurul acestuia plutea un mister; era năucit de privirile acelor ochi goi.

Când a venit vremea să plece, s-a ridicat și a spus:

— Mulțumesc!

Liniștea enervantă care a urmat l-a făcut să adauge:
— Pentru ceai.
Fără urmă de zâmbet, bărbatul i-a răspuns:
— Cu plăcere.
Asta a fost tot. Au părăsit casa, au legat vaca și vițelul și au pornit către fermă. Ben Fox rămăsese privind în urma lor. În vârful dealului, mai înainte de a porni la vale de-a lungul făgașului format de șuvoaiele de apă pe vreme ploioasă, Oliver s-a întors pentru a-l mai saluta o dată, de departe, pe Ben Fox. Dar bărbatul dispăruse și o dată cu el și câinele uriaș. Oliver a pornit în urma lui Will, atent la drumul accidentat, și de departe, însoțit de scrâșnetul ferăstrăului.

În vreme ce Will repara gardul, Oliver a întrebat:
— Cine este?
— Ben Fox.
— Dar nu știi nimic altceva despre el?
— Nu, nu știu și nici nu vreau să aflu dacă el nu dorește să-mi spună. Orice om are dreptul la intimitate. De ce aș încerca să o invadez?
— De când stă aici?
— De doi ani.
I se părea uimitor să trăiești timp de doi ani în vecinătate cu un bărbat despre care nu știi absolut nimic.
— Poate că este un răufăcător ce fuge de pedeapsa legii. Arată ca un pirat.
— Niciodată să nu judeci un om după înfățișarea lui, i-a răspuns Will tăios. Știu că este meșteșugar. Lucrează din greu și își câștigă traiul din această muncă. Își plătește chiria regulat. Ce-ar mai trebui să știu despre el? Hai, ține ciocanul și ia acest capăt de sârmă...

***

Mai târziu a insistat pe lângă Sarah, dar asemenea soțului ei și ea a fost extrem de laconică.

— Vă vizitează vreodată? a dorit Oliver să știe.

— Nu. L-am invitat de Crăciun, dar a spus că se simte mai bine singur.

— Are prieteni?

— Nu apropiați. Uneori îl poți vedea la cârciumă sâmbătă seara și se pare că oamenii îl plac... doar că este extrem de retras.

— Poate are un secret.

Sarah a izbucnit în râs.

— N-avem toți secrete?

„Poate că este un asasin." Acest gând i-a trecut fulgerător prin minte, dar i s-a părut oribil, așa încât a preferat să păstreze tăcerea în privința lui.

— Casa lui este încărcată cu o mulțime de cărți și obiecte prețioase.

— Cred că este un om educat.

— Poate provin din jafuri.

— Mă îndoiesc.

Pur și simplu îl scotea din minți această atitudine.

— Sarah, chiar nu vrei să știi?

— Hai, Oliver, dă-i pace bietului Ben Fox! l-a îndemnat ea, ciufulindu-i părul în joacă.

În seara aceea, stând toți trei în jurul focului au auzit cum începea să bată vântul. Mai întâi a fost o adiere, apoi a urmat o tânguire, după care a pornit să șuiere și apoi cu forță și mai mare a pus stăpânire pe întreaga

vale cu gemetele și urletele sale. Izbea pereții groși ai casei, înghiontind-o și lovind-o, făcând ferestrele să zornăie și perdelele să tremure. După ce a urcat în camera sa, Oliver a rămas treaz îndelung, uimit de furia vântului. Din când în când, în momentele de acalmie auzea gemetele mării, lovindu-se de stâncile falezei aflată dincolo de sat.

Își imagina talazurile înfricoșătoare înălțându-se sus, tot mai sus, unul după celălalt; gândul i-a zburat la iepurele mort și la șoimul ce plutea sus pe cer, așteptând să se repeadă din nou asupra prăzii și la toate celelalte grozăvii pe care ți le dezvăluie viața primitivă, trăită la țară. Se gândea și la căsuța cocoțată pe deal, în bătaia vântului și la Ben Fox, locuind acolo, împreună cu câinele său, înconjurat de cărți. Vedea ca aievea ochii aceia lipsiți de veselie și se întreba ce secret ascunde omul cu părul roșu. „Probabil este un criminal." S-a înfiorat și s-a cuibărit și mai bine în pat, trăgându-și păturile până peste cap. Dar nimic nu putea să țină departe urletele vântului.

În dimineața următoare furtuna s-a domolit. Prin curtea casei semnele furtunii erau clare: țigle sparte și alte sfărâmături și dovezi ale trecerii vijeliei. Adevăratele stricăciuni nu erau încă vizibile căci vântul adusese cu sine ploaie și negură, o ceață ce întuneca totul în jur, reducând vizibilitatea. Se simțea de parcă s-ar fi aflat ancorat într-un nor.

— Mizerabilă dimineață! a remarcat Will la micul dejun.

Era îmbrăcat cu un costum bun, purta cămașă și cravată pentru că urma să plece la piață. Oliver l-a însoțit

până la ușă și a rămas privind în urma lui cum se depărta în camionetă. Will alesese acest mijloc de transport pentru ca mașina să-i rămână lui Sarah, în cazul în care ar fi avut nevoie de ea. Camioneta a trecut dincolo de gardul pentru vite și apoi s-a pierdut înghițită de negură. Oliver a închis ușa întorcându-se în bucătărie.

— Ce ai de gând să faci azi? l-a întrebat Sarah. Am un caiet nou de desen și câteva carioci pentru tine. Le-am cumpărat cu gândul la zilele ploioase.

Dar Oliver nu era dornic să deseneze.

— Dar tu ce vei face?

— Cred că am să coc pâine.

— Faci brioșe cu fructe?

— Nu mai am fructe uscate.

— Aș putea să merg eu să cumpăr.

— Nu ți-e teamă să faci drumul până în sat pe ceață? l-a întrebat Sarah zâmbind.

— Nu, nu-mi este teamă.

— Bine, dacă asta este exact ceea ce-ți dorești, fie cum vrei tu. Ia-ți pelerina și cizmele de cauciuc.

A pornit la drum, dornic de aventură, purtând haina de ploaie încheiată până sus la gât și ducând în buzunar portofelul surorii sale. Se simțea asemenea unui explorator, însuflețit de bătaia vântului. Uneori trebuia să se aplece înainte pentru a se lupta cu vântul ce bătea din față. Ceața groasă și umedă, negura încărcată de apă l-a udat în scurt timp. Părul i se lipise de cap și un pârâiaș enervant se scurgea de-a lungul cefei. Pământul pe care călca era nămolos și acoperit cu frunze de ferigă. Când a ajuns la podul de piatră a privit pârâul învolburat ale

cărui ape crescuseră mult, transformându-se într-un torent ce zorea către mare.

Drumul era foarte obositor. Pentru a-și face curaj își spunea că, la întoarcere, vântul va bate din spate și astfel drumul va fi mult mai ușor. Poate că domnul Thomas îi va oferi din nou un baton de ciocolată pe care să-l mănânce pe drumul spre casă.

Dar întâmplarea a făcut să nu-l mai întâlnească pe domnul Thomas în acea zi. Când a ajuns la cotul pe care-l făcea drumeagul de țară, a descoperit că vântul smulsese din rădăcini stejarul bătrân și blocase drumul. După multe secole stejarul cedase și zăcea cu ramurile împrăștiate pe drum, crengile sale cele mai de sus fiind încurcate în cablurile de telefon.

Cutremurătoare priveliște. Dar ce-l speria și mai tare era gândul că acest dezastru se produsese doar cu puțin timp în urmă după trecerea lui Will. „Ar fi putut să cadă peste mine." Imaginea era înfricoșătoare. Se vedea prins în capcană, sub trunchiul înspăimântător de gros, mort la fel ca și iepurele, căci era sigur că nici o ființă n-ar fi supraviețuit unui asemenea dezastru. I se uscase gura. A înghițit cu greu nodul din gât s-a cutremurat înfiorat și apoi a făcut calea întoarsă.

— Sarah!

Nu era în bucătărie.

— Sarah!

Și-a scos cizmele și s-a grăbit să-și scoată și haina de ploaie.

— Sunt în dormitor!

A pornit lipăind pe scări în ciorapi.

— Sarah, stejarul cel bătrân a blocat drumul. N-am putut să ajung în sat. Și...

A tăcut brusc. Ceva nu era în regulă. Sarah, complet îmbrăcată zăcea de-a latul patului, cu o mână acoperindu-și ochii și avea o paloare nefirească.

— Sarah?

Cu greu a văzut-o luându-și mâna de pe ochi; privirile lor s-au întâlnit și Sarah a reușit să zâmbească.

— Sarah, ce se întâmplă?

— Făceam... patul și... Oliver... cred că voi naște.

— Vei naște? Dar spuneai că abia peste două săptămâni...

— Da, știu.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Cred că ar fi bine să telefonăm la spital.

— Nu se poate. Căderea copacului a distrus liniile telefonice.

Drumul blocat. Telefonul mort. Și Will plecat la Truro. Se priveau unul pe celălalt într-o tăcere încărcată de spaimă și uimire.

Simțea nevoia să acționeze.

— Mă duc în sat. Mă voi cățăra pe trunchiul copacului sau voi străbate landa.

— Nu.

Era din nou Sarah cea hotărâtă și stăpână pe sine. S-a ridicat și legănându-și picioarele pe marginea patului a continuat:

— Asta ți-ar lua prea mult timp.

— Crezi că vei naște atât de curând?

A reușit din nou să zâmbească.

— Nu chiar acum. Va mai dura câtva timp, dar nu trebuie să pierdem vremea.

— Atunci spune-mi ce să fac.

— Du-te și adu-l pe Ben Fox. Nu-ți va fi greu să găsești drumul, doar ai fost ieri acolo, cu Will. Roagă-l să vină să ne ajute și spune-i să aducă și ferăstrăul.

Să-l aducă pe Ben Fox. Oliver se holba îngrozit la sora sa. Să-l aducă pe Ben Fox... el singur, să meargă sus pe deal, prin ceață și să-l aducă pe Ben Fox. Se întreba dacă Sarah înțelegea cu adevărat ceea ce îi cerea să facă. Dar, privindu-și sora cum se ridica în picioare și își așeza mâinile pe pântecul enorm o dorință nestăvilită creștea în el. Voia să o protejeze, să o ajute cât mai mult cu putință, dorea să nu mai fie un băiețel neajutorat, ci un bărbat adevărat.

— Te descurci fără mine? a întrebat el.

— Da. Îmi voi face o ceașcă de ceai și mă voi odihni.

— Mă întorc cât se poate de repede. Voi zbura!

I-a trecut prin minte să ia câinele lui Will, dar ciobănescul asculta doar de stăpânul său și n-a vrut să părăsească curtea, așa încât a fost nevoit să pornească la drum de unul singur, peste câmpurile pe care cu o zi în urmă le străbătuse însoțit de Will. La început, prima parte a drumului, în ciuda negurii, nu s-a dovedit greu de străbătut. A găsit fără să caute îndelung spărtura din zid unde fixaseră el și Will țărușii și sârma. Problemele au apărut după ce s-a strecurat pe sub gard și a pătruns în vegetația bogată, încâlcită, aflată de cealaltă parte a zidului de hotar. Prin acele locuri, aflate la înălțime, vântul era și mai aprig și ploaia mai rece. Îl orbea, pătrunzând în ochi și îi era greu să găsească poteca. Nu vedea nici măcar în vârful nasului. Își pierduse și simțul de

orientare. Rugii i se agățau de haine, grozama îi zgâria picioarele și de câteva ori a căzut înnămolindu-se și lovindu-și genunchii. Dar în ciuda tuturor piedicilor și a suferințelor pe care era nevoit să le îndure, își continua drumul urcând neîncetat. Își repeta necontenit că trebuia să ajungă în vârf, sus, cât mai sus; după aceea restul era ușor. Casa nu era greu de văzut. Și îl va găsi și pe Ben Fox.

Când în sfârșit a ajuns pe coamă, la picioarele stâncilor, s-a sprijinit cu spatele de peretele de granit ud și rece. Cărarea dispăruse din nou și era nevoit să caute făgașul. Dar cum? Respira cu greu, era înconjurat de tufe de grozamă ce-i ajungeau până la talie, era pierdut printre ierburi. Sentimentul de singurătate, teama că se rătăcise, disperarea și gândul că timpul se scurgea prea repede l-au făcut să intre în panică. A început să scâncească asemenea unui copilaș. Și-a mușcat buzele și fără a se depărta de stânci a pornit către marginea lor. În scurt timp acestea se apropiau una de cealaltă și privind în sus a zărit cele două maluri ale făgașului urcând către cerul cenușiu ce părea să fi coborât aproape de pământ.

Oftând, a continuat să se cațere urcând drumeagul abrupt de-a bușilea. Era murdar, plin de noroi și sângera. Era ud până la piele, dar găsise drumul. Era pe culme, dar nu zărea casa. Cu toate acestea știa că era acolo. A pornit în fugă, împiedicându-se la fiecare pas. Cădea, se ridica, alerga și iar cădea. Și deodată a auzit câinele lătrând. Din ceață s-a ivit conturul acoperișului, coșul și fereastra luminată.

Ajunsese la zid, la poarta grădinii. În vreme ce se lupta cu ivărul, ușa casei s-a deschis. Lumina și lătratul câinelui s-au revărsat asupra sa. Ben Fox stătea în pragul ușii.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt.

Înainta pe potecă.

— Ce s-a întâmplat?

Vorbind cu greu, abia rostind cuvintele din pricina emoției și a oboselii, Oliver a încercat să-i povestească ceea ce se întâmplase.

— Stai liniștit! Respiră adânc!

Ținându-i umerii între mâinile sale puternice, se ghemuise și astfel putea să-l privească pe Oliver drept în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Oliver a respirat adânc și i-a spus. În mod cu totul uimitor pentru el, când a terminat de povestit, Ben Fox nu a țâșnit în picioare.

— Și ai reușit să găsești singur drumul?

— M-am rătăcit și o vreme am tot umblat fără țintă, dar apoi am găsit făgașul și atunci mi-a fost mai ușor.

— Bravo, băiete!

L-a mângâiat ușor apoi s-a îndreptat.

— Îmi iau haina și ferăstrăul și...

La coborâre, mână în mână cu Ben Fox, însoțiți de câinele uriaș alergând în fața lor, drumul a fost o nimica toată și se întreba cum de fusese posibil să dureze atât de mult la ducere. Au găsit-o pe Sarah așteptându-i liniștită în fața focului, bând ceai. Își făcuse valiza cu cele necesare pentru spital și o lăsase lângă ușă.

— Ben!

— Te simți bine?

— Da. Am mai avut o contracție. Cred că se repetă la interval de o jumătate de oră.

— Avem timp suficient. Mă duc să văd ce se poate face cu acel copac și apoi te vom duce la spital.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

— N-ai de ce. Ar trebui să fii mândră de acest frate mai mic al tău. S-a descurcat de minune.

Apoi, coborându-și privirile asupra lui, Ben a întrebat:

— Ce zici? Vii cu mine sau rămâi aici?

— Vin cu tine.

Uitase spaima și durerile, ca și genunchii și mâinile julite.

Prin urmare au muncit împreună. Ben Fox a tăiat ramurile ce se încurcaseră între cablurile telefonice și Oliver le-a îndepărtat, scoțându-le din drum. A fost o trudă ce le-a luat ceva timp, dar în cele din urmă au reușit să elibereze drumul croind un spațiu prin care să poată trece mașina. Când au terminat, au pornit înapoi, către casă, au luat-o pe Sarah, valiza și au urcat în mașină.

Când a ajuns la copacul prăbușit, Sarah s-a îngrozit:

— Nu vom reuși să trecem de partea cealaltă.

— Ba da. Eu zic să încercăm.

Și Ben a pornit direct spre spărtura îngustă făcută în rămurișul bogat. Cu scârțâituri și zgârieturi, mașina a trecut dincolo de obstacol.

— Oare ce va spune Will când va vedea mașina?

— Cred că va avea alte lucruri la care să se gândească. Un copil, de exemplu.

— Cei de la spital nu mă așteaptă mai devreme de două săptămâni.

— Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta.

— ... și Will. Trebuie să-i telefonez lui Will.

— Îl voi căuta eu. Tu stai liniștită și ține-te bine căci

vom goni ca vântul și ca gândul. Îmi pare rău că nu avem și o sirenă.

Din pricina ceții nu a putut conduce ca vântul și ca gândul, dar chiar și așa s-au descurcat destul de bine și în cele din urmă au trecut dincolo de arcada din cărămidă roșie și au intrat în curtea exterioară a spitalului de țară.

Ben a ajutat-o pe Sarah să coboare din mașină și a luat valiza. Oliver ar fi vrut să intre cu ei în spital, dar l-au îndemnat să rămână în mașină.

— De ce trebuie să stau aici?

Nu voia pentru nimic în lume să rămână singur.

— Este mai bine să faci ce ți se spune, l-a îndemnat Sarah înainte de a se apleca pentru un sărut de rămas bun.

Oliver s-a agățat de gâtul ei și când ea s-a desprins din îmbrățișare și a pornit către ușa spitalului, copilul a rămas înlăcrimat pe bancheta din spate. Era obosit și genunchii începuseră să-l doară din nou; la fel și mâinile. Dar simțea încolțind și crescând în el un sentiment de îngrijorare față de sora sa. Era oare atât de important faptul că bebelușul venea pe lume cu două săptămâni mai devreme? Va avea de suferit din această pricină? Și-l imagina cu degete lipsă la picioare și cu un ochi sașiu. Ploaia continua să cadă; dimineața părea să nu se mai sfârșească. Și-a privit ceasul de la mână și spre uimirea sa a descoperit că nici nu trecuse amiaza. Își dorea ca Ben Fox să se reîntoarcă mai repede.

În cele din urmă acesta a apărut, străbătând curtea cu pași mari. Părea cu totul nepotrivit în acel loc atât de ordonat și curat. A urcat în mașină și a trântit portiera în urma sa. Un timp au rămas amândoi tăcuți. Oliver se gândea că după cum stăteau lucrurile nu s-ar fi mirat să i se spună că Sarah era deja moartă.

A încercat să-și înghită nodul de spaimă din gât și cu glas nesigur a întrebat:

— S-au supărat că a venit mai devreme?

Propriul său glas îi suna necunoscut, pițigăiat.

Ben și-a trecut mâna prin părul des.

— Nu. Au un pat pregătit pentru ea și au dus-o deja în sala de nașteri. Sunt foarte bine organizați.

— De ce ai întârziat atât de mult?

— A trebuit să-l găsesc pe Will. Am telefonat la piața din Truro și a durat până au dat de el. Acum se află deja pe drum.

— Este...

Era incapabil să se adreseze unei persoane căreia îi putea vedea doar ceafa. Oliver a trecut pe scaunul din față, apoi a continuat:

— Este grav dacă bebelușul se naște cu două săptămâni mai devreme? Vreau să știu dacă ar putea exista probleme.

Ben s-a întors și l-a privit pe băiat. Atunci Oliver a descoperit că privirile sale puteau fi blânde și senine ca și cerul de primăvară.

— Ești îngrijorat din pricina ei?

— Puțin.

— Va fi bine. Este o fată zdravănă, sănătoasă și puterea naturii este uimitoare.

— Eu cred... cred că este înfricoșătoare.

Ben a așteptat ca Oliver să spună mai multe în această privință și a rămas tăcut. Tocmai această atitudine a sa i-a dat copilului încredere. Brusc, a simțit nevoia să se confeseze acestui om, să-i spună lucruri pe care nu îndrăznise să i le spună nici măcar lui Will.

— Este crudă. Eu n-am trăit niciodată la țară și tocmai

de aceea n-am ştiut nimic despre toate acestea. Dar viaţa în vale şi la fermă... la tot pasul întâlneşti vulpi, şoimi. Animalele se omoară între ele; am văzut şi un iepure mort în mijlocul drumului ieri dimineaţă. Azi noapte vântul a bătut cu atâta furie încât auzeam şi gemetele mării. Am stat treaz şi m-am gândit la marinarii care s-au înecat în timpul furtunilor şi la navele care s-au scufundat. De ce trebuie să se întâmple toate acestea? Şi mă gândesc şi la copacul căzut şi la bebeluşul ce se va naşte mai devreme...

— Ţi-am mai spus că nu trebuie să-ţi faci griji din pricina copilului. Este doar mai grăbit ca alţii. Este nerăbdător să iasă în lume.

— Dar cum poţi să ştii asemenea lucruri?

— Pur şi simplu, le ştiu.

— Ai copii?

Întrebarea îi ţâşni de pe buze mai înainte să se fi gândit. Când şi-a dat seama de ceea ce făcuse era mult prea târziu. Ben Fox întorsese deja capul şi Oliver nu vedea decât profilul ascuţit al maxilarului, ridurile de la coada ochiului şi barba ce încadra chipul bărbatului. Între ei s-a aşternut o tăcere adâncă de parcă uriaşul ar fi plecat departe cu gândul. Când tăcerea a devenit de nesuportat, Oliver a întrebat din nou:

— Ai avut copii?

— Da.

S-a întors din nou cu faţa către el, privindu-l atent:

— S-a născut mort şi după aceea mi-am pierdut şi soţia, căci a murit şi ea la scurt timp. Dar ea nu a fost niciodată puternică. Doctorii au avertizat-o în privinţa riscurilor, dar ea nu le-a dat ascultare. Şi eu am încercat să o conving să renunţe, dar nu m-a ascultat. Susţinea că

o căsnicie fără copii este doar umbra a ceea ce ar trebui să fie o familie, așa încât am fost nevoit să o las pe ea să aleagă.

— Sarah știe despre toate acestea?

Ben Fox a clătinat ușor din cap.

— Nu. Nimeni din aceste locuri nu știe. Trăiam în Bristol pe atunci. Eram profesor de engleză la Universitate. După moartea soției am simțit că nu mai puteam rămâne acolo. Am renunțat la slujbă, mi-am vândut casa și am venit aici. Din totdeauna mi-a plăcut să lucrez în lemn; a fost un hobi, dar acum s-a transformat într-un mijloc de trai. Sunt locuri frumoase pe aici și sus pe deal. Și oamenii sunt blânzi. Nimeni nu-mi tulbură liniștea. Toți îmi respectă dorința de a rămâne singur.

— Dar n-ar fi mai bine dacă ai avea prieteni?

— Poate. Într-o bună zi...

— Cu mine ai stat de vorbă.

— De fapt, amândoi am simțit nevoia să vorbim.

— Eu credeam că fugeai că...

Trebuia să fie sincer. Așa simțea el că era mai bine.

— De fapt am crezut că ascunzi un secret. Că te caută poliția sau că ai omorât pe cineva. Păreai dornic să fugi, să te ascunzi.

— Poate doar de mine însumi.

— Nu crezi că a sosit timpul să nu mai fugi?

— S-ar putea. Cred că da.

A zâmbit. Era pentru prima oară când Oliver îl vedea zâmbind. Crețuri mici se adunaseră la coada ochilor și zâmbetul larg dăduse la iveală dinții albi și drepți. Mâna sa puternică a ciufulit părul copilului, continuând să-l privească.

— Poate a sosit momentul să nu mai fug. Așa cum

probabil și pentru tine a sosit momentul să te împaci cu asprimea vieții. Nu este ușor. Viața este un lung șir de provocări și noi suntem cei care trebuie să-i trecem toate obstacolele. Și acestea ne tot apar în cale până în clipa morții.

— Da, cred că ai dreptate.

Au rămas din nou tăcuți pentru un timp. Dar de data aceasta, tăcerea lor era plăcută, caldă, reconfortantă. Apoi Ben Fox și-a privit ceasul.

— Ia spune, Oliver, ce ți-ar plăcea să faci? Să rămânem aici și să-l așteptăm pe Will sau dorești să mergem să găsim un loc unde se poate mânca?

Propunerea de a merge să mănânce i se părea atrăgătoare.

— Ceea ce îmi doresc acum, cu adevărat, este un beefburger.

— Și eu la fel.

Au pornit motorul și au ieșit din curtea spitalului, trecând pe sub arcadă. Ben conducea pe străzile micului oraș în căutarea unui restaurant.

— Cred că Will nu ar fi prea bucuros dacă ne-ar găsi dând târcoale spitalului. El dorește să fie singur cu Sarah, reflecta Oliver.

— Acum ai vorbit ca un bărbat. Da, da. Ca un adevărat bărbat.

O seară de neuitat

Cu părul prins în bigudiuri, aflată sub cască, Alison Stockman a refuzat revistele oferite de coafeză. În schimb, a scos din geantă un carnețel de care era atașat un creion și, pentru cel puțin a cincisprezecea oară, a început să revadă „Lista"

În mod obișnuit nu întocmea liste, fiind o persoană în viața căreia jocul întâmplării avea un cuvânt important de spus. Era o gospodină care nu lua lucrurile foarte în serios și pentru care lipsa unor produse esențiale cum ar fi pâinea, untul sau detergentul de vase nu constituia un motiv de disperare și cu toate acestea reușea să se descurce improvizând și trăind cu deplina convingere că aceste lucruri nu contează foarte mult.

Dacă încerca să facă liste cuprinzând activitățile prioritare sau cumpărăturile urgente le făcea pe bucățele de hârtie, pe note de plată, pe spatele unor plicuri mai vechi sau pe cotoare de cecuri. Această atitudine față de liste adăuga o undă de mister vieții sale. „Abajur. Cât?" Cuvinte scrise în grabă pe o chitanță cu care plătise cărbunii livrați în urmă cu șase luni. Citind asemenea însemnări rămânea pe gânduri câteva minute încercând să-și amintească ce semnificație aveau, la ce se refereau. Care abajur? Cât costase?

De când părăsiseră Londra și se mutaseră la țară încerca să mobileze și să decoreze casa, încetul cu încetul, dar niciodată nu avea banii necesari sau nu găsea timp pentru aceste ocupații. Era destul de greu să realizezi toate acestea având în vedere cei doi copii mici de care trebuia să se ocupe. Prin urmare, în casă, mai existau încăperi în care tapetul nu era exact așa cum ar fi trebuit să fie, covoarele nu se asortau cu tapetul sau unele dintre lustre și veioze așteptau încă să fie completate cu abajururi.

Dar lista pe care o citea în acel moment era complet diferită. Lista aceasta fusese întocmită pentru seara următoare, seară atât de importantă încât de aceea cumpărase carnețelul ce avea atașat și un creion. Trecuse pe o foaie de hârtie cu mare atenție fiecare amănunt: ce trebuia cumpărat, gătit, curățat, frecat, călcat, decojit.

„Tras cu aspiratorul în sufragerie. Frecat argintăria." A bifat aceste două însemnări. „Pus masa." A bifat-o și pe aceasta. Masa fusese pregătită în acea dimineață, în timp ce Larry era la grădiniță și Janey dormea în pătuțul ei.

— Nu crezi că paharele se pot prăfui? întrebase Henry când aflase care erau planurile ei.

Alison îl asigurase că nu se va întâmpla nimic de genul acesta și oricum nici nu s-ar fi observat praful având în vedere că cina urma să se desfășoare la lumina lumânărilor, prin urmare domnul și doamna Fairhurst n-ar fi observat. Și, de altfel, cine a mai auzit de pahare prăfuite?

„Comanda pentru fileul de vită." A bifat și această însemnare. „Curățat cartofi." O altă bifă; îi curățase deja și se aflau într-un castron cu apă în cămară, castron în care pusese și o bucățică de cărbune pentru a ține cartofii proaspeți. „De scos crevetii din congelator." Rămânea nebifat

pentru dimineața următoare. „De făcut maioneză. Curățat salata. Curățat ciupercile. Sufleul de lămâie după rețeta mamei. Cumpărat smântâna." A bifat smântâna. Restul trebuia să aștepte încă o zi.

„Pregătește florile". Asta însemna să culeagă primele narcise apărute timid în grădină și să le pună în vază împreună cu rămurele de coacăz care spera că nu vor invada casa cu mirosul lăsat de trecerea pisicilor prin preajma lor.

„Spală cele mai bune cești de cafea." Acestea fuseseră primite în dar la nuntă și în cea mai mare parte a timpului stăteau cuminți în dulapul din salon. În mod sigur erau prăfuite, spre deosebire de paharele cu vin.

„Fă o baie", scrisese.

Era esențial. Chiar dacă ar fi trebuit să o facă la ora două. Mai întâi trebuia să asigure proviziile necesare de cărbuni, să umple coșul cu bușteni și apoi... baia.

„Repară scaunul." Era vorba despre unul din scaunele din sufragerie. Alison cumpărase cele șase scaune cu spătar rotund la o licitație. Erau din catifea verde și pe margine aveau un șnur lat de culoare galbenă. Pisica lui Larry, al cărei nume, „Mâțișor", reprezenta o culme a inspirației, folosise scaunul pentru a-și ascuți ghearele astfel încât reușise să desprindă șnurul de pe margine. Acesta atârna arătând ca tivul desfăcut al unui jupon. Cu soluție de lipit și câteva cuișoare problema putea fi rezolvată. Important era ca scaunul să pară în stare bună.

A vârât lista la loc în geantă și a rămas pe gânduri. Problema o constituia sufrageria. Faptul că aveau o încăpere cu asemenea destinație într-o vreme în care o locuință confortabilă nu era ușor de găsit, era de-a dreptul uimitor. Dar adevărul era că încăperea se dovedea extrem de neatrăgătoare, fiind orientată către nord și ase-

muindu-se în dimensiuni și forme cu o cutie. Nici un membru al familiei nu se arătase interesat de această odaie. Inițial, Alison îi propusese lui Henry să-și aleagă încăperea ca birou, dar acesta refuzase pe motiv că era rece și umedă. În urma acestui refuz își îndreptase atenția către Larry, oferindu-i camera pentru jucăriile sale, dar el preferase podeaua bucătăriei pentru animăluțele sale din pluș, așa încât încăperea nu era folosită decât extrem de rar. De obicei mâncau fie în bucătărie, fie pe terasă, atunci când vremea era bună sau chiar în grădină. Vara, când soarele strălucea sus pe cer se adunau toți patru sub arțarul bătrân a cărui umbră îi ocrotea de arșița soarelui.

Ca de obicei mintea ei zbura de la un gând la altul. Sufrageria. Era atât de întunecoasă și posomorâtă încât ajunseseră la concluzia că nimic nu o putea face mai sumbră. Prin urmare, aleseseră un tapet de culoare verde închis care se asorta cu draperiile din catifea pe care mama lui Alison le scosese dintr-un cufăr aflat în podul casei sale. Exista și o masă care se putea desface și în jurul ei se aflau scaunele cu spătar rotund; tot în sufragerie își găsise locul un dulap în stil victorian oferit în dar de mătușa lui Henry.

Pe pereți atârnau și două tablouri monstruoase. Acestea reprezentau o achiziție făcută de Henry la o licitație la care participase pentru a cumpăra un grătar din bronz pentru șemineu. Tablourile erau absolut deprimante; unul reprezenta o vulpe ce devora o rață moartă și celălalt o vacă din ținuturile muntoase peste care se revărsa o ploaie torențială.

— Vor acoperi pereții atât de goi, spusese Henry și le agățase în sufragerie. Asta doar până când îmi voi pèr-

mite să achiziționez un Hockney sau un Renoir sau un Picasso sau orice altceva.

Coborâse de pe scara pe care se afla pentru a agăța tablourile și își sărutase soția. Purta o cămașă ale cărei mâneci erau suflecate și în păr i se agățase o pânză de păianjen.

— N-am nevoie de asemenea lucruri, îi spusese ea.

— Dar eu am.

O sărutase din nou.

— Și tu ar trebui să ai.

Și într-adevăr, Henry dorea asemenea lucruri pentru ea, pentru copiii lor. Era ambițios, pentru ei. Vânduseră apartamentul din Londra și cumpăraseră această căsuță pentru că Henry dorise ca cei doi copii ai lor să crească la țară, printre vaci, în mijlocul lanurilor, înconjurați de copaci, să poată simți venirea și plecarea anotimpurilor. Din pricina ipotecii, a banilor pe care erau nevoiți să-i economisească, se văzuseră în situația de a se ocupa ei de zugrăvirea și decorarea casei. Această îndeletnicire le răpea sfârșitul de săptămână, unul după altul și părea să nu-i poată da de capăt. La început nu fusese atât de rău pentru că era iarnă. Dar, zilele au început să se mărească și a venit vara. Au părăsit munca în interiorul casei și au încercat să se ocupe de grădina ce fusese îndelung neglijată și unde buruienile crescuseră în voie.

Pe vremea când locuiau la Londra aveau mai mult timp pe care să-l petreacă împreună; puteau să ceară ajutorul unei dădace și ei ieșeau în oraș pentru a lua cina. Stăteau și ascultau muzică împreună și în acest timp Henry citea iar Alison lucra o broderie. Dar după ce părăsiseră Londra, Henry pleca zilnic la ora șapte și jumătate dimineața și se întorcea douăsprezece ore mai târziu.

— Crezi că merită? întreba din când în când Alison, dar Henry nu părea câtuși de puțin descurajat.

— Nu va fi mereu așa. Vei vedea, obișnuia el să spună.

Henry lucra pentru Fairhurst & Hanbury, o societate de aparatură electrică.

Henry intrase în această societate ca director executiv și de atunci societatea se dezvoltase încet, dar sigur, ajungând până la producția de calculatoare. Henry urcase în ierarhia societății și ajunsese să fie privit ca un posibil candidat, cu mari sorți de izbândă, pentru postul de director al compartimentului export. Cel care ocupa acest post luase hotărârea de a se pensiona curând. Dorea să se mute în Devonshire unde voia să se ocupe de creșterea păsărilor.

În pat, singurul loc în care mai era posibil să stea de vorbă în tihnă, Henry îi explicase lui Alison care erau șansele ca el să obțină promovarea în această funcție. Acestea erau reduse, după părerea lui. În primul rând pentru că era cel mai tânăr dintre candidați. Pregătirea sa, deși solidă, nu se evidenția în mod deosebit și la toate acestea se adăuga și faptul că ceilalți candidați se bucurau de o experiență mai bogată ca a lui.

— Dar ce ți se va cere să faci? dorise Alison să știe.

— Aici este problema. Va trebui să călătoresc. Să merg la New York, în Hong Kong și Japonia. Să descopăr noi piețe de desfacere. Ar însemna să lipsesc mult de acasă. La aceasta se adaugă și invitațiile pe care trebuie să le facem clienților străini. Dacă un asemenea client vine în țară trebuie să îl invităm la cină, să ne ocupăm de el.

Ghemuită în brațele lui ocrotitoare, respirând aerul proaspăt de țară ce pătrundea în dormitor prin fereastra deschisă, Alison se gândise la vorbele lui, apoi spusese:

— Nu mi-ar plăcea să te știu plecat de lângă mine, dar cred că aș reuși să trec peste asta. Nu m-aș simți singură pentru că voi avea copiii alături. Și mai știu că totdeauna te vei întoarce la mine.

— Ți-am spus vreodată că te iubesc?

— O dată sau de două ori.

O sărutase, apoi spusese:

— Îmi doresc această slujbă. Și vreau să scap cât mai repede de ipoteca ce ne stă în spate ca o amenințare și să pot să-i duc pe copii în vacanță în Bretania și poate chiar să angajez un om care să sape afurisita de grădină.

— Nu trebuie să te gândești la toate acestea. Nu trebuie să vorbim despre ele, spusese Alison acoperindu-i gura cu mâna. Nu trebuie să punem carul înaintea cailor.

Această conversație se desfășurase în urmă cu o lună și de atunci se așternuse tăcerea asupra posibilei promovări a lui Henry. Dar, cu o săptămână în urmă, domnul Fairhurst, președintele companiei, îl invitase pe Henry să ia prânzul împreună la clubul său. Lui Henry îi venise greu să creadă că domnul Fairhurst îi oferise o masă excelentă doar pentru a se bucura de compania lui. Abia când li se servise excelenta brânză Stilton cu vinișoare albăstrii și vinul de Porto, domnul Fairhurst a adus în discuție motivul acelei întrevederi. A întrebat despre Alison și despre copii și Henry i-a răspuns că toți trei se simțeau minunat.

— Este bine pentru copii să crească la țară. Alison s-a acomodat cu schimbarea?

— Da. Are o mulțime de prieteni în sat.

— Asta-i bine. Foarte bine.

Apoi, cu un aer gânditor, domnul Fairhurst a mai tăiat o felie de brânză după care, de parcă ar fi vorbit cu sine însuși, a continuat:

— N-am cunoscut-o pe Alison așa cum ar fi trebuit. Desigur, am văzut-o la petrecerile organizate în cadrul firmei, dar asta nu are prea mare importanță. Mi-ar plăcea să văd casa cea nouă...

Cuvintele sale s-au pierdut și privirile celor doi bărbați s-au întâlnit undeva deasupra feței de masă perfect apretată și a argintăriei aflată pe masă. Henry a înțeles apropourile domnului Fairhurst. Era evident că acesta aștepta o invitație din partea subalternului său.

Henry a tușit ușor, limpezindu-și glasul apoi a spus:

— Poate că într-o seară dumneavoastră și doamna Fairhurst ne veți face plăcerea să veniți la cină.

Surprins și încântat în același timp, domnul Fairhurst și-a exprimat bucuria:

— Minunat! Ești foarte amabil. Sunt sigur că doamnei Fairhurst această invitație îi va face mare plăcere.

— Îi voi spune lui Alison să-i dea un telefon și să stabilească data.

— Cred că suntem pe lista celor ce urmează a fi verificați. Ce părere ai? Mă gândesc la slujba cea nouă, a comentat Alison aflând despre cele întâmplate. Mă gândesc la ocaziile când trebuie invitați clienții străini. Vor să afle dacă pot face față unor asemenea situații, dacă mă ridic la nivelul așteptărilor.

— Felul în care pui problema pare foarte rece și extrem de calculat, dar... în general cred că ai dreptate.

— Trebuie să fie o cină somptuoasă și oficială?

— Nu neapărat.

— Poate doar elegantă, distinsă.

— Da, mai degrabă. Doar este vorba despre președintele companiei.

— Dumnezeule!

— Te rog, nu face figura asta. Nu suport să te văd arătând astfel.

— Dar, Henry, gândește-te!

Se întreba în cât timp lacrimile vor începe să curgă șiroaie, dar Henry a luat-o în brațe și a strâns-o la pieptul său și în cele din urmă lacrimile au fost date uitării.

— Poate suntem verificați, așa cum ai spus tu, dar cred că acesta este un semn bun. Este mai bine așa decât să nu fim luați în seamă.

— Da. Poate ai dreptate. Și... și avem și un avantaj. Avem o sufragerie.

În dimineața următoare, Alison a telefonat doamnei Fairhurst și încercând să-și ascundă emoția și nervozitatea, a făcut invitația la cină. Doamna Fairhurst părea sincer surprinsă, ca și când abia atunci auzea pentru prima oară de acest fapt.

— Ne-am gândit la data de șase sau șapte a acestei luni. Care credeți că vă convine?

— Numai o clipă. Trebuie să-mi caut agenda.

A urmat o lungă așteptare. Alison simțea cum inima-i stătea gata să sară de la locul ei. Emoția aceasta era nefirească. Era conștientă de ridicolul situației. În'cele din urmă, doamna Fairhurst a revenit la telefon.

— Ziua de șapte este cea mai potrivită.

— Ora șapte treizeci?

— Perfect.

— Îl voi ruga pe Henry să deseneze o schiță pentru ca domnului Fairhurst să-i fie mai ușor să găsească drumul cel bun.

— Minunată idee. Suntem recunoscuți ca fiind extrem de lipsiți de simț de orientare. Ne rătăcim foarte ușor.

Au râs amândouă, amuzate de acest comentariu, apoi și-au luat la revedere și au închis telefonul. Imediat Alison a format numărul mamei sale

— Mami?

— Da, draga mea.

— Aș vrea să te rog să-mi faci un serviciu. Crezi că pot aduce copiii la tine vineri seara?

— Bineînțeles. De ce?

Alison i-a explicat. Îndată spiritul practic al mamei sale a ieșit la lumină.

— Voi veni cu mașina și îi voi lua imediat după ora ceaiului. Și vor rămâne și peste noapte. Este imposibil să gătești o asemenea cină și să pregătești și copiii pentru seară. Și dacă se întâmplă să-și dea seama că este vorba de pregătiri în vederea unui eveniment deosebit nu se liniștesc și nu adorm până târziu în noapte. Așa sunt copiii. Și ce-ai de gând să le oferi celor doi Fairhurst?

Alison nu se gândise încă, dar era momentul potrivit s-o facă. Și mama sa i-a oferit câteva sugestii și i-a dat rețeta după care pregătea ea sufleul de lămâie.

Apoi a întrebat despre copii, au schimbat câteva noutăți despre ceea ce se mai întâmpla în familie, după care au închis.

În acel moment, Alison se simțea o persoană competentă și eficientă, sentiment pe care nu-l încerca adesea. Vineri, șapte. A străbătut holul și a deschis ușa sufrageriei. A aruncat o privire atentă, critică și încăperea a părut să-i răspundă cu entuziasm. Închizând ochii pe jumătate, și-a imaginat masa aranjată, cu lumânările licărind și draperiile trase. Nu arăta rău. Deloc.

„Doamne Dumnezeule, te rog ajută-mă să nu mi se întâmple nimic rău. Ajută-mă să nu-l dezamăgesc pe Henry. De dragul lui, ajută-mă să reușesc."

Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri. Alison a închis ușa sufrageriei, a luat haina din cuier și a pornit în sat, către magazin, de unde a cumpărat un carnețel ce avea atașat un creion.

Părul i se uscase. A ieșit de sub cască și s-a așezat în fața oglinzii unde a fost imediat pieptănată.

— Ieșiți undeva în seara asta? a întrebat coafeza, o femeie tânără, în timp ce îi peria părul, transformându-i capul în ceva ce aducea cu o tobă.

— Nu. Am invitați mâine seară, la cină.

— Minunat! Să-l dau și cu fixativ?

— Da. Cred că ar fi bine.

Ținându-i o oglindă la spate și în profil, i-a oferit posibilitatea să admire coafura din toate unghiurile, după care a desfăcut pelerina din nailon și a ajutat-o pe Alison să se ridice din fața oglinzii.

— Mulțumesc. Ești foarte amabilă.

— Petrecere frumoasă.

Spera din suflet ca urarea să se adeverească. A plătit, și-a luat haina din cuier și a ieșit în stradă. Aproape se întunecase. Alături de coafor se afla un magazin cu dulciuri. A intrat și a cumpărat două ciocolate mari pentru copii. Apoi a urcat în mașină și a pornit spre casă.

Când a ajuns, a parcat mașina în garaj și a intrat în casă pe ușa din spate, de la bucătărie. Evie se afla acolo împreună cu cei mici care erau la ora ceaiului. Janey era așezată în scaunul ei înalt. Amândoi mâncau felioare

subțiri de pește cu cartofi prăjiți și în încăpere plutea o aromă plăcută ce venea de la prăjitura aflată în cuptor.

— Ce bine arăți! a exclamat Evie.

Alison s-a prăbușit pe un scaun și a zâmbit celor trei chipuri vesele aflate în jurul mesei.

— Mă simt de parcă am fost fiartă. Mai este ceai?

— Voi face ceai proaspăt imediat.

— Ai făcut și prăjituri.

— Am avut câteva momente de liniște așa încât am putut să fac și o prăjitură. M-am gândit că nu strică.

Evie era un dar nesperat pentru Alison. Reprezenta minunea ce-i fusese dat să o descopere în momentul în care se mutaseră la țară. Era o femeie de vârstă mijlocie, necăsătorită, care se ocupa de gospodăria fratelui ei, care la rândul său, nu era nici el căsătorit. Acesta cultiva pământul aflat în vecinătatea casei lor. Alison o întâlnise pe Evie în sat, la băcănie. Evie se prezentase și se oferise să-i vândă lui Alison ouă proaspete de țară, de la găini crescute cu hrană naturală și în condiții naturale. Evie avea un număr mare de găini de care se ocupa personal și câteva familii din sat se bucurau de avantajul de a se număra printre clienții ei. Alison a acceptat oferta plină de recunoștință și a luat obiceiul de a se plimba împreună cu cei doi copii ai săi până la fermă, pentru a aduna chiar ei ouăle din cuibare.

Evie iubea copiii, așa încât nu a trecut mult timp până când i-a spus lui Alison:

— Oricând ai nevoie de cineva care să stea cu cei mici, dă-mi un telefon.

Prin urmare, din când în când, Alison îi cerea ajutorul. Copiii o iubeau pe Evie și se simțeau minunat ori de câte ori aceasta venea pentru a se ocupa de ei. Totdeauna le

aducea dulciuri sau mici cadouri, îl învăţa pe Larry să joace cărţi şi dovedea iscusinţă când trebuia să aibă grijă de Janey. Îi plăcea să o ţină pe aceasta pe genunchii ei şi căpşorul blond al fetiţei se sprijinea de bustul enorm ca de o pernă moale şi caldă.

Evie îşi făcea de lucru în jurul sobei de gătit; a pus ceainicul pe foc, apoi a deschis cuptorul şi a aruncat o privire prăjiturii.

— Este aproape gata.

— Eşti atât de bună, Evie! Nu crezi că este timpul să mergi acasă? Probabil că Jack se întreabă ce se întâmplă cu ceaiul său.

— Ei, Jack nici nu este acasă. Azi a plecat la piaţă. Va veni târziu. Dacă vrei voi duce eu copiii la culcare. Oricum trebuie să aştept până se coace prăjitura.

S-a întors către Larry şi zâmbind l-a întrebat:

— Puişor, n-ai vrea ca Evie să te ducă la culcare? Să-ţi facă baie? Şi tot Evie poate să-ţi arate cum să faci baloane de săpun cu degetele tale.

Larry a luat şi ultimul cartof din farfurie, şi cu un aer serios, fără să se lase atras cu uşurinţă în cine ştie ce situaţie care s-ar fi putut să nu-i fie pe plac, a întrebat:

— Îmi citeşti şi o poveste după ce mă aşez în pat?

— Dacă vrei tu.

— Vreau să-mi citeşti „Unde-i Spot?". Este despre o ţestoasă.

— Cum vrei tu. Evie îţi citeşte tot ce-ţi place.

Când masa a luat sfârşit toţi trei au urcat la etaj. Alison auzea apa curgând în baia aflată deasupra bucătăriei şi mirosul spumei de baie ajungea până la ea. A strâns masa şi a pus vasele în maşina de spălat vase. Întunericul cobora şi mai înainte ca noaptea să se lase a ieşit în curte

și a strâns rufele aflate pe sârmă, după care le-a așezat în debaraua pentru lenjerie. În drum, a cules o locomotivă roșie, un ursuleț fără un ochi, o minge aproape desumflată și câteva cuburi. Le-a adunat pe toate și le-a așezat în coșul cu jucării aflat în bucătărie. A aranjat masa pentru micul dejun și tava pentru cina pe care ea și Henry urmau să o ia așezați în fața focului.

Și-a amintit că nu aprinsese focul în salon așa încât a părăsit bucătăria. A tras draperiile de la ferestrele salonului și a aprins focul. Fără flori încăperea părea cenușie, lipsită de culoare așa încât și-a propus ca a doua zi să înviorezе atmosfera cu câteva flori din grădină. Când a revenit în bucătărie, Mâțișor a apărut și el, furișându-se prin ușa special făcută pentru el. Mieunând o anunța pe Alison că sosise ora mesei. Alison a deschis o cutie cu mâncare pentru pisici și a turnat lapte într-un vas. Mâțișor s-a așezat într-o poziție elegantă și cu conștiinciozitate a mâncat tot ce i se oferise.

Gândurile lui Alison au zburat la cina pentru ea și Henry. În cămară avea un coș plin cu ouă pe care i le adusese Evie în acea zi. Prin urmare putea să pregătească o omletă și o salată. Mai avea ceva brânză în frigider și într-un castron se aflau șase portocale. A luat salata și roșiile din frigider, o jumătate de ardei gras și câteva fire de țelină apoi a pregătit salata. Tocmai se ocupa de sosul franțuzesc pentru salată când a auzit mașina lui Henry intrând în garaj. Câteva minute mai târziu, Henry și-a făcut apariția pe ușa din spate. Arăta obosit. Hainele păreau șifonate pe el și servieta atârna grea în mâna sa împreună cu ziarul de seară.

— Bună!

— Bună, iubitule!

S-au sărutat.

— Ai avut o zi grea?

— Cumplită.

Henry a aruncat o privire castronului și a luat o foaie de salată verde.

— Asta-i cina?

— Da. Și omletă.

— Frugală. Presupun că ne păstrăm pentru mâine seară.

— Nu-mi aminti. L-ai văzut azi pe domnul Fairhurst?

— Nu. A fost plecat. Unde sunt copiii?

— Sunt cu Evie. Le face baie. Nu se aude? A rămas ceva mai târziu pentru că a pus o prăjitură la cuptor și Jack este la piață.

Henry a căscat.

— Mă duc sus. Vreau să-i spun să lase cada să se umple. Voi face o baie imediat.

Alison a scos vasele din mașina de spălat și apoi a urcat și ea. Fără a avea un motiv special se simțea epuizată. Faptul că se afla singură în dormitor, fără a avea ceva de făcut în mod deosebit constituia un eveniment. Nu se grăbea. Încerca să se relaxeze și să se bucure de momentele de liniște. S-a dezbrăcat de hainele pe care le purtase întreaga zi și a deschis dulapul. A ales rochia de casă din catifea pe care Henry i-o oferise în dar de Crăciun. Nu era un obiect de îmbrăcăminte pe care îl purta în mod obișnuit. Era mult prea ocupată și ocaziile în care ar fi vrut să poarte rochia erau rare. Era brodată cu mătase și extrem de moale. Atingerea ei oferea o senzație deosebit de plăcută. A închis nasturii, a legat cordonul și a încălțat o pereche de papuci aurii, fără toc, pe care îi cumpărase

în vara ce abia trecuse. A părăsit dormitorul și s-a îndreptat către camera copiilor pentru a le ura noapte bună. Janey se afla în pătucul ei și era pe cale să adoarmă. Evie ședea pe marginea patului și îi citea lui Larry povestea promisă. Acesta, cu un deget în gură, se lupta să nu adoarmă înainte ca Evie să termine povestea. Alison s-a aplecat și l-a sărutat.

— Pe mâine, dragule, a șoptit ea.

Larry a încuviințat clipind și apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra lui Evie. Alison a ieșit din dormitor și a coborât la parter. A luat ziarul de seară cumpărat de Henry și l-a dus în salon pentru a citi programul TV din seara aceea. Chiar în acel moment a auzit motorul unei mașini ce se apropia de casa lor. A intrat pe poartă. Farurile s-au stins mai înainte ca ea să apuce să dea draperiile deoparte. Alison a lăsat ziarul jos. Pietrișul de pe aleea din fața casei a scrâșnit în momentul în care mașina a oprit în fața ușii. Apoi a sunat clopoțelul. Alison s-a îndreptat către ușă.

Afară, pe alee, se afla parcată o mașină mare, un Daimler. În pragul ușii așteptau domnul și doamna Fairhurst îmbrăcați elegant.

În primul moment și-a spus că trebuia să le trântească ușa în nas, să țipe, să numere până la zece și apoi să deschidă ușa din nou, pentru a se asigura că familia Fairhurst dispăruse.

Dar ei se aflau acolo. În privința aceasta nu exista nici o îndoială. Doamna Fairhurst o privea zâmbitoare. Alison a zâmbit, la rândul ei. Simțea cum zâmbetul i se lățea pe figură, îi cuprindea obrajii ca și când pe față i-ar fi fost aruncat un produs curgător.

— Mă tem că am ajuns ceva mai devreme, a auzit-o pe doamna Fairhurst. Ne-a fost teamă să nu ne rătăcim.

— Nu. Deloc.

Glasul lui Alison era cu cel puțin două octave mai sus ca de obicei. Își notașe greșit data. Stabilise greșit data și ziua cinei. Săvârșise cea mai oribilă, cea mai revoltătoare și stupidă greșeală.

— Nu ați venit deloc devreme.

S-a dat un pas înapoi și a deschis ușa larg.

— Poftiți. Intrați.

Cei doi au intrat și Alison a închis ușa în urma lor. Oaspeții se pregăteau să-și scoată hainele.

„Nu pot să le spun. Henry trebuie să le spună. Va trebui să le ofere ceva de băut și apoi să le spună că nu există nimic de mâncare pentru că eu am crezut că invitația a fost pentru mâine seară."

Instinctiv s-a apropiat de doamna Fairhurst și i-a luat haina de blană.

— Ați avut probleme pe drum?

— Nu. Nici un fel de dificultăți. Henry mi-a făcut o schiță perfectă, a răspuns domnul Fairhurst, care purta un costum de culoare închisă și o cravată splendidă.

— Șoseaua nu a fost aglomerată, a adăugat doamna Fairhurst, care răspândea arome de Chanel No. 5.

Privindu-se în oglindă și-a aranjat gulerul de mătase al rochiei și și-a netezit părul coafat proaspăt. Avea o culoare de păr argintie, foarte frumoasă și elegantă. La urechi îi scânteiau cercei cu diamante și pe gulerul rochiei avea prinsă o broșă frumoasă.

— Ce casă minunată! Henry a dat dovadă de isteșime când a ales-o.

— Da, și mie îmi place nespus.

Erau gata și o priveau zâmbind.

— Poftiți, intrați și așezați-vă lângă foc.

A pornit înainte pentru a le arăta drumul către salonul în căminul căruia ardea focul, dar din care lipseau florile. A strâns în grabă ziarul lăsat pe canapea și l-a pus peste un teanc de reviste. Apoi a tras un fotoliu mai aproape de foc și a invitat-o pe doamna Fairhurst să se așeze.

— Luați loc, doamnă Fairhurst. Îmi pare rău că Henry nu este încă aici, dar a venit cam târziu de la birou. Va coborî îndată.

Ar fi trebuit să le ofere ceva de băut, dar băuturile erau în bucătărie și ar fi fost nepoliticos din partea ei să-i lase singuri. Apoi se întreba ce era de făcut dacă îi cereau Martini dry? Alison nu știa cum trebuie pregătit un Martini dry.

Doamna Fairhurst s-a așezat în fotoliu cu un aer mulțumit.

— Jack a fost plecat în Birmingham în cursul zilei și nu cred că l-a văzut pe Henry astăzi. Am dreptate, dragul meu?

— Da. Nu am ajuns la birou azi.

Se așezase în fața scaunului și privea în jurul său cu un aer încântat.

— Aveți un salon plăcut.

— Da. Mulțumesc.

— Aveți și grădină?

— Da. Cred că are cam un pogon. Este mult prea mare.

Privea disperată în jurul ei și a observat cutia de țigări. A ridicat-o de pe măsuță și a deschis-o. Mai erau patru țigări în ea.

— Doriți o țigară?

Doamna Fairhurst nu fuma și domnul Fairhurst a cerut permisiunea să-și aprindă un trabuc. Alison l-a îndemnat să-și aprindă trabucul și a pus cutia la locul ei.

O seamă de scene cumplite i se derulau înaintea ochilor. Henry încă lâncezea în baie, salata minusculă preparată pentru cină, sufrageria înghețată și neprimitoare.

— Vă ocupați singuri de grădină?

— Da... da sigur. Încercăm. Când ne-am mutat arăta jalnic.

— Aveți doi copii mici? a intervenit doamna Fairhurst, încercând să mențină vie conversația.

— Da... da. Sunt în pat. O prietenă... Evie... este cu ei. Este sora fermierului de alături. Ea i-a dus la culcare.

Ce-ar mai fi fost de spus? Domnul Fairhurst își aprinsese trabucul, a cărui aromă costisitoare invadase încăperea. Ce-ar mai fi fost de făcut? Alison a respirat adânc, apoi a spus:

— Cred că doriți să beți ceva. Cu ce aș putea să vă servesc?

— Excelentă idee.

Doamna Fairhurst a privit în jur în căutarea sticlelor și paharelor, dar chiar dacă lipsa lor a dezamăgit-o nu a lăsat să se vadă.

— Cred că un pahar cu vin de Xeres ar fi binevenit.

— Și dumneavoastră, domnule Fairhurst?

— Un pahar cu Xeres este tot ce îmi doresc.

I-a binecuvântat pe amândoi în gând pentru alegerea făcută.

— Avem... este o sticlă de *Tio Pepe*.

— Oho! Ce rafinament!

— Da... dar numai că se află în bucătărie. Sper că nu vă supărați dacă vă las doar pentru câteva minute singuri. Henry nu a avut timp să aducă tava cu băuturi.

— Nici o problemă. Ne simțim minunat aici lângă foc.

Alison s-a retras, a închis ușa binișor în urma ei și și-a

spus că nimic nu putea fi mai neplăcut decât situația în care se afla. Erau atât de amabili, de prietenoși și tocmai de aceea se simțea și mai vinovată. Se purtau perfect, iar ea nu avusese nici măcar minte sau bun simț să-și amintească ziua în care îi invitase.

Dar nu era momentul să stea degeaba și să se învinovățească. Trebuia să facă ceva. Încetișor, cu pași ușori a urcat la etaj. Ușa de la baie era larg deschisă, ca și cea de la dormitorul lor. În mijlocul unei avalanșe de prosoape, șosete, cămăși și pantofi se afla Henry a cărui viteză în a se îmbrăca tindea să o egaleze pe cea a luminii.

— Henry, au venit.

— Știu.

Și-a tras cămașa peste cap, a vârât-o în pantaloni, a tras fermoarul și a căutat o cravată.

— I-am văzut pe geamul de la baie.

— Cred că am făcut o greșeală. Nu astăzi îi așteptam.

— Mi-am dat seama.

Îndoindu-și genunchii pentru a se vedea mai bine în oglindă se pieptăna în grabă.

— Va trebui să le spui.

— Nu se poate.

— Vrei să spui că trebuie să-i oprim la cină?

— Da, trebuie să le oferim ceva de mâncare.

— Ce să fac?

— Le-ai dat ceva de băut?

— Nu.

— Mergi și oferă-le ceva de băut, apoi vom vedea ce este de făcut.

Vorbeau în șoaptă. Henry nici măcar nu o privea așa cum se cuvine.

— Henry, îmi pare rău. Iartă-mă!

Acesta tocmai își închidea nasturii de la vestă.

— Nu mai e nimic de făcut. Mergi jos și oferă-le ceva de băut.

A zburat, în jos, pe scări, s-a oprit în dreptul ușii ce se deschidea către salon și a tras cu urechea. De alături venea murmurul celor doi. Păreau relaxați și bine dispuși. Doi soți obișnuiți să stea de vorbă unul cu celălalt. I-a binecuvântat, în gând, încă o dată, pentru că erau genul de oameni care aveau ce să-și spună, și a pornit în grabă către bucătărie. A găsit prăjitura scoasă din cuptor. Salata era pe masă. Evie, îmbrăcată și cu pălăria pe cap era gata de plecare.

— Ai oaspeți, a remarcat ea încântată.

— Nu sunt orice fel de oaspeți. Este familia Fairhurst. Președintele companiei pentru care lucrează Henry și soția acestuia.

Brusc expresia de pe chipul lui Evie s-a schimbat.

— Parcă urmau să vină mâine.

— Am făcut cea mai nefericită greșeală din viața mea. Au venit în seara aceasta și nu am nimic de mâncare, Evie. Nimic.

Vocea îi tremura.

Evie a rămas dusă pe gânduri câteva momente. Simțea imediat momentele de criză. Acestea reprezentau esența vieții sale. Miei fără mame, găini care dintr-un motiv sau altul nu ouau, coșuri în flăcări, molii cuibărite în pernuțele din biserică – acestea reprezentau doar o parte din momentele de criză cărora Evie le făcuse față cu succes. Nimic nu-i oferea mai mare satisfacție decât să se ridice la înălțimea așteptărilor în asemenea situații. A aruncat o privire către ceas și apoi și-a scos pălăria.

— Rămân. Trebuie să-ți dau o mână de ajutor.

— Doamne, Evie! Chiar poți rămâne?

— Copiii au adormit deja. Prin urmare, una din probleme a fost rezolvată. Henry a aflat? a întrebat ea în timp ce-și descheia haina.

— Da. Este aproape gata îmbrăcat.

— Ce-a spus?

— Mi-a cerut să le servesc o băutură.

— Și-atunci ce mai aștepți?

Au luat o tavă și au așezat paharele pe ea și sticla de *Tio Pepe*. Evie a scos gheața din frigider cu dibăcia unui bărbat și Alison a desfăcut alunele.

— Sufrageria! Trebuie încălzită.

— Voi aduce soba cu gaz lampant. Scoate miros, dar încălzește mai repede decât focul din cămin. Voi trage draperiile și voi aprinde și radiatorul.

Apoi a deschis ușa bucătăriei și a îndemnat-o pe Alison:

— Hai, grăbește-te! Servește băuturile.

Alison a străbătut holul ducând tava. Și-a imprimat un zâmbet pe față și apoi a deschis ușa. Cei doi Fairhurst stăteau în apropierea șemineului. Păreau să se simtă minunat. Erau bine dispuși. Imediat cum a văzut-o intrând, domnul Fairhurst s-a ridicat și a venit în ajutorul ei. A tras o măsuță alături de cele două fotolii și a luat tava din mâinile lui Alison.

— Ne gândeam cât ar fi de bine dacă fiica noastră v-ar urma exemplul și s-ar muta la țară. Are un apartament minunat în Fulham Road, este micuț, dar arată perfect. Totuși ar fi bine dacă s-ar muta pentru că în vară va naște cel de al doilea copil și mă tem că nu vor avea spațiu suficient.

— Este un pas greu de făcut, i-a răspuns Alison doamnei Fairhurst.

Între timp, domnul Fairhurst i-a luat sticla de *Tio Pepe* din mână și se pregătea să toarne în pahare.

— ... și Henry, a continuat Alison.

Chiar în acel moment ușa s-a deschis și în pragul ei a apărut Henry. Se așteptase să-l vadă dând buzna în încăpere, cu respirația tăiată, agitat și cu un buton de la manșetă atârnând sau lipsind. Dar, nu. El arăta perfect, de parcă petrecuse mai mult de o jumătate de oră în fața oglinzii. În ciuda coșmarului pe care-l trăia, Alison nu s-a putut abține să nu-și admire soțul. Stăpânirea de sine și naturalețea cu care trecea peste tot ceea ce se întâmpla i se păreau uimitoare. Atitudinea lui o făcea să se simtă mai calmă. În fond era în joc viitorul lui Henry, cariera lui. Dacă el putea să țină evenimentele sub control, atunci și ea era în stare să se poarte asemenea lui. Poate, împreună, umăr la umăr, reușeau să facă față situației.

Henry se purta fermecător. Și-a cerut scuze pentru întârziere, s-a asigurat că oaspeții erau instalați confortabil, și-a turnat un pahar cu vin și a luat loc și el, pe canapea, afișând un aer perfect relaxat. El și cei doi Fairhurst au început să vorbească despre Birmingham. Alison a așezat paharul pe care îl avea în mână pe măsuța alăturată și, cerându-și scuze, s-a ridicat și a ieșit din încăpere.

În vreme ce traversa holul auzea sunetele provocate de eforturile pe care le făcea Evie pentru a duce soba cu gaz lampant în sufragerie. Alison a intrat în bucătărie și și-a pus șorțul. Iată salata! Și altceva? Nu avea timp să dezgheațe creveții, să se ocupe de fileul de vită sau să prepare sufleul de lămâie. În schimb, în congelator avea tot felul de produse pe care le păstra pentru copii. Felioare de pește, cartofi, înghețată. A ridicat capacul și a privit interiorul lăzii frigorifice. A zărit câțiva pui tari ca piatra, trei pâini feliate și două înghețate pe băț.

„Doamne, ajută-mă să găsesc ceva, te rog, ajută-mă să le pot oferi ceva de mâncare."

Gândul i-a zburat la toți cei care aflați în cazuri de restriște într-un anume moment al vieții lor, au înălțat rugi către cer.

Cu ani în urmă, ajunsese la concluzia că acolo sus, în înaltul cerului, trebuia să existe un computer, altfel Dumnezeu n-ar fi reușit să dea de capăt miliardelor de rugăciuni ce i se adresau în speranța unui ajutor.

„Te rog, ajută-mă să găsesc ceva pentru cină!"

Computerul a prins să funcționeze probabil, căci în momentul următor a descoperit o cutie de chili cu carne, preparat pe care Alison îl pregătise ea însăși cu ceva timp în urmă. Pentru dezghețare nu avea nevoie de mai mult de un sfert de oră. Putea să pună preparatul într-un vas pe plita încinsă, adăuga orez fiert și servea totul însoțit de salată.

La o mai atentă căutare a descoperit că îi lipsea orezul, în schimb a găsit o jumătate de pungă de paste. Chili cu carne și paste cu salată verde. Nu suna rău.

Și gustările? Supă? Avea o singură cutie cu consommé. Nu era suficient pentru patru persoane. A început să cotrobăie în căutarea altor produse și a reușit să descopere un borcan cu supă din coadă de cangur pe care îl primiseră de Crăciun, cu doi ani în urmă. A luat produsele alese, și-a umplut brațele cu ele, a închis capacul lăzii frigorifice și a dus totul pe masa din bucătărie. A apărut și Evie cu bidonul de gaz într-o mână și cu o pată de funingine pe nas.

— S-a rezolvat. A început să se încălzească. N-ai pus nici o floare pe masă și m-am gândit că fructiera cu cele câteva portocale va înviora atmosfera. Nu e mare lucru,

dar mai bine așa decât fără nimic în mijlocul mesei. A lăsat jos bidonul și a aruncat o privire amestecului ciudat de produse expus pe masă.

— Ce-i cu toate astea?

— Asta-i cina, a răspuns Alison din debaraua în care ținea cratițele și unde căuta un vas în care să dezghețe cutia cu chili. Supă, jumătate din coadă de cangur, dar nu este nevoie să se cunoască acest amănunt, apoi chili cu carne și paste. Crezi că sună bine?

Evie a făcut o grimasă.

— Mie nu-mi spune mare lucru, dar există oameni care mănâncă orice.

Evie prefera mâncarea simplă, dar adevărată, fără fantezii împrumutate din alte țări. O bucățică de oaie cu sos de capere era tot ceea ce ar fi dorit Evie.

— Și desert?

— Există niște înghețată în frigider.

— Nu le poți oferi înghețată.

— Atunci prepară un sos de ciocolată.

Cel mai bun sos de ciocolată se prepară prin topirea ciocolatei. Și-a amintit de cele două ciocolate cumpărate pentru copii și pe care le uitase în geantă. Le-a scos și le-a pus pe masă.

Apoi, după desert, cafeaua.

— Voi face eu cafea, s-a oferit Evie.

— N-am avut timp să spăl cele mai bune cești și nici nu le pot scoate acum din dulap pentru că se află în salon.

— Nu-ți face griji! Vom servi cafeaua în cești de ceai. Sunt mulți cei care beau cafeaua din cești de ceai. Și eu fac la fel. Este enervant să bei din cești.

Între timp, pusese deja conținutul cutiei cu chili într-un vas și amesteca preparatul privindu-l cu un ochi critic.

— Ce sunt astea micuțe?

— Boabe de fasole roșie.

— Miroase ciudat.

— Acesta-i mirosul caracteristic. Este o mâncare mexicană.

— Să sperăm că le place bucătăria mexicană.

Alison spera din toată inima.

Când s-a alăturat celorlalți, Henry a lăsat să treacă doar câteva minute, apoi s-a ridicat, și-a cerut scuze și a ieșit din salon sub pretextul că trebuia să se ocupe de vin.

— Voi, tinerii, sunteți minunați, a spus doamna Fairhurst după ce Henry ieșise din salon. Când eram tânără eram îngrozită gândindu-mă că trebuia să primesc oaspeți la cină și aveam totdeauna pe cineva care să mă ajute.

— În seara aceasta Evie mă ajută pe mine.

— Eu nici măcar nu mă pricepeam la gătit.

— Draga mea, liniștește-te! A trecut atâta timp de atunci, a intervenit domnul Fairhurst.

Sosise momentul să le dea vestea.

— Sper că vă place chili cu carne. Este un preparat picant.

— Vom servi la cină chili? Ce delicatesă! N-am mai mâncat chili de când eu și Jock am petrecut o scurtă perioadă de timp în Texas. Am fost acolo cu ocazia unei convenții a oamenilor de afaceri.

Domnul Fairhurst s-a simțit obligat să dea amănunte.

— Și când am fost în India soția mea putea să mănânce preparate extrem de picante, cum ar fi curry, preparate pe care nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să le atingă. Ea le mânca și nici măcar nu i se schimba expresia feței.

Henry a revenit în salon. Alison s-a ridicat și a ieșit din nou, cu sentimentul că ea și soțul ei păreau prinși într-un

joc extrem de ciudat. În bucătărie, Evie ținea situația sub control, având până și farfuriile încălzite.

— Cred că a sosit momentul să-i inviți în sufragerie. Și nu uita! Oricât de puternic ar fi mirosul de gaz nu-l lua în seamă și mai ales nu aminti de el.

Dar doamna Fairhurst a comentat arătându-și bucuria de a simți mirosul de parafină. Își amintea de vechile case de la țară de pe vremea când era doar o copilă. Și sufrageria încălzită era chiar o cameră plăcută. Evie aprinsese lumânările și doar aplicele aflate deasupra dulapului victorian, astfel încât încăperea și obiectele din ea nu erau expuse de lumina puternică. Au luat toți loc în jurul mesei. Domnul Fairhurst s-a așezat cu fața către peretele pe care se afla expus tabloul ce reprezenta vaca aflată în ploaie.

— Cum este posibil? Unde ai găsit acest tablou minunat? a întrebat el chiar în momentul în care i-a fost servită supa. De obicei, în zilele noastre, nimeni nu mai are asemenea tablouri în sufragerie.

Henry i-a povestit despre mânerul din alamă și despre licitație. În același timp, Alison încerca să-și dea seama dacă supa din coadă de cangur avea un gust deosebit. Concluzia era clară: avea gust de supă. Punct.

— Sufrageria este tipic victoriană. Câtă ingeniozitate.

— Nu e vorba de ingeniozitate. Așa s-au aranjat lucrurile, de la sine.

În timpul primului fel de mâncare au vorbit despre mobilierul din sufragerie și despre tablouri. În timp ce mâncau chili cu carne au vorbit despre America și despre Texas, despre vacanțe și copii.

— Noi ne duceam copiii în Cornwall când erau mici, spunea doamna Fairhurst, în timp ce răsucea pastele pe furculiță cu eleganță și finețe.

— Eu îmi doresc să-i pot duce pe copiii mei în Bretania, spunea Henry. Pe când aveam paisprezece ani am petrecut o vacanță acolo și mi s-a părut un loc ideal.

Domnul Fairhurst își amintea că pe vremea când era copil își petrecea fiecare vacanță pe insula Wight. Avea chiar propria sa ambarcațiune. În acel moment navigația a devenit subiectul conversației. Alison s-a arătat atât de interesată de această temă încât a uitat să strângă farfuriile goale. Henry, umplând din nou paharele cu vin, i-a făcut un semn discret pe sub masă.

Alison s-a ridicat, a strâns și a dus vesela în bucătărie.

— Cum stau lucrurile? a întrebat Evie.

— Cred că bine.

Evie a aruncat o privire farfuriilor goale.

— Prin urmare au mâncat ce le-ai dat. Hai, grăbește-te cu desertul. Mă tem că sosul de ciocolată se poate întări în câteva minute. Eu voi pregăti cafeaua.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Evie. Pur și simplu nici nu vreau să mă gândesc.

Luând tava cu înghețată și prăjituri cu glazură de ciocolată și punând-o în brațele lui, Alison a spus cu hotărâre:

— Ascultă-mi sfatul: cumpără-ți o agendă! Notează tot ceea ce este important. Asemenea momente în viață pot fi decisive și prin urmare nu trebuie lăsate la întâmplare. Deci, nu uita: cumpără-ți o agendă!

— Nu reușesc să înțeleg de ce nu ți-ai notat data, spunea Henry, târziu după miezul nopții.

Oaspeții plecaseră la ora unsprezece și jumătate. Se arătaseră încântați și plini de speranță și dorință să se revadă. Poate că, foarte curând, Henry și Alison le vor

face o vizită și vor cina împreună. Erau vrăjiți de casă și masa fusese delicioasă. Fusese o seară de neuitat, a ținut domnul Fairhurst să repete la despărțire.

După ce mașina lor s-a depărtat, dispărând în întuneric, Henry a închis ușa și Alison a izbucnit în lacrimi.

A trecut ceva timp și a fost necesar un pahar cu vin pentru ca Alison să-și recapete calmul.

— Nu sunt bună de nimic. Știu că a fost un dezastru.

— Nu-i adevărat. Te-ai descurcat foarte bine.

— Dar mâncarea!... A fost ciudată. Evie se gândea că nici nu se vor atinge de ea. Și sufrageria nu a fost suficient încălzită... și mirosul...

— Nu mirosea urât.

— N-am avut nici o floare pe masă. Doar portocale. Știu că-ți place să ai timp la dispoziție pentru a desface sticlele cu vin, și gândește-te! Eu am primit oaspeții în rochie de casă.

— Arătai minunat.

Dar Alison nu dorea în ruptul capului să se lase îmbărbătată.

— Era un moment important pentru tine. Și plănuisem totul perfect. Fileul de vită și florile erau pe listă. Am scris totul. Tot ce-mi trebuia. Am avut o listă pentru cumpărături.

Și atunci Henry a spus.

— Nu reușesc să înțeleg de ce nu ți-ai notat data...

Încerca să-și amintească momentul, conversația telefonică. Deja încetase să plângă și stăteau amândoi pe canapea în fața focului ce pâlpâia, gata să se stingă.

— Nu văd ce aveam de notat. Și niciodată nu găsesc o foaie de hârtie când doresc să notez ceva. Ea a spus șapte. Sunt convinsă. Dar.. se pare că nu a spus șapte.

— De Crăciun ți-am cumpărat o agendă.

— Știu, dar a luat-o Larry pentru a desena și nu mi-a mai dat-o înapoi. Of, Henry, nu vei primi slujba. Și totul va fi doar din vina mea. Sunt convinsă.

— Dacă nu voi primi sluijba înseamnă că nu trebuia să se întâmple astfel. Hai să nu mai discutăm despre asta. S-a terminat. A trecut. Hai la culcare.

În dimineața următoare, când s-au trezit, ploua. Henry a plecat și Larry a fost luat de o vecină și dus la grădiniță. Janey era morăcănoasă din pricina unor dințișori ce se luptau să iasă și tocmai de aceea avea nevoie de mai multă atenție. Ținând fetița în brațe sau lăsând-o jos, în scaunul ei, Alison încerca să se ocupe de treburile casnice. A strâns paturile, a spălat vasele și a făcut ordine în bucătărie. Mai târziu, când se va simți suficient de stăpână pe sine, va telefona mamei sale ca să o anunțe că nu mai era nevoie să vină să ia copiii. Dacă ar fi atins telefonul în acel moment ar fi izbucnit în hohote de plâns și nu voia să-și necăjească mama.

Când, în sfârșit, a reușit să o adoarmă pe Janey, a revenit în sufragerie. Era întuneric și în aer plutea un miros stătut, un amestec de fum de țigară și gaz. A tras perdelele de catifea. Lumina cenușie a dimineții a căzut peste șervetele de masă, peste paharele pe care se mai vedeau încă urmele de vin și peste scrumierele pline cu resturi de țigări. A luat o tavă și a început să strângă masa. Chiar în acel moment a sunat telefonul.

Gândindu-se că putea fi Evie s-a grăbit să răspundă.

— Alison!

Era doamna Fairhurst.

— Draga mea, ce aș putea să spun acum?

Alison s-a întunecat la față. Într-adevăr ce ar mai fi putut avea de spus doamna Fairhurst?

— Scuzați-mă! Nu înțeleg!

— Totul a fost din vina mea. Chiar acum am aruncat o privire în agendă pentru o întâlnire a comitetului „Salvați copiii!" și am văzut că de fapt în această seară ar fi trebuit să cinăm împreună. Azi este vineri. Aseară nu ne așteptați, pentru că nici n-ar fi trebuit să venim.

Alison a respirat adânc și apoi a oftat. Era fericită, o povară i se luase de pe suflet. Nu greșise cu nimic. Greșeala îi aparținea doamnei Fairhurst.

— De fapt...

Ce rost avea să continue jocul? De ce să mintă?

— Nu, a răspuns în cele din urmă.

— Și nici unul dintre voi nu ați rostit un cuvânt. V-ați purtat de parcă ne-ați fi așteptat. Și cina oferită a fost delicioasă. Totul era pus la punct și voi doi păreați relaxați și bine dispuși. Nu pot să-mi iert greșeala. Nu înțeleg, cum a fost posibil? Probabil nu am reușit să-mi găsesc ochelarii și am notat data greșit. Crezi că mă poți ierta?

— Dar este și vina mea în aceeași măsură. Când vorbesc la telefon sunt adesea extrem de confuză. M-am gândit că probabil am încurcat eu data.

— Ai fost minunată. Sunt sigură că Jock va fi supărat pe mine când va afla, dar trebuie să-i spun imediat ce s-a întâmplat.

— Nu cred că are motive să se supere.

— Încă o dată, îmi cer scuze. Cred că ai trăit un coșmar când ne-ai văzut în pragul ușii împodobiți precum pomul de Crăciun. Amândoi v-ați descurcat minunat. Felicitări! Îți mulțumesc pentru înțelegerea arătată față de o bătrână caraghioasă.

— Dar nu trebuie să spuneți asta. Arătați excelent!

***

În acea seară, când Henry s-a întors acasă, Alison tocmai pregătea fileul de vită. Bucata era prea mare pentru amândoi, dar ceea ce rămânea puteau mânca cei mici la prânz, în ziua următoare. Henry ajunsese târziu. Copiii deja dormeau. Pisica fusese hrănită și focul aprins. Era șapte și un sfert când a auzit pietrișul scârțâind sub roțile mașinii. A intrat în garaj, a oprit motorul; ușa garajului s-a închis și în clipa următoare ușa din spate a bucătăriei s-a deschis și Henry a intrat în casă. Arăta cea de obicei, doar că în afară de servietă și ziarul de seară ducea și un buchet de trandafiri roșii, cel mai mare buchet pe care-l văzuse Alison vreodată.

A închis ușa cu piciorul și a spus:

— Ei bine!

— Ei bine! a răspuns și Alison.

— Au greșit ziua.

— Știu. Doamna Fairhurst m-a sunat. A notat greșit în agendă.

— Amândoi sunt de părere că ești o persoană minunată.

— N-are importanță ce cred despre mine. Contează cum te văd pe tine.

Henry a zâmbit. S-a apropiat de ea ținând trandafirii în mână ca și când ar fi vrut să-i ofere.

— Știi pentru cine sunt?

Alison a stat pe gânduri o clipă.

— Evie, cred. Dacă există cineva care să-i merite, aceea este Evie.

— Am comandat un buchet de trandafiri pentru Evie; roz și cu mult asparagus și ferigă și cu o carte de vizită. Hai, mai încearcă o dată!

— Pentru Janey?
— Greșit.
— Larry? Pisoi?
— Din nou, greșit.
— Mă dau bătută.

Deși încerca să dea o tonalitate rău prevestitoare glasului său, privirile lui erau strălucitoare ca ale unui școlar premiant.

— Florile acestea sunt pentru soția noului director al Departamentului Export din cadrul companiei Fairhurst & Hanbury.

S-au privit în tăcere pentru câteva clipe, apoi, scoțând un sunet ce părea un amestec de geamăt de ușurare și strigăt de triumf, Alison s-a aruncat în brațele lui. Henry a lăsat ziarul, revista și trandafirii să-i alunece din mâini și a primit-o în brațele sale.

Deranjat de toată agitația din jur, Mâțișor a sărit din coșul său și a dat târcoale trandafirilor mirosindu-i. Când a înțeles că nu erau pe placul său, le-a întors spatele și s-a așezat pe pătura din coș, adormind pe loc.

CĂRȚI DISPONIBILE la editura VIVALDI

Autori	Titlu	Preț
JUDITH GOULD	• Timpul să spui adio • Rapsodia	120 000 lei 200 000 lei
GREG KING	Ucigașul lui Rasputin	35 000 lei
JEFFREY ARCHER	• A 11-a poruncă • Să scurtăm povestea	44 000 lei 130 000 lei
ERNEST HEMINGWAY	Insule în derivă	44 000 lei
KNUT FALDBAKKEN	• Jurnalul lui Adam • Vara insectelor	50 000 lei 30 000 lei
NADINE GORDIMER	Nimeni alături de mine	63 000 lei
BRIAN MOORE	Conspirația tăcerii	39 000 lei
R. TOPOR, F. DIACONU și G. MARGHESCU	Dicționar de cultură - Termeni și personalități -	120 000 lei
NOAH GORDON	• Casa de pe colină , • Diamantul Ierusalimului • Doctorul	48 000 lei 120 000 lei 250 000 lei
H. HEINE	Situații franceze	35 000 lei
ALAIN DECAUX	Abdicarea	49 000 lei
SHEILA MC NAMARA și DR. SONG XUAN KE	Medicina tradițională chineză	140 000 lei
E. M. REMARQUE	Pământul făgăduinței	220 000 lei
BRIGITTE HAMANN	Viena lui Hitler	150 000 lei
ROSAMUNDE PILCHER	• Sub semnul gemenilor • Ziua furtunii • Iasomia sălbatică • Altă perspectivă	100 000 lei 100 000 lei 130 000 lei 90 000 lei

Cuprins

Toby / 5
O zi ca oricare alta / 29
Doamnele spaniole / 53
Crăciunul domnișoarei Cameron / 77
La ora ceaiului împreună cu profesorul / 107
Amita / 125
Dormitorul albastru / 147
Gilbert / 171
Darul de dinaintea Crăciunului / 187
Păsări albe / 209
Copacul / 233
Casa de pe deal / 261
O seară de neuitat / 285